crime scene 53














George Arion



PROFESIONISTUL

Premiul **Uniunii Scriitorilor din România** pe anul 1985

George ARION

PROFESIONISTUL

ŢINTĂ ÎN MIŞCARE

PROFESIONISTUL

1

— Stai! Mâinile sus!

Smuls din puţinele gânduri care mă bântuie la această oră de seară, mă supun maşinal ordinului. Chiar dacă am o privire cu o rază medie de acţiune tot observ cum în faţa mea un lungan de aproape doi metri, îmbrăcat într-un trenci zdrenţuit, ud leoarcă, îndreaptă spre mine un pistol cu capse. Câţiva trecători care au văzut scena pufnesc în râs.

Sincer să fiu, au şi de ce! Dar nu recunosc asta decât în forul meu intim. Care, chiar dacă nu e la fel de impunător ca Forul lui Traian, merită totuşi respect.

— Ce vă hliziţi? îi reped eu şi-mi vâr în grabă mâinile în buzunare, ca şi cum mi-aş căuta ţigările. Puţini oameni de pe planetă au în clipa de faţă o atitudine mai nonşalantă.

Dar vlăjganul din faţa mea nu se astâmpără. Scoate de la brâu o trâmbiţă, suflă în ea, o pune la loc şi îmi arată un cuţit. Când îi văd lama tocită mă apucă şi pe mine râsul.

— Vă omor pe toţi! strigă lunganul.

Mă uit mai bine la el. Nu pare să aibă nici 30 de ani. Faţa îi este plină de coşuri, iar firele de păr de pe obraz sunt rare şi de o culoare brun roşcată. Pe trenciul pe care-l poartă, cu greu ai putea găsi două petice de-aceeaşi culoare. Sub el se zăreşte un costum ponosit şi demodat.

Încă nu pricep ce hram poartă individul dar mi s-a făcut lehamite, de tot bâlciul şi dau să trec mai departe.

În clipa în care fac primul pas, pistolul lunganului păcăne şi pe ţeava lui ies câteva scântei anemice. Sunt atât de enervat din cu totul şi cu totul alte pricini, încât nu mai am chef de noi motive de supărare. Îmi vine să-l iau pe imbecil de guler şi să-l vâr în prima rigolă.

Când să-mi pun planul în aplicare o voce de lângă mine susură:

— Lasă-l în pace! Nu vezi că-i ţicnit?

Mă întorc şi, pentru prima oară de când mă aflu în târgul ăsta prăpădit, simt că la întrebarea filosofului dacă viaţa merită să fie trăită răspunsul meu ar fi pozitiv. La numai câţiva centimetri de bombeurile mele se înalţă cea mai sculpturală blondă pe care am văzut-o în viaţa mea. Cineva a migălit îndelung ca să-i aşeze formele exact aşa cum trebuie să le aibă o fată care vrea să-i înnebunească pe bărbaţi numai dacă le aruncă o privire. Ce mai încolo şi-ncoace, are un corp diplomatic! Poartă o pelerină roşie, iar în picioruşe nişte cizme de cauciuc de aceeaşi culoare. Într-o mână ţine o poşetă minusculă, în cealaltă o umbrelă transparentă. Prin ea i se zăreşte faţa albă în mijlocul căreia se înalţă un năsuc nostim.

— Hei, exclam eu plăcut impresionat. De unde-ai răsărit? Ai din partea mea nota 10 la impresia artistică. Doar la A.D.A.S. am mai văzut fete atât de frumoase. N-am citit însă nicăieri că în oraşul ăsta s-ar ţine finala concursului pentru Miss Univers. Dealtfel, din moment ce exişti, nu văd ce rost ar mai avea să vină şi celelalte pretendente la titlu. Dacă ar sta acasă şi-ar economisi timpul şi banii.

Între timp, lunganul şi-a pus pistolul într-un ham de piele fixat sub trenci. Un surâs blând îi luminează faţa când suflă iar din goarnă. Sunetele sunt stridente dar lui puţin îi pasă. Dacă l-ar întreba cineva

ce-a făcut cu câteva clipe mai înainte, sunt sigur că nu şi-ar aduce aminte decât vag. Se îndepărtează în viteză călărind un cal imaginar.

— Da, da, zic eu uitându-mă cum păşeşte de-a dreptul prin bălţi, ştiam doar de mult că în fiecare târg există un nebun, o femeie fatală şi un dur. Trebuie să înţeleg că pe primii doi i-am întâlnit.

— Nu-ţi doresc să dai ochii cu al treilea, şopoteşte ea la fel de leneş încât mi se face brusc somn şi ştiu exact şi ce pernă mi-aş dori pentru o astfel de ocazie. Dacă tot te-am salvat de la moarte, ţi-ai putea dovedi recunoştinţa oferindu-mi ceva de băut.

— Bănuiesc că nu te-ar aranja o citronadă, bombăn eu gândindu-mă la diurna pe care o am.

— Mă tem că nu.

Oftez şi zic:

— Uneori sunt foarte maleabil şi ductil. Unde mergem?

2

Dar ce, fraţilor? Aţi crezut c-am mierlit-o?[1]

E drept că prăpastiile noastre n-au ajuns încă într-un asemenea stadiu de civilizaţie încât să fie căptuşite cu saltele relaxa pentru cei care sunt aruncaţi în ele. Însă, cu un dram de noroc, mai poţi să nu faci o inspecţie definitivă pe lumea cealaltă.

Două luni am stat în spital şi zău dacă aveam prea multe porţiuni din trup rămase neacoperite de ghipsuri şi bandaje. Dacă ştiam însă ce mă aşteaptă în continuare, mă vâram în ipsos cât mai adânc, ca să nu mă găsească doctorii când ar fi vrut să mă scoată din el. Se pare că n-am reuşit să le fac o impresie prea bună din moment ce-au vrut să se descotorosească de mine cât mai repede. Dacă stau şi mă gândesc, cam aveau dreptate. Cum să le pară agreabilă prezenţa mea dacă într-o dimineaţă, când mă credeam singur în rezervă şi mi-era urât, m-am apucat să cânt uşurel un cântec auzit în sala de aşteptare a unei gări şi care începea cam aşa:

Ce bine e să ai către amiază
O ladă cu berică Radeberg
Din care să îţi torni fără emfază
Să pari curat precum un iceberg!

Întâmplarea a făcut ca în ziua respectivă vizita de dimineaţă să fie condusă chiar de directorul spitalului, un bătrânel care auzea prea bine pentru vârsta lui. Până să-mi dau seama că o întreagă liotă de doctori şi surori se holbează la mine, unii indignaţi la culme, alţii abia ţinându-şi râsul, şi s-o dau pe altă melodie, mai languroasă, cum ar fi

Pe umeri pletele-ţi curg râu sau *Pe strada mea e toamnă iar,* directorul s-a făcut roşu la faţă de mânie şi a răcnit de-a auzit toată instituţia pusă în slujba sănătăţii populaţiei:

— Scoateţi-l imediat din ghips şi din spital pe impostorul ăsta! N-are nici pe dracu'!

De ce l-o fi deranjat cântecelul nu ştiu nici azi. Poate am cântat fals. Deci: zilele frumoase au zburat repede. Cel mai rău îmi pare de un cadru medical de-acolo: sora Aneta. Vârsta: 30 de ani. Înălţimea: 1,65; greutatea: 52 kilograme. Mersul: ceva ca-n filme. Sora asta avea probabil o slăbiciune pentru cei în ghips, altfel nu-mi explic de ce se tot fâţâia pe lângă mine şi-mi aducea tot soiul de bunătăţi. Când mă ajuta să mă dau jos din pat, aveam senzaţia că o apucă leşinul şi că mai curând eu trebuie să-i călăuzesc paşii în viaţă. Ceea ce, trebuie să recunosc, mă străduiam să şi fac, cu destul succes dealtfel. Era cât pe-aci să promovez şi-un sentiment.

La despărţire mi-a spus doar atât:

— Aş putea să-ţi urez să nu mai cazi în nici o prăpastie. Ei bine, dacă aş şti că după aia tot aici te aduc, nu ţi-aş mai dori aşa ceva.

S-a întors brusc, pe tocurile ei înalte, şi s-a îndepărtat legănând molatec din şolduri. Amintirea şasiului ei îmi bântuie şi azi memoria.

După câteva zile m-am dus la redacţie.

Daraghie druzia, dacă nu-l cunoaşteţi pe redactorul meu şef, să ştiţi că pierdeţi mult.

E un omuleţ de vreun metru şi 60, iar când stă la birou, pentru a părea mai impozant, îşi pune pe scaun câteva volume dintr-o enciclopedie străină. Vorbeşte numai în şoaptă, încât trebuie să-ţi încordezi binişor auzul pentru a pricepe ce spune. Nu l-a văzut nimeni enervat vreodată. Are şi o vorbă:

— De ce să mă supăr eu de prostia altora? N-au decât să-şi facă sânge rău ei.

Dar te arde la salariu, pardon, la retribuţie, de nu te vezi dacă nu-i aduci la timp articolul.

— Deci, dumneata te apuci să prinzi criminali de unul singur, mi-a spus el în loc de bună ziua, cu o voce temperat-continentală. Ce chestie! Nu ştiam de ce te-am luat la ziar. Recunosc că m-am pripit.

Şi, ca să-mi mai iasă gărgăunii din cap, m-a trimis o lună pe teren să scriu reportaje din agricultură.

De-aia mă aflu eu acum în orăşelul Marna unde mi-am stabilit reşedinţa pentru o lună şi de unde plec zilnic cu autobuzul în câte o comună învecinată să văd ce mai fac culturile rămase pe câmp.

E o vreme să nu trimiţi un reporter pe teren. Un octombrie rece îşi revarsă apele peste oraşul care parcă de veacuri e în ceaţă. Casele par construcţii ireale atunci când noaptea se aprind puţinele becuri lăsate pe străzi.

Dar în băruleţul Tosca unde am intrat cu blonda e destul de plăcut şi, lucru de mirare, nu e nici multă lume. Barmanul, un tip înalt şi uscăţiv ne întinde cu vădită silă două pahare de coniac Drobeta pe ale căror margini a pus zahăr. Doamne! Cât rafinament!

— Cum te cheamă? mă întreabă puicuţa după ce soarbe agale din licoarea galbenă. Tare am impresia că are o densitate mai scăzută decât cea prevăzută de lege! (Coniacul, nu puicuţa.)

Şi-a scos pelerina de ploaie şi a rămas într-o rochie care al naibii să fiu dacă se străduieşte să-i ascundă relieful extrem de accidentat. Găseşti la ea de la văi ispititoare până la culmi semeţe. E o îngemănare de forţă şi de delicateţe în făptura asta cum rareori mi-a fost dat să văd. Mă întreb o clipă care dintre laturi îmi place mai mult, oftez negăsind un răspuns definitiv şi-i comunic datele din buletin ca şi cum aş completa un formular la cadre.

— Numele mi-e Mladin. Cognomenul – Andrei. Ziarist din Bucureştiul nostru iubit, unde azi negura s-a risipit, cum zice vechiul cântec. Necăsătorit. Am greutăţi în familie: două haltere de câte 5 kilograme. Am făcut armata la infanterie, ca puşcaş mitralior. Cam ăsta e pedigree-ul meu.

Nici măcar nu clipeşte când îmi răspunde:

— Eu sunt Mirela Nisipeanu... Laborantă.

— Mirela Nisipeanu, îngân eu şi parcă am căzut cu gura într-o plajă.

La o masă apropiată de a noastră se află un singur client. N-aş putea spune cât a luat la bord, dar îmi dau seama că peste limita pescajului admis. E dintre aceia care cred că supremul conservant pentru creier e vinul. Nici Prometeu nu cred c-avea ficatul mai ferfeniţă. Nasul îi e brăzdat de vinişoare roşii iar ochii îi sunt mici şi tulburi. Are cam la şaizeci de ani. Îmbrăcat ponosit şi fără niciun chef parcă de băutura pe care o soarbe. De câte ori îi mai aduce un pahar, uscăţivul e şi mai scârbos ca de obicei.

Mi se pare mie sau moşulică trage nu numai la măsea, dar şi cu urechea? Ia să fiu mai atent.

Dar cum să fii atent la altceva când ai lângă tine o asemenea mândră?

— Ce fel de bărbat eşti dacă nu fumezi? mă întreabă blonda trăgând un fum dintr-o ţigară superlong pe care a pescuit-o din mica ei poşetă.

— Cum să-ţi explic? Din punctul meu de vedere altfel se dovedeşte că eşti bărbat.

— Eşti foarte şmecher, nu-i aşa? spune ea scoţând fumul prin nările ei fine. Toţi cei din Bucureşti sunteţi foarte şmecheri. Mai ales ziariştii. Ţi-am citit câteva articole. Nu scrii rău.

— Asta să i-o spui redactorului meu şef, îi răspund grav.

Al naibii să fiu dacă nu sunt totuşi măgulit!

— Ai gust, drăgălaşo, îi mai zic. De la bun început mi-am dat seama că e ceva de capul tău.

— Nu eşti prea timid, remarcă fata.

— Aşa-mi zicea şi educatoarea la grădiniţă. Dar cred că se speria prea uşor.

Apoi adaug:

— Am 500 de reţete de-a cuceri o femeie.

— Şi cu mine pe care o foloseşti?

— Evident, pe-a 50l-a!

În local a intrat o fată oacheşe cu flori. Când ne vede, se repede la noi ca la o pradă sigură. Zice către mine:

— Să-ţi trăiască franţuzoaica!

— Îmi pare rău, suntem în divorţ.

Femeia se înnegreşte şi mai mult la faţă şi iese.

Mai comand un rând. Sorbim din pahare în tăcere. În fond, ce să-i spun? Casc de câteva ori ostentativ. Nu-i nici o sfârâială cu blonda asta.

— Dai stingerea atât de repede? mă întreabă ea dezamăgită şi îşi scoate rujul cu care începe să-şi pavoazeze chipul ca pentru o mare festivitate. De ce nu spui nimic?

— Nu prea am dezvoltat centrul vorbirii. Nici măcar periferia ei.

Îl văd pe moş cum se ridică şi se îndreaptă spre mine cu paharul lui în care se află un vin de Dealurile chimiei. Mă şi pregătesc să-i spun că azi nu dau de pomană neavând mărunte, dar, spre marea mea mirare, individul îmi şopteşte:

— Sunteţi din Bucureşti? Ziarist?

Fulgerător, derulez scene din experienţele anterioare: omul are nevoie de butelie, sau l-a lăsat nevasta, sau nu se înţelege cu vecinii şi vrea să-l împac cu ei. Resemnat, încuviinţez dând din cap şi aştept să văd ce doreşte.

Dar, din nou spre uimirea mea, moşulică mă întreabă altceva:

— Unde staţi?

— Dar ce? Mi-a trimis prin dumneata mama un colet şi nu ştii unde să-l aduci?

Deloc descumpănit insul mă întreabă din nou:

— Unde staţi?

Mă dau bătut:

— La hotelul Minerva.

— O să vă caut mâine. Am ceva să vă spun. Ceva foarte interesant.

— Sunt convins, mă grăbesc eu să-i dau dreptate.

Bătrânelul se îndreaptă spre barman, îi întinde nişte bani, îşi ia restul şi se duce spre uşă, clătinându-se uşor. Urâtă mai e beţia altora! Uscăţivul îl urmăreşte cu o privire dispreţuitoare. Apoi ne face semn

cu degetul la tâmplă.

— Băiatul e soni rău de tot. De două-trei luni nu te mai poţi înţelege cu el deloc.

Fericit că el nu face parte din categoria ţicniţilor, se apucă să şteargă preocupat tejgheaua cu o cârpă udă.

Vecina mea de masă a rămas impasibilă. Şi-a rujat buzele şi după ce a mai aruncat o privire în oglindă, şi-a pus ustensilele în poşetuţă.

— N-am înţeles, oraşul ăsta are doi sonaţi?

— Ăsta nu-i sonat, e beţiv, zice ea dând din umeri. Într-o zi o să-i explodeze pipota de-atâta băutură. Când bea povesteşte istorii ciudate. De-aia l-au şi dat afară de la Marea fabrică. Era paznic acolo.

Mai mult într-o doară întreb mângâindu-mi paharul în care licoarea galbenă s-a evaporat simţitor:

— Ce povesteşte?

— Cum că la Marea fabrică se fură ca-n codru.

— Şi nu-i adevărat?

Mă priveşte cu milă.

— Da' de unde! Au fost vreo două anchete şi n-au găsit nimic. Reclamagiu, asta e. A cerut o mărire de leafă şi dacă nu i s-a aprobat a început să împroaşte cu noroi. Nu l-a luat nimeni în seamă.

Trec o clipă prin cortex cele aflate şi apoi întreb din nou ca un calculator care mai are nevoie de date:

— Dar celălalt?

— Care celălalt?

— Ăla de pe stradă. Pistolarul!

Văd că devine serioasă.

— Ei, acolo e o poveste tristă. I se trage de la învăţătură. A învăţat atât de mult pentru facultate încât şi-a faultat creierii.

Mă felicit o clipă pentru că nu m-am zdrobit cu învăţatul şi apoi zic din nou:

— Nu-i periculos?

— Aş! Ameninţă doar cu pistolul cu capse şi cu pumnalul tocit şi sună din goarnă. Atât. I se pare că e vreo căpetenie de apaşi.

— Din ce trăieşte?

— Maică-sa îl ţine. Vai de ei! E spălătoreasă. Dar nu vrei să vorbim şi de lucruri mai vesele? Hai mai bine să ne plimbăm.

— Chiar că e şi o vreme pentru făcut o talpă. Dar, ia stai puţin, toate fetele de pe-aici sunt la fel de îndrăzneţe? Cum văd un bărbat cum îi şi propun să se plimbe cu ele?

— Dacă bărbatul arată ca tine...

Culoarea obrazului meu are brusc o expansiune spre roşu. Drăgălaşei îi face plăcere să vadă ce efect au vorbele ei asupra mea.

— Am o mie de colege. N-aş zice că sunt mai puţin îndrăzneţe ca mine.

— Regret, n-am timp să le rezolv pe toate. Iar în loc de plimbare, ţi-aş propune să-mi faci o vizită la hotel. Stau la camera 804.

— Uşurel, uşurel. Şi Casanova cred că avea mai multă răbdare.

— Casanova nu te cunoscuse pe tine, îi răspund eu cu inocenţă.

După ce barmanul ne face întristarea, plătim, ne ridicăm şi ieşim în bezna umedă.

3

Au trecut 24 de ore de când m-am despărţit de blondă în faţa blocului unde stă. N-a vrut cu niciun chip să urce la mine la hotel şi nici gând să mă ajute să mai recuperez din cheltuieli invitându-mă să beau o cafea la ea. Chiar dacă nu-mi place cafeaua, m-aş fi sacrificat şi aş fi urcat pe jos patru etaje până la apartamentul ei de provincială intransigentă. Nu mi-a spus decât un număr de telefon pe care m-am grăbit să-l notez: 22 256.

Nimic nu mi-a mers azi ca lumea. Toţi cei pe care i-am căutat erau plecaţi. La întoarcerea în oraş am trecut pe la o librărie. Acolo căpetenia apaşilor se uita prin nişte cărţi de parcă avea în mână nişte obiecte. Le mângâia coperţile strălucitoare şi se bucura de ele ca de nişte amintiri scumpe. Aproape că m-a înduioşat. Când m-a văzut, a scos pistolul, eu am ridicat mâinile, el a suflat din nou în trâmbiţă şi apoi fiecare şi-a văzut de-ale lui. El şi-a cumpărat o gumă iar eu o carte. N-am avut nici o clipă impresia că m-a recunoscut.

Acum stau sub duşul miraculos de fierbinte după ce am îndurat frigul umblând pe ogoare. E o mare bucurie să constaţi că agentul termic e prezent.

Dau să mă şterg când, în cameră, se aude ţârâitul telefonului. Mă

reped din baie împroşcând pereţii cu stropi de apă. Ceasul arată aproape ora zece. Cine să fie? O clipă mă bucur că redactorului meu şef i s-a făcut milă de mine şi mă recheamă de pe teren. N-ar fi în stilul lui, aşa că alung imediat gândul. Apoi îmi vine în minte imaginea ispititoarei blonde. Întinsă leneşă pe canapea, mă sună pentru o întâlnire de gradul trei. La ora asta nu poate să poarte pe ea decât cel mult un capoţel sau chiar o cămaşă de noapte străvezie. Tulburat de astfel de imagini ridic receptorul. Mai întâi aud glasul telefonistei Monica.

— Domnul Mladin!

— Bună, scumpi! Ai nevoie de ajutor? A intrat vreun bărbat la tine în centrală, a încuiat pe dinăuntru şi a aruncat cheia pe fereastră?

În receptor se aude un chicotit plăcut.

— O, dumneavoastră mereu glumiţi. Dar acum vă caută oraşul.

— Un oraş are nevoie de mine? Care oraş?

Se aude din nou gânguritul. Mi-o închipui pe Monica, o brunetă bondoacă şi cu gropiţe în obraji, cum se amuză în timp ce stabileşte legăturile telefonice.

— Vă caută cineva din oraş.

— O voce blondă?

— Aş zice că-i al naibii de brunetă. V-a mai sunat de câteva ori.

Un ţăcănit uşor mă avertizează că s-a făcut legătura.

— Alo! Domnul Mladin? răsună o voce de bărbat pe care n-o recunosc.

— Da. Îmi permiteţi să stau jos în timp ce vorbesc?

— Aş avea ceva de discutat cu dumneavoastră. Eu sunt Timofte...

Vocea e nesigură, ca a unui om beat. Cine naiba o fi?

— Nu cunosc niciun Timofte, mă burzuluiesc eu.

Toate imaginile dulci s-au risipit.

— Timofte, paznicul. Ne-am cunoscut ieri seară la Tosca.

— A, dumneata eşti... Ce vrei?

— V-aş ruga să veniţi până la mine. Cât mai repede!

— Omule, nu-ţi dai seama că legătura dintre limbă şi gândire ţi-e cam firavă la ora asta?

— N-am băut mult. Veniţi? Să vă dau adresa...

— Vorbim mâine, pe lumină. Unde să plec acum?

— E ceva foarte important. Ceva de viaţă şi de moarte.

— Sigur. Dar ne vedem mâine.

Glasul bătrânului devine implorator.

— Vă rog, veniţi... Am să vă spun ceva care poate o să vă intereseze.

— Singurul lucru care mă interesează e să mă bag în pat şi să dorm opt ceasuri, mormăi eu.

— Bine... Cum vreţi... Dealtfel, e tot una... Toţi sunteţi la fel.

Acum mă înfurii de-a binelea.

— Cum adică la fel?

— La fel, la fel. Toţi sunteţi nişte ticăloşi. Toţi sunteţi înţeleşi.

— Omule, eşti nebun? Ori beat? Ce-ai cu mine? Ce ţi-am făcut?

Glasul de la celălalt capăt al firului e din ce în ce mai stins.

— Singura mea speranţă erai dumneata. Nu mai am putere. Renunţ. Sunteţi prea mulţi ca să se lupte cu voi un biet bătrân.

Simt că vrea să pună receptorul în furcă.

— Alo! Mai stai! Dă-mi adresa!

— N-are niciun rost! Toţi sunteţi înţeleşi.

Şi trânteşte telefonul în furcă.

— Alo! Alo!

Degeaba. În receptor aud glasul Monicăi susurând dulce:

— Doriţi ceva?

— Nu. Mulţumesc.

Închid şi eu. Dau din umeri, încercând să par nepăsător. Mă prosopesc temeinic şi mă vâr în pijamaua pe care doamna mama mea a ţesut cu grijă literele AM. Asta ca să nu mi-o fure cineva de pe mine când dorm. Intru în aşternut şi încerc să aţipesc. Mă zvârcolesc vreo jumătate de oră şi mă hotărăsc brusc. Dau pătura la o parte şi mă reped la telefon. Îi cer Monicăi să-mi facă legătura cu 22 256. Mirela îmi răspunde urgent, ca şi cum ar fi stat lângă aparat.

— Bună, îi zic. Iartă-mă! E o problemă...

Vocea ei sună catifelat şi mă înfioară din creştet până-n tălpi.

— Răule! De ce n-ai telefonat?

— N-am putut. Te rog fă-mi un serviciu.

Uluiala ei e deplină.

— Un serviciu?

— Află-mi adresa lui Timofte, paznicul pe care l-am întâlnit ieri.

— Ce te-a apucat? N-ai cu cine să bei? Mai bine invită-mă pe mine. Fac eu cinste de data asta.

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Mă ajuţi sau nu?

O simt jignită.

— Binişor, binişor. Nu-i nevoie de atâţia nervi. Îi ştiu adresa lui Timofte.

— Mă conduci până la el?

— Dacă ăsta e un pretext pentru a mă vedea, să ştii că e cam pueril.

— Ţi-am spus doar că sunt încă un copil. Hai, te rog, coboară. Peste un sfert de oră trec să te iau.

Închid mai înainte ca să-mi răspundă ceva.

Mă îmbrac în grabă cu un costum sport de catifea, îmi pun o haină de ploaie cu multe fermoare şi cu glugă şi mă năpustesc pe scări fără să mai aştept să vină liftul. Recepţionerul care tocmai discută cu

câţiva turişti sosiţi acum, ridică spre mine o privire mirată când mă vede cum o zbughesc prin uşa hotelului, deschisă în grabă de un tip cu fireturi şi galoane. „Generalul” nu mai apucă să-mi spună unde mi-a parcat maşina; o zăresc singur şi mă urc la volan după ce fixez ştergătoarele de parbriz.

Zgomotul motorului mă mai linişteşte. O iau pe străzile întunecoase pe care le mătur cu faza mare aşa cum îmi îngăduie noul regulament de circulaţie. Ploaia insistentă şi tristă biciuie oraşul.

O zăresc pe Mirela în faţa blocului. Îi deschid portiera şi o las să urce. Odată cu ea în maşină pătrunde un miros suav de parfum bun.

— Încotro?

— Dacă ar fi după mine...

O întrerup.

— Încotro?

— Pe strada Aliorului.

S-a îmbufnat. Nu spune decât pe unde s-o iau. În cele din urmă ne oprim în faţa unei căsuţe cu un gard de lemn dărăpănat.

— Aici, rosteşte ea, şi se ghemuieşte în scaun ca şi cum ar fi hotărâtă să nu mai scoată nici o vorbă. Sting luminile şi cobor singur în ploaie. Îmi ridic gluga şi mă îndrept spre portiţă. Nu e încuiată. Un câine începe să latre undeva, prin apropiere, apoi se potoleşte convins că n-are niciun rost să-şi spargă plămânii pe umezeala asta. Deschid portiţa şi păşesc pe o alee străjuită de tufe de trandafiri uscaţi. La câţiva paşi zăresc o ferestruică luminată. Când mă apropii, pata informă capătă conturul unei case mici care odinioară a fost îngrijită cu pricepere dar acum pare cam de multişor lăsată în părăsire. Încerc o senzaţie nelămurită de panică; îmi fac curaj amintindu-mi cum odată am traversat noaptea un cimitir.

— Nu poate fi mai rău ca atunci, mă îmbărbătez eu revenindu-mi în memorie scenele de groază pe care le-am trăit.

Arunc o privire pe fereastra luminată dar nu se zăreşte nimic. Geamurile sunt aburite. Ciocănesc discret într-o fereastră, apoi mai tare. Niciun răspuns. Câinele se trezeşte din nou să latre, probabil pentru a nu-şi pierde dicţia. Tresar speriat. O pasăre a zburat pe lângă mine împroşcându-mă cu stropi fini de apă şi s-a pierdut în întuneric. Mă îndrept spre uşă şi bat din nou. Aceeaşi linişte.

Împing uşa şi ea se deschide cu un zgomot jalnic. Pe lângă mine ţâşneşte o pisică înfricoşată. Spaima ei nu e cu nimic mai prejos decât a mea. Când inima începe să-mi bată din nou cât de cât normal, intru într-o săliţă unde sunt aruncate în dezordine o mulţime de boarfe. Caut pe bâjbâite comutatorul şi aprind lumina. Mi-am mai venit în fire. Deschid uşa şi dau să intru în prima cameră. Întuneric. Aprind lumina şi fac un scurt inventar: o masă simplă, cu patru scaune în jur, o sobă, un televizor, un radio color alb-roşu marca Samba. Trec în

cealaltă cameră din ce în ce mai liniştit de decorul paşnic care mi se înfăţişează ochilor. Chiar îmi vine să-mi dau palme pentru că n-am avut atâta minte să stau în pat şi să trag aghioase.

De-abia întredeschid a doua uşă că lumea mi se pare din nou cuprinsă de coşmar. Mă încurajez spunându-mi că e doar o impresie şi o împing până la perete. Un ţipăt uşor îmi iese din gât. Am ajuns prea târziu. Paznicul Timofte zace într-o baltă de sânge.

— Dumnezeule!

Îmi întorc privirea şi ies din cameră împleticindu-mă. Ajung în baie şi deversez ce-am mâncat toată ziua prin diverse case de ţărani cooperatori. Mă spăl pe faţă şi-mi clătesc gura. Mă şterg cu prosopul şi mă întorc din nou în camera unde stă ţeapăn Timofte. Acum am însă puterea să mă uit mai bine la trupul care a fost pur şi simplu măcelărit. Zeci de împunsături se zăresc în corpul său. Chiar lângă el găsesc un cuţit.

— Nu se poate!

O clipă îmi vine să-l iau în mână ca să mă conving că nu visez. Apoi renunţ. Mă uit mai atent prin cameră. Pereţii sunt împroşcaţi cu sânge. Pe unul dintre ei stă scris: „Vă omor pe toţi”.

Pe jos găsesc o radieră frumoasă. Sunt înnebunit după radierele frumoase. Nu pot să nu le remarc.

— Andrei! Ce faci acolo?

E glasul Mirelei. N-a mai avut răbdare şi a venit după mine. Dintr-un salt, sunt în camera vecină.

— Nu intra! Timofte a fost ucis!

— Nu se poate!

— Ascultă, fetiţo! N-am timp de tine, aşa că te rog să nu leşini. Trebuie să anunţăm miliţia. Du-te mai bine în maşină şi aşteaptă acolo.

— Andrei! N-ai făcut-o tu!

Ochii ei mari mă privesc precum cei ai unei căprioare rănite; cel puţin aşa s-ar exprima un scriitor care se respectă. Eu nu mă respect, aşa că rânjesc:

— Ba eu am făcut-o! Din gelozie! Am văzut cum schimbaţi ieri seară ocheade şi n-am rezistat. Ce vrei, sunt un temperament coleric.

Şi o împing afară din casă.

După ce rămân singur, trag puternic aer în piept, ca să-mi fac curaj şi formez numărul de la miliţie.

4

De zece minute sunt cu Mirela în maşină.

Picăturile de ploaie alunecă în pârâiaşe pe parbriz. Nu rostim nici o vorbă. Fata şi-a pus capul pe genunchi şi pare că doarme. Eu mângâi nervos volanul şi e poate pentru prima oară când îmi pare rău că nu fumez. Altfel, linişte şi pace, ca-ntr-un pastel autumnal.

Ce-o fi vrut să-mi spună Timofte?

Ce legătură e între el şi mine?

Deodată se aud în noapte urletele de sirenă ale maşinilor miliţiei. Peste câteva clipe o Dacie în alb şi albastru, cu o lumină albastră pe capotă opreşte în dreptul nostru. Din ea sar trei inşi. În curând, în spatele Daciei mai opreşte o maşină pe care scrie „Laborator criminalistic”. Din ea mai apar încă doi bărbaţi.

Mă dau şi eu jos din maşină şi le ies în întâmpinare.

— Cine eşti? mă întreabă o voce răstită.

— Andrei Mladin.

— Dumneata ai anunţat cazul?

Mă dau mai aproape ca să înţeleg cu cine vorbesc. E un căpitan mic de statură şi rotofei, îmbrăcat cu o scurtă de ploaie. Simt cum mi se varsă adrenalina în sânge.

— Cu mine vorbiţi?

— Răspunde la ce te-ntreb!

— Atunci vorbiţi singur.

Apoi adaug:

— Nu răspund decât dacă mi se spune de ce se foloseşte tonul ăsta cu mine.

Căpitanul se întoarce către însoţitori:

— Vedeţi ce-i cu el!

Şi se repede spre casa lui Timofte urmat de un ins în halat alb.

Cei doi se apropie de mine. Sunt doi subofiţeri de aproape 1,90 m. Unul dintre ei are vreo sută de kilograme. E roşu în obraz şi faţa îi e brăzdată de o cicatrice. Celălalt e mai slab, dacă se poate numi astfel un colos de aproape 110 de kilograme. E bine proporţionat şi cu mişcări de felină.

— Deci, cine sunteţi? mă întreabă tacticos ultimul ocolind cu grijă o băltoacă.

— Sunt ziarist. Sunt ziarist din Bucureşti, îi răspund eu dorindu-mi ca vorbele astea să fie miraculoase.

— O puteţi dovedi? mă întrebă celălalt cu un glas în care se ghiceşte un început de consideraţie.

Mă scotocesc prin buzunare şi în portofelul burduşit cu multe acte şi foarte puţini bani descopăr legitimaţia de serviciu şi buletinul. Le întind spre cei doi încercând să le feresc cât pot de stropii care continuă să cadă impasibili. Unul dintre ei le apucă, le cercetează la lumina lanternei şi apoi le întinde celuilalt.

— Uită-te şi tu, Marius. Omul are dreptate.

Marius aruncă şi el o privire în treacăt în actele mele. Încep să mă necăjesc că nu li se dă mai multă atenţie.

— Da, Toma, spuse el. Şi culmea e că îl cunosc din scris.

Apoi îmi zice, întorcându-se puţin spre mine cu aceeaşi graţie pe care nici nu-ţi vine s-o crezi că o are:

— N-aţi făcut dumneavoastră interviul cu violonista Mihaela Comnoiu? Mi-a plăcut grozav!

O clipă mă înnegurez când îmi aduc aminte câte am tras în urma acelui interviu. Dar, n-am încotro şi trebuie să recunosc în sinea mea că mă bucură audienţa pe care o au unele articole ale mele.

Mirela a ieşit din maşină. Cei doi abia acum o observă şi fac ochi mari.

— Dânsa cine e?

— O prietenă, zic eu evaziv.

— Actele dumneavoastră! se înclină Toma ceremonios în faţa fetei.

Rămân în ploaie câteva clipe. Apa mi se scurge pe după guler. În casă s-au aprins toate luminile. S-au aprins şi la case învecinate. Câţiva oameni au încercat să iasă în stradă, dar Toma şi cu Marius le-au făcut semn să rămână în curţi. Fără să le pese de torentul din cer, continuă să privească de după garduri. Câinele a-nceput din nou să latre. E curios că nu se mai aude niciun altul. Să nu fie decât unul în tot cartierul? Ceilalţi să fie atât de obosiţi încât să nu catadicsească să mai caşte botul? Cum să te mai simţi în siguranţă? Dacă vin hoţii?

Pe cer nu se vede nici o stea. E şi normal, ţinând seama de condiţiile meteorologice.

În sfârşit, căpitanul iese din casă.

— Ce-i cu el?

— E ziarist. De la Bucureşti, zice în grabă Toma.

Căpitanul îmi ignoră complet prezenţa. Vorbeşte din nou cu cei doi.

— I-aţi văzut legitimaţia?

— E-n regulă.

— Buletinul?

— N-are trecută grupa sanguină pe el.

— Daţi-i o amendă.

O vede în cele din urmă pe Mirela.

— Cine-i?

— Îl însoţesc pe dânsul, îşi ia inima-n dinţi să răspundă Mirela.

— De când vă cunoaşteţi?

— De... De ieri.

Cei trei se privesc semnificativ.

— Aha, zice căpitanul. Bine. O să lămurim totul la secţie. Vin şi eu după ce termin pe-aici. Şi nu vă lăsaţi intimidaţi. Legea-i lege pentru orice cetăţean. Fie el şi ziarist.

5

Toma şi Marius şi-au scos pelerinele de ploaie şi le-au atârnat în cuiere. Apoi au cerut unei femei în halat albastru cafele şi s-au aşezat la birouri râzând. Sorb tacticoşi din licoarea aburindă şi îşi povestesc ceva deosebit de amuzant din moment ce chicotesc la aproape fiecare cuvânt. Pe mine şi pe Mirela par să ne fi uitat, după ce am refuzat să ne înfruptăm şi noi din deliciile Orientului.

E aproape ora două noaptea. Mi-e un somn năprasnic. Ochii mi se-nchid de parc-ar fi sudaţi. De enervare, simt cum mi se accentuează deviaţia de sept.

Se aude apropiindu-se o maşină a miliţiei. După câteva clipe în birou îşi face apariţia Mardare.

— Ei, zice el aşezându-se la un birou, să vă aud povestea. S-o spuneţi scurt şi exact, de parcă aţi scrie un articol. Daţi-i drumul! Marius! Fă procesul verbal!

Marius oftează.
— Tot eu?
Dar vâră două coli cu indigo între ele în maşina de scris şi aşteaptă.
Căpitanul se uită la mine. Cumpăneşte în gând ceva şi apoi zice:
— Cum spuneaţi că vă cheamă?
— Andrei Mladin.
— Profesia?
— Ziarist.
— Ce căutaţi la Timofte?
În câteva cuvinte îi istorisesc tot ce mi s-a întâmplat de când am primit telefonul paznicului.
Căpitanul pare să-mi dea crezare. Totuşi, mă întreabă cu o amabilitate suspectă:
— Nu ştiţi de ce v-a chemat?
Dau din umeri a neputinţă.
— Nu. Nu ştiu. Pur şi simplu nu înţeleg ce-a vrut.
— O fi vreo farsă de beţiv, îşi dă el cu părerea.
— Nu cred. Părea într-adevăr speriat de ceva.
— În ultima vreme Timofte părea mereu speriat de ceva. Numai de votcă nu se speria.
Căpitanul şi ceilalţi doi râd. Chiar şi Mirela zâmbeşte. Mie însă nu-mi arde deloc să fac haz.
— Ei, sunteţi liberi.
Cumva visez?
— Liberi?
— Ce? Vă pare rău? zice Toma şi iese pe coridor.
— Haida, haida, intervine împăciuitor căpitanul. A fost un caz foarte simplu. Asasinul a şi fost prins.
— Ce promptitudine! Felicitări!
Mardare e însă modest.
— N-am nici un merit. Asasinul a lăsat atâtea probe împotriva lui încât n-a mai rămas decât să-l căutăm şi să-l săltăm. O anchetă de rutină, zice el dispreţuitor, părându-i parcă rău că nu s-a confruntat cu ceva mai acătării.
Maşina de scris a încetat să ţăcăne. Marius îmi întinde foile.
— Semnaţi!
Mă conformez şi mă ridic. Căpitanul se ridică şi el.
— Ne-aţi putea spune şi nouă cine e criminalul?
Mardare se uită la mine îndelung şi zice:
— Îmi pare rău de el. Sincer îmi pare rău. Şi nu atât de el cât de mama lui. E nebunul! Miron!
— Eram sigur că pe el o să cadă năpasta, mormăi eu.
Cei doi se uită la mine cu mirare.
— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu sunt deloc convins că el e criminalul. Prea multe probe sunt lăsate acolo ca să-l inculpe. Totul e o înscenare odioasă.

Căpitanul îşi iese din pepeni.

— Ascultaţi, domnule ziarist! Vă rog cu tot respectul să nu vă vârâţi nasul unde nu vă fierbe oala. Şi să nu mă-nvăţaţi pe mine meserie. Vă închipuiţi că dacă aţi făcut la gazetă câteva anchete, de-acuma gata, aveţi şi fler de detectiv?! Mai e mult până când o să aflaţi ce e viaţa cu adevărat!

— Şi ce e viaţa?

— Viaţa poate fi nu numai puf şi roz. Viaţa nu e ca-n jurnalele dumneavoastră. În viaţă poate să apară câte un nebun care, săracul, n-are nici o vină poate, dar care ajunge să comită cine ştie de ce o crimă. I s-a defectat o rotiţă şi în capul său totul merge brambura. L-a văzut lumea cum a intrat la Timofte pe la ora 22. Sunt martori de toată încrederea. Apoi, cuţitul cu care a fost omorât Timofte e cuţitul lui Miron. De asta ce mai ziceţi?

— Îi ştiu şi eu cuţitul lui Miron. M-a ameninţat cu el.

— Şi ce? Vreţi să spuneţi că nu-i al lui?

— Ba e-al lui. E însă un amănunt care...

Cei din încăpere ciulesc urechea.

— E un amănunt care... repetă ca fermecat căpitanul.

— ... care spulberă teoria asta. Fiindcă ieri, când i-am văzut cuţitul, era tocit. Or, astăzi e ascuţit ca un brici.

Căpitanul răsuflă uşurat.

— Şi? Nu şi-l putea între timp ascuţi?

— Asta-i treabă de meseriaş, zic eu în doi peri. Ar trebui să se găsească în oraş un tocilar care să afirme că ieri i-ar fi ascuţit cuţitul.

— O să-l găsim, n-aveţi grijă. O să-l găsim, mă linişteşte căpitanul. Dar mai e ceva.

— Ce mai e? murmur eu.

— Când am dat de Miron era plin de sânge. Fac pariu că probele de laborator or să arate că e vorba de sângele lui Timofte.

— Nu pun un astfel de pariu.

— De ce? ridică din sprâncene căpitanul.

— Sunt sigur că sângele e-al paznicului.

Mardare şi cu Marius mă privesc stupefiaţi.

— Atunci, care ar fi problema?

— Nu mai e nici o problemă. Putem pleca?

— O clipă. N-aţi văzut cu ce crimă bestială avem de-a face? Numai un nebun ar putea comite un astfel de asasinat. Dealtfel, a recunoscut totul.

Insist.

— Putem pleca?

Cu un gest seniorial Mardare ne arată uşa.

Pe coridor Toma fumează stând lângă o scuipătoare de metal. Pe o banchetă e Miron. Are cătuşe la mâini. Hainele îi sunt ude şi pe ele se zăresc urme de sânge. Când ne zăreşte, îşi ridică mâinile, cotrobăieşte sub trenci căutându-şi pistolul care probabil i-a fost confiscat şi, negăsindu-l, ne împuşcă ţintindu-ne cu degetul. Apoi caută la brâu, iar nu găseşte nimic şi, ducându-şi mâinile la gură, trâmbiţează.

— Dă coloana sonoră mai încet, se răsteşte agale la el Toma.

Miron se uită cu ochi senini, îi zâmbeşte cu toată gura şi rosteşte cu o bunătate care contrastează cu grozăvia cuvintelor:

— Vă omor pe toţi.

Vreau să m-apropii de el. Toma însă îmi face semn cu mâna şi-mi zice:

— Nu-i voie să-i vorbiţi.

O iau pe Mirela de braţ şi ieşim pe uşă în ploaia rece.

6

Merg pe o alee dintr-un parc. E aproape seară. Razele soarelui se filtrează cu greu prin rămurişul des. Lângă mine e Mirela. Veselă şi cu chef de joacă. Îmi zburleşte părul, apoi aleargă şi mă provoacă s-o prind...

Soneria telefonului mă smulge din acest vis agreabil. Încă plin de mulţumire, ridic receptorul de pe noptieră. Telefonista Cristinel – ochi verzi, păr negru, multe rotunjimi – îmi urează bună dimineaţa şi-mi ciripeşte că mă caută cineva din holul hotelului.

— Dă-mi legătura, zic eu.

Peste câteva clipe vorbesc cu o persoană care face să-mi piară tot somnul.

— Domnule Mladin! se tânguie o voce de femeie. Aici e mama lui Miron. Vă rog să mă ajutaţi! Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Cobor îndată!

Glisez în viteză jos din pat şi dau mai întâi draperiile la o parte. Pe geamul ud văd cum ploaia continuă să ţăcăne pe acoperişurile roşii şi verzi ale oraşului. Oftez şi mă reped în baie. Cu ultimii stropi de apă caldă din această dimineaţă reuşesc să capăt o faţă cât de cât

omenească după o noapte nedormită. Mă uit la ceas: e ora nouă. Încui uşa cu grijă şi cobor cu liftul. Lângă recepţie văd o femeie ca la vreo 50 de ani îmbrăcată cuviincios şi modest. Mă îndrept spre ea.

— Dumneavoastră sunteţi mama lui Miron?

— Eu. Ajutaţi-mă, domnule Mladin! Vă implor! Vă dau ce-mi cereţi, numai ajutaţi-mă!

— Liniştiţi-vă! Haideţi să stăm pe canapeaua asta.

Fata de la recepţie se uită dispreţuitoare la noi. Ara o coadă de cal pe care şi-o tot azvârle încolo şi-ncoace. Crede că e şic. În ochii ei am scăzut probabil cu mult dacă sunt văzut în compania unei bătrâne umile.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Bătrâna izbucneşte în plâns.

— L-au arestat pe băiatul meu. Pe Miron. Băiatul nu e în stare să omoare o muscă, darmite un om. Şi cu atâta sălbăticie.

Îşi scoate dintr-o mânecă o batistă şi îşi şterge ochii.

— Am auzit că aţi fost şi dumneavoastră acolo. Spuneţi-le că nu e Miron vinovat. N-are el inima asta. De când l-a lovit boala n-a făcut nici un rău. Se joacă numai cu pistolul ăla cu capse. E un copil.

— De când e bolnav?

— De zece ani.

— E-adevărat că i se trage de la învăţat prea mult?

— Poate. Nu ştiu. E drept că-i plăcea învăţătura. Era tare ambiţios, sărăcuţul. Mereu zicea când mă vedea cum mă chinuiesc că o să ajungă el mare şi că are să mă ţină numai în puf. Că o să bat din palme şi că o să mi se aducă tăvi cu dulceţuri şi cafele şi eu n-o să stau toată ziua decât în fotoliu şi o să ascult muzică. Zicea că nu se poate să nu ieşim din văgăuna asta şi să nu ajungă el un doctor vestit. Că o să scăpăm de sărăcie şi că n-o să mai râdă lumea de noi. Era atât de bun şi visa la atâtea încât mă convingea şi pe mine. La un moment dat chiar ajunsesem să cred că aşa va fi. Mă făcea să uit şi că l-am pierdut pe bărbatu-meu când Miron avea doar doi ani, şi că m-am chinuit atâta vreme să-l cresc şi să nu simtă că el nu are ce au ceilalţi copii. Până când, acum zece ani, a dat amarul peste noi. S-a dus totul... L-am pierdut pe Miron. Nici nu mai ştie cine sunt. Hoinăreşte toată ziua pe străzile oraşului şi trage cu pistolul cu capse. Nu ştiu ce tot caută. Nu-şi găseşte deloc liniştea. Dar ce să aibă el cu Timofte? Ce i-a făcut lui Timofte când paznicul a fost printre puţinii care nu au râs de el, nu l-au înjurat şi nu l-au scuipat?

— De dormit unde dormea?

— Vine acasă întotdeauna seara. Mănâncă puţin şi se culcă. Mai mănâncă şi prin oraş. Mai sunt oameni miloşi. Se uită cu ochi mari la lucrurile din camera lui unde a strâns păpuşi, arme, tot felul de jucării. Se joacă până adoarme.

Am o străfulgerare de geniu. Ce vreţi, mi se mai întâmplă şi mie să fiu strălucitor dimineaţa, deşi în general în primele ore de după somn nu e mare diferenţă între mine şi un hipopotam adult.

— Îi mai place să citească?

Bătrâna îşi încetează plânsul şi-mi zâmbeşte cu tristeţe.

— Vai, domnule. Glumiţi. Băiatul ăsta care citea o carte pe zi nu mai ştie literele. Se uită la cărţi ca la nişte jucării. Nu ştie la ce folosesc.

Brusc îmi aduc aminte scena din librărie. Miron cu o carte în mână. Încercând să-şi amintească la ce e bună. Întorcând-o în fel şi chip şi neizbutind să-şi dea seama cu nici un preţ, spre hazul vânzătoarelor. Dar ceva din străfundul conştiinţei lui încercând să iasă la suprafaţă.

— Nici de scris nu ştie să scrie?

— De-abia ştie cum îl cheamă... Vă spun, a uitat totul. Doctorii care l-au văzut au zis că are mintea unui copil de cinci ani.

— Atunci înseamnă că...

Nu-mi mai continui gândul. Femeia se uită însă la mine cu speranţă.

— Înseamnă că?... Spuneţi-mi, ce înseamnă?

Mă apucă de mâini. Ale ei sunt roşii şi zbârcite. Îmi aduc aminte că spală rufe.

— Nimic.

În sinea mea îmi dau seama că în cazul ăsta Miron n-avea cum să scrie, cu sânge pe perete „Vă omor pe toţi”.

Un zâmbet de satisfacţie mi se citeşte pe obraz. Mama lui Miron se uită la mine şi mai capătă şi ea inimă.

— O să ne ajutaţi, nu-i aşa? Sunteţi un om bun! Se vede că sunteţi un om bun.

Haida-de! M-am uitat deseori în oglindă dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că faţa mea e cea a unui om cumsecade. Din contra, îmi aduc aminte de discuţia dintre două făpturi pe lângă care treceam:

— Îl vezi pe ăsta? E Mladin.

— Nostim tip!

— Da, dar al dracului.

Mă încrunt puţin ca să par mai aspru şi încep din nou să-mi pun în funcţiune meningele. Celulele mele nervoase au nevoie de un scurt masaj fiindcă s-au cam lenevit în ultima vreme. E drept, în capul meu nu sunt decât statistici de la judeţ şi de la bază, ce contribuţie au avut pionierii şi femeile la strânsul recoltei şi alte minuni de astea.

Am o metodă infailibilă de a-mi reintroduce vigoare în scoarţa cerebrală: mă gândesc la redactorul meu şef.

Şi de data asta metoda se dovedeşte a fi fără greş. Îmi revine în memorie scena de pe stradă. Deci, Miron m-a ameninţat mai întâi cu pistolul. Apoi a scos de la brâu cuţitul. După aceea a trâmbiţat... Ceva

nu e însă în regulă. A doua oară l-am văzut în librărie răsfoind o carte pe care o privea cu ochi mari. M-a zărit, a scos pistolul, apoi a căutat cuţitul... Ba nu, asta e!

Îmi vine să-mi ofer un whisky cu gheaţă la barul de la parterul hotelului Minerva.

— Asta e, şoptesc eu numai pentru mine însumi. Aici nu se leagă ceva. Miron a dus mâna la curea să scoată cuţitul însă nu l-a scos. Şi nu l-a scos pentru că nu-l mai avea. Asta e!

Îmi aduc aminte de figura lui mirată când a cotrobăit la brâu, expresie care a dispărut cu iuţeală după ce şi-a găsit trâmbiţa.

Nu mai avea cuţitul fiindcă îl pierduse. Sau, poate, i se furase. Desigur, cineva binevoitor îşi dăduse seama de uzura înaintată a pumnalului Căpeteniei apaşilor şi a vrut să-i facă o surpriză ascuţindu-i lama, făcând-o ca de brici.

Probabil că pe chipul meu s-au derulat în viteză o sumedenie de gânduri fiindcă mama lui Miron se scoală brusc de pe canapea şi-mi spune:

— Înţeleg că v-am trezit prea devreme... Poate că sunteţi obosit... Mai vorbim noi.

Redevin un om cu o înfăţişare normală şi o bat încetişor pe mâna mâncată de leşie:

— Fiţi fără grijă, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l salvez pe Miron. Aveţi încredere în mine!

Femeia se uită la mine nu prea convinsă. Îşi potriveşte mai bine broboada şi se îndepărtează. „Generalul” se face că se uită în altă parte şi o lasă să-şi deschidă singură uşa. Fata de la recepţie caută din nou să-mi atragă atenţia fluturându-şi coada de cal.

Eu însă mă gândesc că de fapt am rostit nişte vorbe în vânt. N-am cum s-o ajut. Tocmai acum mi-am adus aminte de radiera aia blestemată. E clar că Miron a trecut pe-acolo. Doar cu ochii mei l-am văzut cum a cumpărat-o şi a vârât-o în buzunar. După care a pierdut-o la locul crimei. Şi, ce să mai zic de vecinii care susţin că a intrat la Timofte? Iar hainele lui pătate de sânge...

Oftând, intru în braserie şi-mi dau seama că nu merit nici măcar o votcă.

Doar o ceaşcă de cacao cu lapte şi două ochiuri prăjite. De chifle nici nu m-ating. Mai ales că sunt dintr-acelea cu care se pot pava străzile.

7

Ce duminică plicticoasă! Mă plimb ca un leu în cuşcă prin camera hotelului şi nu ştiu ce să fac. Mi-e cam urât când nu sunt printre cărţile mele. La televizor e tocmai ora satului.

Oftând, ridic receptorul şi cer telefonistei să-mi formeze 22 256.

— Mirela? întreb eu cu tonul unui motan care-şi invită iubita pe un acoperiş fierbinte. Nu m-ar mira să-ncep să şi torc.

Glasul Mirelei răsună speriat:

— Da. Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, surioară, o liniştesc eu. Mă plictisesc. Nu vrei să mişunăm împreună prin peisaj?

— Iată prima propunere înţeleaptă pe care ai făcut-o şi tu de când ne cunoaştem, mă laudă fătuca. Vii să mă iei?

— Azi nu circul.

— Atunci vin singură. Să ştii însă c-am mâncat usturoi.

— Ador usturoiul. Şi o să-ţi dau mereu să mănânci ca să nu te săruţi cu alţii.

— Ne vedem în faţa hotelului?

— Nu. În bar.

Nu întârzie mai mult de jumătate de oră. E îmbrăcată absolut trăsnitor; pantaloni albi, un pulovăr alb cu guler colant şi o hăinuţă care se prinde cu clape. Când o văd, toţi cei din local se opresc din conversaţie şi se uită la ea. Fetele o cântăresc din ochi cu invidie iar bărbaţii cu priviri lacome. Unul dintre ei nu se stăpâneşte şi strecoară printre dinţi:

— Asta zic şi eu anatomie. Nu cădeam la medicină dacă o aveam ca material didactic.

— Mie îmi spui asta? Să ştii că am şi eu ochi să văd, i-o retez individului care îşi vâră clonţul din nou în pahar de unde ciuguleşte un lichid verzui. Fii atent să nu-ţi leg invers conexiunile inverse.

Apoi mă adresez Mirelei:

— O votcă mică?

— De ce nu? Am mai băut şi nu mi-a făcut rău. Tu nu bei?

— Doar n-am crescut aşa înalt numai cu lapte. O să tactilez şi eu un pahar.

Se urcă lângă mine pe scaun şi aşteaptă ca barmanul să-i întindă paharul. Îl ia de pe tejghea, se uită la mine şi zice cu un glas care şi unui moşneag i-ar schimba grupa sanguină:

— Auguri!

Nici eu nu ştiu doar dialectul daco-român.

— Cheese!

Bem în tăcere! Apoi punem paharele înapoi pe tejghea. Un tonomat

şopteşte o melodie languroasă.

— Ce ştii de Miron?

— Nimic. A venit azi dimineaţă mama lui la mine. Cică să-l apăr. Cum să-l apăr?

— Chiar e vinovat?

— Mai mult ca sigur.

— Dar până acum n-a avut nici o ieşire violentă.

— Poate că i-a mai cedat vreo rotiţă, vorba lui Mardare.

Deodată, blonda mea devine neliniştită.

— Hai de-aici! Mă sufoc!

Terminăm ce-a mai rămas în pahare, plătim şi ieşim în stradă.

— Nu mai conteneşte, murmură Mirela lipindu-se de mine şi desfăcând umbrela. Dulcea şi singulara ei umbrelă transparentă.

— Ce?

— Ploaia. N-am pomenit de când sunt asemenea averse. Care nu-s deloc locale, chiar dacă nu-s însoţite de descărcări electrice.

Păşim pe trotuarul ud, ocolind pe cât cu putinţă băltoacele. Mi se pare mie sau Mirela se lasă mai greu decât ar cere protocolul pe braţu-mi de oţel?

— Unde mergem?

— În parc.

— În parc? Brr! Ce idee! Pe vremea asta!

— O să vezi ce frumos e.

Intrăm în parc pe o poartă largă, din fier, dată temeinic în lături. Pe aleile acoperite de frunze uscate şi ude se zăresc puţini trecători. În copaci au mai rămas vestigii ca o amintire a verii, cum ar spune cineva sentimental. Câteva păsări caută adăpost zgribulite pe sub crengile mai bine crescute. Ploaia curge în continuare ca un blestem, cum ar spune altcineva, la fel de duios.

La un moment dat aleea se lărgeşte brusc şi devine un platou de ciment. O roată mare domină întreaga privelişte. Scaunele ei ude sunt suspendate în văzduh şi clătinate doar de vânt. Alături au încremenit căluşeii. Nimeni în jurul lor. Ceva mai încolo câţiva părinţi cu copii îşi aşteaptă rândul să pătrundă într-o rachetă care se tot mişcă chipurile într-un drum spre lună. Îmi vine să le strig că au greşit ţinta, dar mă las păgubaş. Pe un traseu acoperit se învârt pe motociclete vreo zece copii. Cea mai mare înghesuială e la maşinuţe. Micii şoferi îşi lovesc fără complexe liliputanele turisme capitonate pe marginile exterioare cu o bandă groasă de cauciuc care atenuează şocurile. Se pregătesc, cum s-ar zice, pentru viaţă. Din difuzoare năvăleşte o muzică dată la maximum. Câteva ţigănci vând seminţe de bostan, seminţe. La mai multe tonete se găsesc crenvurşti fierbinţi. Zic într-o doară:

— În oraşul ăsta sunt atâţia crenvurşti cum n-am văzut niciodată.

Mirela râde.

— Ce-i rău în asta?

Nu-i răspund. În sinea mea îi dau dreptate. Dar am mâncat atâţia crenvurşti de când sunt în Marna încât prefer să iau o vată de zahăr. Îi ofer şi Mirelei una.

— Hai să-ţi mai arăt ceva, mă trage ea de mână după ce aruncăm la coş beţele pe care a fost înfăşurată vata.

Ajungem în faţa unei săli impunătoare pe frontispiciul căreia aleargă litere de neon: Sala jocurilor.

— Ce-i aici?

— Stai să vezi.

Plătim o intrare de 10 lei per/persoană şi ne pomenim într-o sală spaţioasă şi bine îngrijită. Chiar la intrare sunt vreo zece mesuţe cu scaune mici la care mai mulţi indivizi beau cafele. Ochii lor tulburi îmi dovedesc că au multă nevoie de un reconfortant. Ceva mai încolo, de-a lungul pereţilor, se înşiră, de-o parte şi de alta a sălii, douăzeci de aparate de pocher mecanic. În mijloc sunt flipere şi alte aparate a căror funcţionalitate îmi scapă pentru moment. La o masă de biliard se pare că s-a încins un joc straşnic.

— Dar aici e Las Vegas, fetiţo! fluier eu admirativ.

— Nu-i aşa că-i frumos? spune cu mândrie Mirela.

Mai rămâne să spună doar că „Noi, tinerii din oraş, am construit-o!”.

La toate aparatele se joacă în draci, câte patru, cinci inşi. De la difuzoare ascunse răsună o muzică frenetică. Simt cum mă furnică palmele.

— Hai să jucăm şi noi!

— Mai întâi să dăm o raită pe la bar.

— Dar eu nu beau cafea, protestez eu. Du-te tu. Până atunci încerc să fac rost de nişte fise.

Mirela începe să râdă. Râde în aşa fel încât deodată mi se pare c-am dat ochi cu cel mai mare imbecil de pe planetă şi acesta nu e altul decât cel dintr-una din oglinzile uriaşe în care tocmai mă uit.

— Naivule! În ceşti e coniac, nu cafea!

— Serios? Atunci chestia aia ce e?

Şi-i arăt o inscripţie uriaşă atârnată de perete: Consumarea băuturilor alcoolice interzisă.

— Ce să fie? Praf în ochi.

După ce sorbim câte o ceaşcă de coniac şi ne umplem buzunarele cu fise, ne alipim de un grup de la o maşină de unde au plecat doi care au renunţat să joace şi începem să tragem la manetă. Prin faţa noastră, pe ecranul maşinii, se rostogolesc imaginile cireşelor, lămâilor, portocalelor, dar niciodată ele nu se aliniază în formaţia dorită.

— Azi n-a câştigat nimeni în toată sala, mormăie cu năduf cineva.

Îi dau ultima fisă Mirelei. Trage de manetă, se aude un zuruit însă

formaţia care iese nu înseamnă nimic.

— Stai să mai fac rost de fise!

— Nu, Andrei. Te costă prea mult. Mai bine ne plimbăm prin sală şi ne uităm la ceilalţi.

De la o vreme, privirile mi se-ncrucişează fără voie cu cele ale unui bărbat înalt şi blond. Îmi spun că-i doar o impresie aşa că nu dau prea multă importanţă faptului.

Între timp, zăresc câteva uşi, prin care intră şi ies oameni.

— Acolo ce-i?

— Camera cu videocasetofoane.

— Videocasetofoane? Câte sunt?

— Cinci. Dar n-am chef să văd nici un film.

— Cât costă intrarea?

— 20 de lei.

Devin melancolic.

— E frumos aici, nimic de zis, dar parcă am intrat în raza unui aspirator care absoarbe banii.

O uşă îmi atrage atenţia. E la fel ca toate celelalte, numai că în faţa ei stă o huidumă bine îmbrăcată care, după câte am impresia, nu-i lasă să intre pe toţi.

— Dar acolo ce-i?

— Biblioteca, dă nepăsătoare din umeri Mirela.

— Biblioteca? Interesant. N-am mai citit o carte de când am ieşit din spital.

Şi mă apropii de rinocer.

— Domnul? mă chestionează el politicos.

— Vreau să intru.

— Vă rog să-mi arătaţi legitimaţia, adaugă el cu aceeaşi curtoazie, ale cărei reguli le-a învăţat probabil la curtea Angliei.

— Legitimaţia? Poftim!

Îi întind legitimaţia de ziarist.

Rinocerul se uită la ea ca şi cum abia acum ar fi învăţat să citească. Peste câteva clipe însă un rânjet fioros i se lărgeşte pe faţă.

— Flăcăule, tare mi-e teamă că noi doi n-o să ne înţelegem.

— Cine a spus că doreşte asta? îl întreb eu leneş deşi presimt că, în curând, podeaua, cu toate că străluceşte ca o oglindă, va mai fi lustruită şi cu subsemnatul.

— Flăcăule, flăcăule, cine te-a învăţat pe tine că trebuie să te porţi urât cu oamenii mari? Aud? Cine te-a învăţat? Legitimaţia se confiscă, mai adaugă el şi o bagă în buzunar. După care se uită gânditor la pumnul său drept şi îl repede fulgerător spre falca mea.

Diferenţa de greutate e net în favoarea lui. Mă las atunci pe vine, ca şi cum tocmai aş fi observat că mi s-a dezlegat un şiret la pantof şi vreau să-l închei. Rinocerul nu-şi mai poate opri elanul şi loveşte în

gol. Ca să-l ajut să vină mai repede în contact cu podeaua, în clipa în care trece ca un buldozer pe lângă mine, întind distrat piciorul, dorind parcă să examinez dacă l-am făcut bine nodul de la pantof. Huiduma se aşterne pe burtă şi străbate câţiva metri pe secundă pe parchetul lucios într-o mişcare rectilinie uniform accelerată până se izbeşte cu scăfârlia de o coloană. Întreaga clădire e cuprinsă de un tremur uşor.

— Mi se pare mie sau e un seism? o întreb pe Mirela care mă priveşte cu ochii pe jumătate îngroziţi şi pe de altă parte veseli. Ţi-am zis doar să stăm acasă sub o grindă.

Huiduma s-a adunat de pe jos. În frunte i-a apărut un cucui. În coloana lambrisată de care s-a izbit s-a ivit o fisură. E legea compensaţiei: Nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă. Cel puţin aşa pretinde Lomonosov.

— Te distrug! grohăie rinocerul şi se avântă impetuos spre mine.

Acum realizez că asta-i lipsea: cornul. Mă îndrept şi eu în fugă spre el. Dar chiar în clipa în care huiduma crede că mă izbesc de învelişul chitinos care-i ţine loc de piept, fentez ca la coridă, pun o nouă piedică, îl las să se-mpleticească şi tocmai când e gata să cadă, îmi avânt pantoful drept în găleata care-i ţine loc de cap.

Atunci se aude un urlet de moarte. Toţi din sală îngheaţă. Nimănui nu-i mai pasă de câştig şi se înghesuie să vadă minunea.

Rinocerul tropăie din nou spre mine. A înşfăcat din mâna cuiva un baston şi îl ţine ridicat deasupra capului ca pe un tomahawk. Ochii îi sunt injectaţi de furie.

— A, domnul preferă duelul cu arme clasice? *En garde*, atunci, *monsieur*. *En garde!* Şi fii atent că ai făcut două greşeli personale. La a treia eşti eliminat. Akai! Akai! Turcii răcnesc, sărind pe noi o sută...

Şi încep să mă pregătesc de un duel imaginar. Dar inima mi s-a făcut cât un purice. Poate şi mai mică. Nici cei de la dezinsecţie n-ar mai găsi-o.

De data asta nu mai vine năvalnic, ca un râu de munte. Înaintează cu prudenţă spre locul unde mă aflu. Mă dau înapoi spre uşa pe care o păzise până mai adineaori. Când simt clanţa în spatele meu, duc o mână la spate şi apuc de ea cu nădejde. Speranţa mea creşte când aud dincolo de uşă paşi. Între timp, rinocerul s-a apropiat cu bastonul ridicat deasupra capului. Când crede că e la distanţă potrivită, îl abate ca un trăsnet. Aşa lovea probabil Mihai Viteazul cu barda. Numai că el dădea cu stânga. În aceeaşi clipă deschid uşa şi mă retrag sfios după ea. Scot totuşi capul ca să contemplu prăpădul. În pragul uşii a apărut un om de statură mijlocie, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu cămaşă albastră şi cravată roşie. Pentru a evita să-l lovească, rinocerul se apleacă spre stânga şi se prăbuşeşte pentru a treia oară la pământ.

— Ca şi lui Anteu, se pare că îi prieşte mult contactul cu pământul, spun eu ieşind de după uşă. N-am eu chiar centura neagră cu

diamante, dar uneori mă descurc.

— Cine eşti dumneata? mă întreabă cu severitate Costum albastru.

Are o faţă de parcă tocmai ar fi fost împuşcat prin vizorul uşii.

— Ziarist din Bucureşti. Dovada se află în buzunarul rinocerului. I-a plăcut atât de mult legitimaţia mea încât a vrut s-o păstreze. Tocmai încercam să-l lămuresc că altfel de suveniruri ar trebui să colecţioneze fiindcă e deja băiat mare, când aţi apărut dumneavoastră. Cu cine am onoarea? ar fi întrebat un cavaler medieval ridicându-şi viziera. Eu, pur şi simplu, vă întreb doar atât: Cine sunteţi, vă rog?

— Ridică-te! Dă-mi legitimaţia!

Rinocerul aruncă flăcări pe ochi ca o formaţie de luptă contra pompierilor. Îşi recapătă cu greu staţiunea bipedă şi îi întinde patronului legitimaţia.

Costum albastru o studiază cu atenţie. După care mi-o înapoiază şi-mi zice surâzând larg:

— Vă rog să ne iertaţi. A fost o neînţelegere. Nu vreţi să poftiţi în biroul meu? Mă numesc Marin Bodea şi sunt şeful jocurilor din oraş.

— Vedeţi, nu sunt singur, îi spun eu arătând stânjenit spre Mirela. Sunt cu cineva de sex opus dar foarte de acord cu mine.

— Nu face nimic. Îmi pare bine de cunoştinţă, duduie. Veniţi după mine. Permiteţi-mi să o iau înainte.

Mirela se uită la mine, eu mă uit la Mirela, dăm amândoi din umeri şi-l urmăm. Când trec prin dreptul rinocerului, nu mă stăpânesc şi-i strecor printre dinţi:

— Rino, când ai să ajungi din nou la limbajul articulat, să uiţi doar un singur cuvânt: legitimaţie.

În urma mea nu aud decât un grohăit. Presupun că la acest sunet tremură doar ghinda din stejar.

8

Biroul lui Bodea e lambrisat cu lemn de bună calitate. Înainte de a ajunge aici am trecut printr-una din camerele unde se afla un videocasetofon la care rula *The day after.* N-am rezistat prea mult să văd cum se carbonizează câteva tinere din pricina exploziilor atomice. Am o altă idee în legătură cu menirea lor pe planetă aşa că m-am grăbit s-ajung mai repede la bibliotecă. N-aş fi crezut c-am să descind în Oxford Library, dar ce-am văzut m-a uluit. În mijlocul unei săli pătrate, cu latura de 20 de metri, se afla o masă mare. La ea trona un bibliotecar care se uita în nişte fişe. La cele zece mesuţe se aflau cam vreo douăzeci de cititori cufundaţi în lectura unor tomuri se pare pasionante. De-a lungul pereţilor – rafturi mari pline cu cărţi.

— Am avut următoarea idee, s-a precipitat Bodea să explice: organizarea unei filiale a bibliotecii din oraş. Am adus cele mai captivante noi apariţii. Nu împrumutăm pentru acasă, fiind exemplare puţine. Dar aici vine omul, se plimbă, mai joacă şi la maşinile alea şi mai şi citeşte două-trei ore. Nu credeţi c-am făcut bine?

— Excelentă idee.

Acum stăm în biroul lui Bodea şi sirotăm câte un coniac Hennesy. M-am cufundat într-un fotoliu în timp ce Mirela s-a aşezat pe o canapea. Bodea stă la masa lui de lucru unde domneşte o ordine deplină. Îmi atrage atenţia o radieră de pe masă, aidoma celei pe care am zărit-o în mâna lui Miron.

— Superbă radieră! exclam eu fără voie.

Bodea se uită la mine ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu cumva îmi bat joc de el.

— Găsiţi? Poate. Sunt pline librăriile din oraş de astfel de radiere. Dacă vreţi, v-o dăruiesc.

— Să nu vă mire că mi-o însuşesc, zic eu ceremonios.

Devine şi el protocolar.

— Vă rog din nou să ne scuzaţi pentru incidentul de-adineaori. În fond, omul meu nici nu e aşa de vinovat. Are consemnul să nu-i lase să intre în bibliotecă decât pe cei cu legitimaţii. Altfel, ar intra orice nepoftit.

— Dacă înţeleg bine, e ca un fel de club...

— O, nici chiar aşa. Însă avem grijă să nu ne pice pe cap toţi derbedeii.

Sorbim în tăcere din coniac. E parfumat şi cu mult mai bun decât cel pe care l-am băut la bar.

— Aş vrea într-o zi să revin pe-aici. Poate scriu ceva de tot complexul ăsta. Mi se pare o realizare frumoasă.

— Nu-i aşa? Poftiţi când vreţi. Acesta e numărul la care mă puteţi

găsi.

Îmi întinde între două degete fine o carte de vizită. O vâr cu grijă în portofel.

— Ei, vă lăsăm. Cred că aveţi mult de lucru într-o zi de duminică.

— Rămâneţi mai multă vreme în oraş? mă întreabă Bodea în timp ce ne conduce spre ieşire.

— Probabil că da. Nu se ştie însă niciodată, îi spun eu râzând.

Râde şi el, mai mult de complezenţă. Chiar la uşa pe care o păzeşte în continuare rinocerul, mă aplec din nou, ca şi cum mi s-ar fi desfăcut iarăşi şiretul. Mă benoclez cu atenţie la prag, fiindcă mai înainte mi s-a părut c-am dat cu piciorul de ceva proeminent, care contrastează cu minuţia cu care e lucrată întreaga hardughie. Şi nu mă miră deloc, fraţilor, când văd că e vorba de un buton minuscul. Dar ce să faci cu un buton pe care pentru a-l apăsa trebuie să te apleci până la pământ? Numai dacă nu cumva e pus aşa de jos special pentru a fi apăsat cu piciorul.

Mă ridic încântat de descoperire. Bodea mă întreabă amical, ca şi când ne cunoaştem de când lumea:

— Nu jucaţi?

— Ne-am terminat fisele, spune iute Mirela.

— Adu nişte fise, îi spune Bodea rinocerului.

Acesta se scotoceşte prin buzunare şi îmi pune în palmă o fisă ca şi cum mi-ar înmâna un şarpe cu clopoţei. Îi dă şi Mirelei una.

— Veniţi la maşina asta!

Mai întâi introduce fisa Mirela. Trage de manetă. O clipă nu se petrece nimic. Apoi se aude un zornăit şi cele trei portocale se aliniază cuminţi. O sirenă izbucneşte în maşină.

— Patru sute de lei, şopteşte o voce de lângă mine.

— Aveţi noroc, domnişoară, aveţi noroc. Haideţi să vedem cum se descurcă şi cavalerul dumneavoastră.

Şi mă trage la o altă maşină. Chiar înainte de a introduce fisa ştiu sigur că o să câştig.

Încasez banii şi apoi îl caut cu privirea pe bărbatul blond cu ochi albaştri. Dar nu-l mai văd nicăieri.

9

Monica îmi dă deşteptarea la ora şapte, aşa cum lăsasem vorbă la recepţie. În loc de gimnastica de dimineaţă, îmi supun meningele unui intens masaj intelectual. Fiindcă pur şi simplu nu înţeleg nimic. Ce l-a determinat pe Bodea să ne lase să câştigăm opt sute de lei? Numai pentru a nu ieşi scandal? Şi cum de-am câştigat deodată atâţia bani după ce-am irosit nu ştiu câte fise? Veţi spune că e la mijloc hazardul. De-acord, my friends, dar ceva nu e totuşi în regulă. Tare îmi face impresia că maşinile acelea îi aleg pe cei care trebuie să câştige. Iar cel mai mult mă intrigă biblioteca. Nu prea miroase a sală de lectură. Cei din sală nu păreau nişte cititori pasionaţi. Cel puţin unul dintre ei mi-a atras privirea de la început. Întorcea paginile mecanic. Nici măcar nu se ostenea să citească, aşa de puţin îl interesa ce-i scris acolo.

O să spuneţi că fiul doamnei Mladin se crede cu prea mult fosfor în cerebel. Vă asigur că nu-i aşa. Mai ales că nu vreau să dau lumină, ci să pun cap la cap nişte date care nu vor să se lege nicidecum.

Îmi aduc aminte de inscripţia pe care am zărit-o la intrarea în oraş: „Vă dorim să petreceţi cele mai frumoase ore din viaţa dv. în oraşul Marna”. Chiar că sunt cele mai plăcute din câte am trăit.

Oftez, mă dau jos din pat, fac un duş şi mă rad. Mă îmbrac cu un costum de blugi, singurul care ţine la tăvăleală pe teren, şi cobor în holul hotelului. Nu-mi arde de mâncare, aşa că ies iute în aerul jilav. Trecătorii se grăbesc zgribuliţi sub ploaia care parcă durează de veacuri. Pârâiaşe murdare se scurg pe lângă trotuare. În staţia de autobuz e o asemenea înghesuială încât mă hotărăsc să merg pe jos până la miliţie. Acolo mi-am lăsat maşina în noaptea când l-am găsit pe Timofte ucis. Fiindcă duminică nu circulam, Mardare cel amabil mi-a interzis s-o folosesc câteva sute de metri până la hotel. În drum, de la o tonetă, iau totuşi un crenvurşti şi-l mănânc în mers. Pe parcursul unui kilometru mă amuz să număr cam zece tonete unde se vinde aşa ceva. Îmi face impresia că întreg oraşul, de când se trezeşte şi până când adoarme, înfulecă la crenvurşti ca un târg de nemţi bine

hrăniţi.

Dacia mea 1310, cu numai 5 000 de kilometri la bord, pe care o am în locul celei sfărâmate în prăpastie, se află în parcajul miliţiei. Scot cheile din buzunar şi dau să deschid portiera din stânga. Tocmai atunci răsună lângă mine o voce:

— O! Marele ziarist! Am auzit că faci ravagii. Vuieşte lumea că l-ai făcut K.O. pe cel mai mare bătăuş din oraş.

E Marius. A ridicat capota unei maşini a Miliţiei şi controlează cu o tijă nivelul uleiului. Mai adaugă ulei la motor şi apoi trânteşte capota la loc.

— S-a bătut singur, mormăi eu. Nici n-am pus mâna pe el. Avea hainele prea curate ca să i le ating.

Marius se apropie de mine ştergându-se cu grijă cu o cârpă pe mâini.

— Vedeţi să nu daţi până la urmă de bucluc, mă avertizează el.

— E-adevărat, de Rino mă cam tem. E o forţă a naturii. Şi, după cum ştiţi, forţele naturii sunt greu de stăpânit.

— Care Rino?

— Huiduma cu care am lustruit aseară parchetul. Nu vi se pare că seamănă cu un rinocer? Ne-am împrietenit pentru vecie, aşa că îmi permit să-i spun Rino.

Marius izbucneşte în râs. A aruncat cârpa între două maşini şi se bate acum cu palmele pe şoldurile late.

— Auzi! Rino! Chiar că seamănă cu un rinocer. Bună poantă! Am să i-o spun şi lui!

— Bănuiesc de pe acum că o să-i facă plăcere. Dar ce se mai aude cu Miron? Tot mai susţine că el l-a omorât pe Timofte?

Bărbatul din faţa mea îşi potoleşte veselia. Mă scrutează bănuitor.

— Ce vă interesează atâta nenorocitul ăla? Vă e cumva rudă?

Îmi vine să-i trântesc un clişeu ca să-l lase ţuţ: mi-e rudă orice năpăstuit, însă mi se pare prea tare, aşa că zic cu o falsă nepăsare:

— A, întrebam doar aşa, din curiozitate.

— Sărmanul! Mi-e şi milă de el! Dosarul e aproape gata. Când prinzi un ucigaş în toate minţile e altceva. Dar ăsta are o minte de gâgâlice. Ştiţi ce-am găsit în buzunarele lui?

Nu sunt câtuşi de puţin interesat, dar, ca să-i fac plăcere, îl întreb în timp ce deschid portiera şi mă pregătesc să urc la volan:

— Ce?

— Să mori de râs! O bilă roşie din sticlă, o alta în mai multe culori, o minge de tenis, un cub magic, o sfoară, câteva seminţe de floarea soarelui, o radieră...

Sar ca ars.

— Ce?

— O radieră, o pocnitoare, un sâmbure de caisă... îşi continuă

Marius recitarea.

— Ce fel de radieră? îl întrerup eu din nou.

— O radieră ca toate radierele. Are vreo importanţă?

— Nu cumva una ca asta?

Marius nu pricepe nimic în timp ce se uită la radiera pe care i-o arăt.

— Ba da. De unde o aveţi? Doar n-aţi şterpelit-o dintre lucrurile nebunului! Asta se plăteşte scump.

— Fiţi liniştit. Radiere ca astea se găsesc în toate librăriile.

Pun ştergătoarele de parbriz şi urc la volan. Marius se îndepărtează îmbufnat. Dar la câţiva paşi se opreşte şi izbucneşte în râs.

— Rino! Auzi ce chestie! O să i-o spun şefului...

10

În oraşul Marna sunt patru tocilării.

Prenumele celor patru tocilari este acelaşi: Dumitru.

Toţi sunt îmbrăcaţi în salopete albastre cu un buzunar larg în faţă, ca un marsupiu, în care ţin tot felul de cleşti şi de pile.

Unul are nasul coroiat, altul drept, altul cârn, iar ultimul îl are zdrobit de o lovitură; dar toţi poartă o mică mustaţă neagră, tunsă scurt.

Cei patru Dumitru au fost ucenicii aceluiaşi meşter.

Patru surori au devenit soţiile celor patru tocilari.

Oraşul e împărţit în patru zone teritoriale din punctul lor de vedere şi nu şi-ar lua pentru nimic în lume clienţii unul altuia.

Când te duci la tocilar, trebuie să mergi cu buletinul ca să se vadă care ţi-e adresa ca nu care cumva să aparţii altei zone.

Pe firmele lor stă scris la fel: ascuţim cuţite, foarfeci, bricege şi orice obiect tăios. Doar numerele de autorizaţie diferă.

Fiecare vorbeşte fără să se oprească din lucru. În jurul lor sar scântei în jerbe multicolore. Toţi patru îmi răspund la fel de sec după ce le descriu cuţitul lui Miron şi-i întreb dacă nu cumva l-au ascuţit de curând: Nu. Îi mai întreb dacă există cumva vreun ins care umblă prin oraş cu tocila în spate.

De-abia atunci catadicsesc să-şi ridice ochii şi să zâmbească trufaşi: când sunt patru meseriaşi ca noi, nici un cârpaci n-ar îndrăzni să se-abată pe-aici.

Apoi privesc din nou la cuţitul sau foarfecele sau briceagul sau la oricare obiect tăios pe care îl ascut.

După ce trec pe la ei mă urc în maşină şi caut să ajung din nou pe strada Aliorului.

Dacă vă-nchipuiţi că ploaia asta afurisită s-a potolit, ei bine vă-nşelaţi: toarnă cu nemiluita şi nici un semn să închidă cineva robinetul. Zadarnic mă uit la cer căutând o geană de-nseninare. Totul e plumburiu şi posomorât.

Opresc în dreptul casei lui Timofte. Rămân o clipă în maşină ascultând ţârâitul picăturilor de ploaie pe tabla maşinii. Al naibii mai trage la trândăveală! Am văzut odată o copertă de disc: într-un interior cu covoare scumpe pe jos, cu tablouri extra pe pereţi, un tânăr frumos şi bine îmbrăcat cântă la pian. În jurul lui sunt mai multe perechi care beau ceva ce nu seamănă a apă şi ascultă în extaz. Pe feţele lor pâlpâie luminile unui foc dintr-un şemineu. O scară interioară duce cu siguranţă în locuri unde se pot obţine cele mai sofisticate delicii.

Oftez, opresc ştergătoarele de parbriz şi mă dau jos de la volan. Îmi troznesc încheieturile amorţite şi mă îndrept spre poarta vecinului lui Timofte. Sun la o sonerie pe care o găsesc ascunsă sub o învelitoare de tablă.

— Cine e? răsună un glas de bărbat.

— Om bun, folosesc eu un clişeu. Apoi fredonez încet: Om bun, deschide-ne poarta...

Pe aleea pavată care duce până la casă apare un bărbat cam la 40 de ani. Este clar, l-am deranjat de la masă. Înghite în grabă şi-mi răspunde la salut. După care, deschide poarta şi mă invită în curte.

— Ce e?

— Sunt de la ziar. Din Bucureşti.

Şi-i arăt legitimaţia.

O studiază cu atenţie şi mi-o înapoiază.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş dori o informaţie. În legătură cu cazul Timofte...

Chipul bărbatului se posomorăşte brusc.

— Am tot dat la declaraţii. Ce mai doriţi?

— Un singur lucru: chiar l-aţi văzut pe Miron în seara crimei?

— Sigur.

— Pe la ce oră?

— Să fi fost trecut puţin de ora 10.

— Nu cumva l-aţi confundat?

— Nu. Cine nu-l cunoaşte pe Miron în oraş? Şi apoi, aşa avea el obiceiul să vină pe la ora nouă, zece la Timofte. Ce puteau să discute, Dumnezeu ştie, că doar cu Miron nu te poţi înţelege cu nici un chip.

Bărbatul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Pe frunte i se scurg picăturile de ploaie pe care şi le şterge cu palma.

— Dumneavoastră unde vă aflaţi când l-aţi văzut pe Miron intrând la Timofte?

— În curte. Dădeam drumul câinelui din lanţ ca să se ducă să se culce.

Îmi trece prin gând că ăsta e câinele care nu mai avea astâmpăr atunci. Pe urmă mă mir.

— Cum adică îi dădeaţi drumul să se culce?

Bărbatul începe să râdă.

— Haiduc al meu nu e un câine ca toţi ceilalţi. Îi place să doarmă în copac, nu în cuşcă.

— În copac?!

— Da. Vedeţi copacul acela înclinat? Acolo se urcă. Doarme împreună cu găinile.

În gândul meu mă gândesc ce bucurie ar fi pe o vulpe să se trezească ţinând în gură coada lui Haiduc în loc de gâtul unei găini. Cred că i-ar modifica întregul stereotip dinamic.

— N-aţi auzit nici un zgomot?

— N-am auzit nimic. Dealtfel, am spus totul la Miliţie. Îmi puteţi găsi declaraţia acolo.

Simt c-am început să-l agasez. Îmi iau în viteză rămas bun de la el şi mă pierd în peisaj. La poartă mă opresc fiindcă zăresc ceva ce nu-mi place.

Mardare şi Toma dau târcoale maşinii mele. Dacia albastră a miliţiei e în dreptul ei. Cei doi nu par deloc bucuroşi când mă văd.

— Credeam că n-o să ne mai întâlnim, zice Mardare.

— Ce căutaţi aici? mă ia din scurt şi Toma.

— Scriu un articol despre micii meseriaşi. Se cam duc micii

meseriaşi... Păcat, oftez eu şi dau să urc în maşină.

Mardare însă mă opreşte cu un semn.

— Mai staţi o clipă. V-am rugat doar să vă vedeţi de reportajele dumneavoastră şi să ne lăsaţi să ne facem meseria. Cine ştie dacă nu cumva tot iscodind aşa, ici şi colo, nu încurcaţi nişte urme, sau nu faceţi să dispară fără voie nişte probe. Chiar vă închipuiţi că oricine poate să dea de urma unui criminal? Mai ales că am şi pus mâna pe el? Ce tot căutaţi prin locurile unde trecem şi noi? Dacă vreţi să vă afirmaţi ca detectiv, n-aveţi decât să vă duceţi în altă parte. La noi e cine să-i caute pe răufăcători.

Dau din umeri neputincios.

— Ce să fac dacă sunt un om curios? Şi mai am şi o imaginaţie înfierbântată! Dacă Don Quijote a citit prea multe romane cavalereşti, eu am citit probabil prea multe cărţi poliţiste. Nu e bine, Mladin, nu e bine, mă autocompătimesc eu cu toată sinceritatea impusă de cadrul în care mă aflu. Ia apucă-te tu frumos din nou să-i citeşti pe Platon şi pe Aristotel, să vezi cum îţi trece cheful să mai umbli după asasini care se află doar în închipuirea ta. Aventurile spirituale contează, băiatule, şi nu cele din toate zilele. Ele îţi desfundă şănţuleţele de pe scoarţa cerebrală care în ultima vreme ţi s-a nivelat într-un mod îngrijorător.

Mardare şi Toma se uită la mine cu o curiozitate neascunsă şi izbucnesc în râs.

— Sunteţi un om simpatic, îmi declară căpitanul. Pe deasupra, şi om de înţeles. Haideţi să ne vedem fiecare de treabă. Avem şi aşa destul de lucru ca să ne mai facem greutăţi unii altora.

— Iată o propunere înţeleaptă, îl asigur eu. Aş fi un caraghios dacă n-aş ţine seama de ea.

Mă îndrept din nou spre maşina mea, dar alunec într-o baltă umplându-mă de noroi din cap până-n picioare.

— Vedeţi ce păţiţi dacă nu sunteţi atent? îmi spune Toma cu o nuanţă de reproş în glas, şi îmi întinde mâna ca să m-ajute să mă ridic.

— Am călcat într-un loc unde atracţia gravitaţională e mai mare, explic eu doct asistenţei.

— Haide să mergem, zice deodată zorit căpitanul. Am primit prin radio o comunicare nu lipsită de interes.

Cei doi se urcă în maşină, pun în funcţiune sirena şi o pornesc în trombă.

Mă uit după ei cu jale, ca şi cum m-aş afla pe o planetă de pe care până şi ultima navă şi-a luat zborul lăsându-mă singur. Dar realizez de îndată că totuşi am spectatori în preajmă. Câteva băbuţe şi câţiva moşneguţi stau pe la garduri şi mă scrutează ca şi cum ar fi văzut o minune. În cădere, portofelul mi-a picat în baltă. Îl iau şi cercetez ce pagube au fost produse. Doar permisul de conducere a luat niţică apă.

Îl şterg cu evlavie, îl deschid şi mă uit la poza de pe el. Când mi-a capsat-o, duduia roşcovană de la ghişeu a remarcat doar atât:

— Vai, domnule Mladin, ce ticălos arătaţi în poza asta!

Amintirea îmi provoacă un zâmbet pe care nu pot să mi-l ascund. După care încerc să mai scutur ceva din noroiul de pe haine. Băbuţele şi moşneguţii nu s-au mişcat din loc. Asistenţa e destul de puţină, dar pentru un orator slab ca mine e destul şi atât. Aşa că-mi dreg glasul şi rostesc cât mai sigur ca să fac o impresie bună:

— Orchestra încă nu şi-a acordat instrumentele. N-au sosit încă toţi musafirii iar la bucătărie încă se mai găteşte. Balul n-a început. Deabia de-acum se va încinge.

Oamenii se privesc cu gurile căscate şi-şi fac gesturi al căror înţeles nu e greu de descifrat. Nu le mai aştept comentariile, aşa că mă urc în maşină şi-i dau bătaie.

11

În clipa asta totul la mine e parţial şi nu color.

Din maşina pe care am lăsat-o în parcajul hotelului m-am târât cu greu până la camera 804. Nu cu destulă viteză pentru a nu auzi din urmă remarca recepţionerului:

— Beau ziariştii ăştia, nu se-ncurcă! Uite în ce hal e!

Îl notez în carnetul meu de plăţi şi mă grăbesc s-ajung mai repede în cameră. Mă vâr sub duş, dar apa e cam călâie. Îmi aduc aminte de-un banc: Ce-i mai rece decât apa rece? Apa caldă, *amigos!*

Înfăşurat într-un halat pufos mă reped la frigider şi constat cu surpriză că îngrijitoarele care fac curat dimineaţa în cameră mi-au lăsat şi mie o jumătate dintr-o Stolichnaya. „*Cool before drinking*” scrie pe etichetă. Sunt fericit că o beau conform instrucţiunilor. În câteva clipe în trup îmi coboară şi-mi urcă o căldură binefăcătoare. Nu de votcă mă cutremur, ci de consecinţa ei!

Mă vâr în pat şi îmi trag pătura până peste cap. La radio, cântă formaţia Pink Floyd, aşa că am o senzaţie de confort.

Ce-am aflat până acum? Nimic la pătrat. Ba nu: mi s-a confirmat un lucru important. Miron nu l-a ucis pe Timofte. Nu el a pierdut radiera.

Aţi putea spune că radiera aparţinea lui Timofte. Nu-mi prea vine să cred: e o radieră specială. Ce să facă un paznic cu ea? N-am prea văzut unelte de scris prin casa lui Timofte.

Cât despre cuţit, v-aţi lămurit şi singuri, *mes enfants*, că i s-a furat lui Miron de către asasin ca să facă să planeze asupra lui bănuiala.

Dar unde l-o fi ascuţit atât de bine?

În orice caz, ucigaşul ştia obiceiul lui Miron de a trece seara pe la Timofte. I-a fost uşor să comită omorul în faţa nebunului care nu înţelegea nimic, să-l împroaşte cu sânge şi să scrie pe perete vorbele lui: Vă omor pe toţi.

Ştia multe asasinul. Numai un lucru nu ştia: că Miron a uitat să scrie şi să citească.

Aici a zbârcit-o.

Ce-o fi vrut să-mi spună Timofte? Cu siguranţă, ceva care ar fi deranjat pe ucigaş. Cum că la Marea fabrică se fură ca-n codru. Parcă aşa spunea Mirela. Dar nimeni nu credea.

Eu însă încep să cred.

Deodată, pe coridor se-aude gălăgie. Se bufnesc câteva uşi, după care, din apartamentul vecin izbucneşte un glas bărbătesc:

„C-aşa beu oamenii buni...”

Imediat, alte glasuri îi ţin isonul:

„De sâmbătă, până luni...”

Parcă am văzut o delegaţie de ardeleni. Mi-i închipui cum beau horincă şi mănâncă slană cu ceapă. Plăcut meniu!

Uşa camerei mele, pe care am uitat-o descuiată, se deschide şi un

cap zbârlit se arată în prag. E un ardelean roşu în obraz, cu haină de piele şi cu pantaloni de schi. Poartă bocanci cu talpa groasă.

— Vecine, nu vii la oleacă de ţuică?

— Nu. Sunt bolnav.

— Ăsta-i medicament, zice ardeleanul. Hai o ţâră că n-o fi foc.

N-am fost crescut numai cu lapte. Însă nu-mi plac nici cei care-mi iau paharul de la gură când mi-e lumea mai dragă şi nici cei care mândează la băutură.

— Nu, îi zic eu în silă. Altă dată.

Şi dau semnalul de imersiune sub pătură.

Îl aud cum închide uşa. Revin la suprafaţă. De dincolo răsună în continuare alt cântec:

„Când s-o-mpărţit norocu
Fost-am dus eu la lucru...”

Parcă eu unde-am fost?

Încerc să aţipesc. Dar pe fond de Pink Floyd şi pe muzică din Ardeal e destul de greu.

Ce-o fi făcând Mirela?

Telefonul sună scurt. Ea e, draga de ea! Cum se mai gândeşte la mine!

Centralista Cristina îmi susură în ureche ca un izvoraş în bătaia soarelui.

— Nu vă supăraţi! E un defect pe circuit! Poate să urce până la dumneavoastră cineva să controleze reţeaua?

Mă uit o clipă la dezordinea din cameră şi oftez resemnat:

— Este exact momentul potrivit pentru o vizită. Am întins bucatele pe masă şi m-am îmbrăcat în cel mai frumos costum pe care-l am. N-are decât să intre. Numai să nu stea mult.

— Soseşte imediat şi nu vă deranjează.

Apoi adaugă:

— Am auzit că aţi venit cu chef azi. Pe unde aţi umblat?

Şi închide chicotind.

Pun şi eu receptorul la loc şi mă uit la geamurile mari ale camerei. Picături grele pornesc de sus şi se adună în pârâiaşe care curg necontenit.

S-a făcut noapte.

Sunt gata să aţipesc când se aude o bătaie în uşă.

— Intră! zic şi-mi trag pătura peste cap, hotărât ca nici măcar să nu mă uit la musafirul nepoftit.

Îl aud cum păşeşte înăuntru cu sfială şi rămâne în micul antreu.

— Haide, intră, nu te jena, zic eu mai departe de sub pătură. Simte-te ca la dumneata acasă. Dacă vrei să bei, e o sticlă de votcă în frigider.

Îl aud cum înaintează şi pune ceva jos cu grijă. Probabil că e lădiţa cu scule. Mi-l închipui şi cum arată. De vreun metru şaizeci şi cinci, cu o jachetă neagră şi cu pantaloni şifonaţi, cu o bască pe cap, cu o privire furişă şi cu o voce stinsă. Ca nea Papadopol de la Casa Scânteii. Îmi zâmbesc mulţumit de isteţimea mea. Sunt din nou gata să adorm când îl aud cum umblă la frigider.

— E-te-te! Aici sunt provizii pentru un asediu îndelungat! răsună o voce plăcută de bărbat încă tânăr.

— Ce-i asta? sar eu ca ars şi dau pătura la o parte.

Atunci îl văd. E înalt de vreun metru nouăzeci, e suplu, fără a fi slab, cu nişte mâini mari care acoperă aproape în întregime sticla de votcă în timp ce o desface. Poartă un costum de blugi ponosit. E blond şi are ochi albaştri cu o sclipire metalică. Parcă l-am mai văzut undeva. A, da... La Sala jocurilor.

— Cine eşti dumneata? îngaim eu. Şi ce faci cu votca aia?

— Am venit pentru telefon. Nu ţi-a spus centralista? E o defecţiune pe undeva şi vrem să-i dăm de rost. Iar de votcă nu m-aş fi atins dacă nu mi-ai fi spus, zice el cu siguranţa omului care se ştie stăpân pe situaţie.

Se scurge ceva vreme până îmi revin din buimăceală.

— Bine, bine... vezi-ţi de treabă.

— Nu vrei un pahar?

— Nu, zic eu morocănos şi alunec din nou sub pătură, ferm decis să nu mai răspund la nicio întrebare.

Dar peste câteva clipe simt cum pătura îmi este dată la o parte.

— Cum îţi permiţi? îl reped eu pe blond.

— Hai să stăm puţin de vorbă, zice el liniştit şi se aşază pe un scaun lângă pat. Pot să fumez?

Fără să mai aştepte încuviinţarea mea, scoate o ţigară şi o aprinde. Trage cu sete câteva fumuri în piept, face apoi câţiva colaci prin aer şi-mi zice liniştit:

— Eşti Andrei Mladin? Ziaristul din Bucureşti?

— Ce-ţi pasă? Vezi-ţi de telefonia dumitale şi lasă-mă să dorm.

— Eşti Andrei Mladin? insistă blondul sfredelindu-mă cu privirea lui albastră.

Mă înfurii.

— Dă-mi haina din cui!

Mi-o aduce la fel de calm. Scotocesc prin buzunare şi descopăr o fotografie de-a mea. E chiar cea din permisul de conducere, însă puţin mărită. Ochi duri în aparenţă, o cută între sprâncene, buze senzuale.

— Uite ce e, domnule nu ştiu cum te cheamă, iei matale frumuşel fotografia asta, te duci la Bucureşti pe strada Platanilor la numărul 21. Acolo e o căsuţă. Apeşi pe o sonerie, însă să nu intri fiindcă e un câine care te face arşice. Mi-e teamă că din ce-ar rămâne nici Cuvier nu te-ar

putea reconstitui. O să apară o doamnă sau un domn sau amândoi deodată. Oameni în vârstă. Să le vorbeşti politicos, altfel ai de-a face cu mine şi să-i întrebi dacă ăsta e fiul lor. Dacă îţi confirmă, înseamnă că eu sunt Andrei Mladin.

Cât timp am perorat niciun muşchi nu s-a clintit de pe faţa blondului.

— Eşti dat naibii! De-aia şi nimereşti numai în buclucuri. De când ai apărut în oraş ai pus multă lume pe jar. S-ar putea însă ca până la urmă să te prăjeşti numai tu. Şi încă la foc mic.

— Ce-ţi pasă? Fac ce vreau cu scalpul meu!

— Poate că-i mai pasă cuiva. Poate că le mai pasă celor doi la care m-ai trimis cu fotografia.

Mă ridic în coate şi mă holbez la el.

— Cine naiba eşti?

Nici nu clinteşte când îmi trânteşte o propoziţie dezvoltată care mă lasă năuc.

— Sunt colonelul de miliţie Dumitru Valerian.

Îi trec în revistă hainele ca vai de lume şi zic mai mult pentru mine însumi:

— Bănuiam eu că se va schimba uniforma la miliţieni. Cel puţin la ofiţeri.

E pentru prima oară când îl aud cum râde.

— Zău dacă am întâlnit mulţi care să intre într-o încurcătură aşa cum ai intrat tu azi şi să le mai ardă apoi să şi glumească. Eşti tare!

Redevine serios. Îşi descoase căptuşeala bluzei şi scoate de-acolo o legitimaţie pe care mi-o întinde.

— Uite! Convinge-te singur.

O examinez cu atenţie. După care i-o înapoiez dispreţuitor.

— Unde ai găsit-o? Vezi că sunt *gentlemen* şi nu te-ntreb de unde ai furat-o.

Blondul nu-şi pierde răbdarea. Se uită la ceas.

— Peste câteva clipe o să te convingi că sunt într-adevăr colonel. O să primeşti un telefon care îţi va confirma asta. Ba chiar ţi se va sugera să colaborezi cu mine într-o anchetă de mare importanţă.

— O anchetă? Eu nu colaborez cu nimeni. Lucrez pe cont propriu.

— Ştiu, ştiu. Mi-a povestit căpitanul Buduru. Dar erai cât pe-aci s-o păţeşti.

Tresar plăcut surprins.

— Îl cunoşti pe căpitanul Buduru?

Încuviinţează din cap.

— Nu mai fi încăpăţânat.

— Sunt berbec.

— Lasă aiurelile, Mladin!

Parcă am m-ai scăpat de frigul din oase.

— Despre ce anchetă ar fi vorba? întreb eu mieros.

— Toate la vremea lor, zice colonelul. Mai întâi telefonul de la Bucureşti.

Când sună nu aştept să ţârâie decât o dată.

— Vă caută Bucureştiul, zice Cristina.

— Dă-mi legătura.

La capătul celălalt al firului se aude vocea îngheţată a redactorului meu şef.

— Ai primit vreo vizită?

M-aş fi mirat să fi spus şi el ca omul mai întâi bună seara.

— Da.

— Din această clipă faci tot posibilul să ajuţi persoana respectivă.

— Dar reportajele din agricultură? M-am obişnuit cu ele. Nu-mi vine să renunţ aşa uşor.

— Le trimiţi pe cele la care ai lucrat până azi. Acum te documentezi pentru articolul despre care ţi se va vorbi. Aştept un reportaj bombă. Sper că nu ţi-am pus în cârcă o povară prea mare.

— Nu face nimic. Nici măcar plăcere.

— Nu te baza pe noi. Numai pe forţele tale. Nu ne mai suna. Şi aşa avem de plătit o groază de bani pentru telefoane.

— Pricep.

Vocea şefului devine o idee mai caldă.

— Succes! Te aşteptăm la redacţie.

Închide, lăsându-mă în beznă.

— Ei? zice colonelul.

Nu reuşesc încă să-mi adun gândurile. Pe unde naiba s-or fi risipit?

— Ce doriţi? întreb eu precaut.

Colonelul începe să râdă.

— Nu mă mai tutuieşti?

— Cum aş îndrăzni, zic eu mai sfios ca o fecioară care trebuie să traverseze noaptea un parc.

— Eu zic că totuşi ar trebui să ne tutuim. Doar ne cunoaştem mai de demult.

— De la Sala jocurilor, zic eu iluminat. Un loc agreabil.

— Şi de-acolo, e drept. Dar ne ştim mult mai de demult. Ai uitat de echipa de baschet Olimpia? De anul în care a câştigat campionatul de juniori? Eu am înscris ultimul coş. Din pasa ta. O pasă extraordinară, care i-a pus pe picior greşit pe toţi adversarii.

— Mitică! Tu eşti, băiatule?! M-ai dat gata! Mai ţii tu minte pasa aia pentru care un suporter al celorlalţi mi-a strigat din tribună că o să-mi sucească gâtul?

— Cum să nu? Chiar dacă erai prâslea echipei, erai un excelent conducător de joc.

— Da... Dădeam pase din care alţii marcau, zic eu cu amărăciune.

Apoi redevin bărbatul de 37 de ani care nu se lamentează decât uneori, ca să se alinte şi ca să impresioneze lumea.

— Nu ne-am văzut, cum se zice cu un loc comun, de sorginte rurală probabil, de-un car de ani. Deci, ai ajuns colonel. Cu ce vrei să te-ajut? Fac orice pentru tine. Chiar dacă nu mi-ai dat nicio pasă de-a lungul vreunui meci.

Colonelul dă din umeri a neputinţă.

— Ce să fac dacă erai mai mic de statură? Atunci nici n-aveai un metru optzeci. Cum să te baţi cu giganţii de sub coş?

— Am făcut un metru optzeci şi doi la dorinţa unei fete, oftez eu. Dar asta e o altă chestie. Spune, ce vrei?

— Mai întâi trebuie să-ţi spun o poveste.

— Adorm şi fără ea, bombăn eu.

— Nu fă bancuri proaste. De ce vrei să dai mereu impresia că eşti mai rău decât în realitate? Ştiu totul despre tine: te dai mare cu fetele şi cu băutura, însă ai rămas tot băiatul lui mama şi lui tata. Mai mult îţi place să stai prin biblioteci decât prin cârciumi sau să umbli cu dame.

— Ascultă, nu mă fă un papă lapte...

— O, nu eşti. Dar o faci pe durul. Recunosc, îţi stă bine. Dar acum lasă-mă să-ţi istorisesc ceva.

— Sunt ochi şi urechi.

Mă aşez mai bine pe perna pe care o sprijin de perete. Colonelul îmi toarnă două degete de votcă şi-şi pune şi lui într-un pahar pe care-l descoperă pe o tavă. Sărmanul, nu ştie că la paharele de zece centimetri înălţime, uneori, măsura mea e de trei degete de sus în jos.

— Aşa... începe el cu o voce gravă şi parcă mă aştept să spună: Amu, cică a fost odată un moş şi o babă...

— Aşa, repetă colonelul. Ceea ce îţi spun este în mod fatal simplificat. Perioade întregi de timp le comprim, sar peste multe amănunte care nu te interesează. În fond, trebuie să-ţi faci doar o impresie generală.

— Dă-i drumul!

Colonelul continuă tacticos în timp ce-şi mai aprinde o mărăşească.

— În urmă cu aproximativ un an, comandantul Miliţiei din oraş, maiorul Pompiliu, şi-a sesizat superiorii că în oraşul Marna, mai precis la Marea fabrică de-aici, se petrec lucruri necurate. Asta în urma unor anonime pe care la început nu le-a băgat în seamă crezând că sunt opera unui răuvoitor. A făcut o anchetă care n-a dezvăluit nimic. A chemat în ajutor anchete de la judeţ. Nici ele n-au semnalat decât mici nereguli, lipsite de importanţă. Cazul părea închis când...

— Când?

Colonelul se uită la mine, îmi citeşte nerăbdarea din priviri şi trage încă un fum din ţigară. Am impresia că fumează foarte mult, însă

dinţii îi sunt de un alb strălucitor iar degetele cu care ţine ţigara nu sunt îngălbenite, ca la alţi fumători.

— În urmă cu câtva timp, comandantul miliţiei de aici s-a sinucis.

— Cum?

— A fost găsit mort în biroul lui de-acasă.

— De ce?

— Nu se ştie. A lăsat o scrisoare din care nu se înţelege nimic. Dar ancheta care e în curs demonstrează, până la alte probe, că e vorba de sinucidere.

Colonelul face o pauză de efect.

— Noi însă nu credem că e vorba de sinucidere. Noi credem că e vorba de un omor. De un omor premeditat cu sânge rece.

— Care noi?

— Noi, cei care l-am cunoscut pe Pompiliu. Noi, cei care ştiam ce om de viaţă era şi cât de mult îşi iubea fetiţa şi soţia.

— Dar cum a putut fi omorât dacă ele erau acasă?

— Asta e, că nu erau acasă. Erau la ţară, la părinţii lui. Culmea, în dimineaţa în care „s-a sinucis" le-a scris şi le-a expediat o scrisoare de un umor nebun. Nu e scrisoarea cuiva care peste câteva ore vrea s-o şteargă pe lumea cealaltă.

Colonelul mai trage un fum din ţigară.

— Cineva din Bucureşti a avut ideea că Pompiliu nu s-a lăsat bătut şi a continuat ancheta. A continuat-o până când a supărat o anumită persoană. A deranjat-o atât de tare încât n-a pregetat să-l omoare. Atunci s-a ordonat o anchetă. Cineva de-acolo...

Şi face semn cu degetul mare către tavan.

— Cineva de la etajul nouă? întreb eu cu naivitate.

— Nu. Mai de sus.

— Nouă e ultimul etaj, zic eu nedumerit.

Colonelul se înfurie.

— N-o fă pe prostul, Mladin. Cineva de sus a ordonat să se facă lumină în povestea asta. Deoarece anchetele anterioare n-au reuşit să dezvăluie nimic, fiind realizate cu mult tam-tam, s-a luat hotărârea să fiu trimis numai eu în Marna. Înţelegi?

— *Oui, mon colonel.*

— Despre sosirea mea ştiu doar câteva persoane. Am reuşit să mă angajez ca motoscuterist la Marea fabrică.

— Adică?

— N-ai văzut prin oraş nişte scutere cu o remorcă?

— Ba da.

— Trebuie să-ţi spun că am dat şpagă ca să mă angajez.

— Ţi se decontează?

Îl aud pe colonel râzând.

— Asta-i problema mea. În fine, la început nu s-a întâmplat nimic.

Încărcam marfa şi o duceam unde mi se spunea. Până într-o zi când...

— Când... îl îngân eu.

— Şeful magazioner m-a luat deoparte şi mi-a zis: Mitică, băiete, te văd flăcău isteţ. Nu vrei să câştigi şi tu un ban în plus? Ce-ţi strică de-o berică, să-ţi scoţi tipa în oraş?

— Ba bine că nu, i-am zis eu. Dar să nu fie ceva periculos, că nu mă bag.

— Ei aş, periculos! a râs şeful magazioner. E un fleac. Trebuie doar să încarci în loc de 200 de kilograme 400. Pentru jumătate din marfă ai acte. Pentru cealaltă – n-ai nevoie. O duci unde ţi se spune şi gata treaba. Ce zici? Baţi palma?

— Dar cum ies pe poartă?

— Fii liniştit, nu te controlează nimeni.

— Aşa a pornit totul. Am început să scot marfă de două ori mai multă decât scria în acte. După câteva săptămâni am prins întregul şpil. Când l-am aflat mi s-a făcut părul măciucă.

Colonelul mai soarbe din pahar, vrea să mai aprindă o ţigară însă pachetul îi este gol.

— N-ai o ţigară?

— Nu fumez. Zi-i mai departe.

— Ce fel de bărbat eşti, aud eu fraza care mă scoate din sărite şi care până la urmă o să mă silească să m-apuc de fumat.

— Lasă-mi bărbăţia deoparte. La mine e de altă natură. Zi istoria, care, deşi nu-i de-aseară, mă face curios la culme.

— Dom'le, am înţeles că la Marea fabrică funcţionează o adevărată reţea pusă să se căpătuiască. Nu ştiu exact de când merge povestea, dar e ceva de speriat ce bine puşi la punct sunt şi cât de strâns cooperează unii cu alţii. Nu vreau să-ţi împui capul cu amănunte. Ai să le afli la timpul potrivit.

— Nu cumva de aia tot oraşul e inundat de crenvurşti? mă dumiresc eu. Dacă i-ai pune cap la cap cred c-ar înconjura Ecuatorul.

— Te-ai prins.

— Dar cum se desfăcea marfa?

— Prin oamenii lor. Deviza era următoarea: îmi iei marfă cu acte, îmi iei şi marfă fără acte. Cine nu accepta, era silit să-nchidă neavând ce să vândă. Cam asta ar fi în mare povestea.

— Cine e capul răutăţilor?

— Directorul.

Încep să mă ambalez.

— De ce nu-i arestezi?

— I-aş fi arestat demult. Dar s-a ivit o problemă: vreau să aflu cine e ucigaşul maiorului Pompiliu.

— Unul din cei de la Marea fabrică, îmi dau eu cu părerea, dar imediat realizez c-am spus o gogomănie.

— Nu-i aşa simplu. I-am studiat cu atenţie. Ăştia sunt hoţi, nu asasini. Asasinii se poartă altfel.

— Ăsta nu-i un argument.

— În meseria mea trebuie să umbli şi după nas.

M-a cuprins o uşoară euforie. O dau pe seama faptului că mi s-a cerut ajutorul de către miliţie.

— Acum să-ţi spun şi eu tot ce ştiu.

Îi relatez despre cazul Timofte şi al lui Miron şi despre bănuielile mele în legătură cu Sala jocurilor din oraş.

— Povestea devine tot mai complicată şi mai urâtă, remarcă Valerian. O să-i dăm de capăt cu mare greutate.

— Care ar fi rolul meu? Nu accept decât unul principal, zic eu în glumă.

Colonelul cumpăneşte o clipă înainte de a-mi răspunde.

— O să râzi, dar chiar rolul principal îţi revine.

Apoi adaugă batjocoritor:

— O să te cam saturi de el!

Inflexiunile din glasul lui nu-mi plac deloc. Mă foiesc stânjenit în aşternut.

— Ce-ar trebui să fac?

— Vezi, eu am plecat de la Marea fabrică şi m-am angajat la telefoane.

— Şi aici ai dat şpagă? întreb eu oarecum cu nepăsare.

Colonelul mă fulgeră cu privirea şi-şi continuă gândul.

— Când am aflat că eşti tu în oraş, m-am gândit că ai putea să m-ajuţi. Un ziarist circulă prin toate mediile şi nimeni nu se întreabă de ce o face. E perfect acoperit.

— De ce nu te faci ziarist? îl mai provoc eu dar blondul rămâne în continuare cel mai drăguţ om din lume.

— Ar trebui să te împrieteneşti cu toţi cei care au vreo legătură cu afacerea asta murdară. Să intri pe sub pielea lor, să te invite printre ei. Vezi că unii au fete de măritat. Iată un pretext excelent.

— Crezi că sunt o partidă? mă alint eu.

Colonelul îşi muşcă buzele să nu râdă.

— Dacă aş avea o fată nu ţi-aş da voie nici s-o ajuţi să traverseze strada. Dar tare mi-e teamă că n-ar ţine seama de sfaturile mele.

— O înţeleg perfect. Ar însemna că are gust.

La radio începe să cânte boleroul lui Ravel. Blondul rămâne o clipă visător.

— E una din bucăţile mele preferate.

Şi începe să bată ritmul cu palmele pe marginea patului.

— Ei! N-am citit că s-a eliberat vreun post de tam-tam în junglă. Degeaba faci exerciţii.

Blondul revine pe pământ.

— După cum înţelegi, trebuie să te mişti prin toate mediile, să pui întrebări învăluite, să cochetezi cu femeile... Uite cum o să facem. Am pus la punct un plan...

— Partea cu cochetatul îmi place cel mai mult, mormăi eu după ce-l ascult. Cum s-ar zice, sunt un fel de momeală pe care o agiţi în faţa criminalului ca să vezi dacă vrea s-o apuce sau nu? Asta vrei, ha? Dar de cheia de la casa cu bani n-ai nevoie?

— Sunt sigur că n-ai nicio casă cu bani. Chiar dacă ai, e probabil goală.

— Bun. Să zicem că sunt de acord. Cu ce m-aleg din toată povestea asta în care, dacă nu-mi pierd viaţa, de pe acum presimt că o să fiu luat la pumni?

— O să scrii o anchetă trăznet, zice colonelul.

Mă apucă o criză de râs. Între timp, muzica lui Ravel a ajuns la paroxism.

— Eşti nostim! De scris, o scriu eu. Dar cine mi-o publică?

Colonelul s-a posomorât. Mototoleşte în mâini pachetul de ţigări gol.

— Parcă ştiam că lucrezi la un ziar...

Dă să se ridice.

— Ho! Ce te-ai şifonat? Bineînţeles că te-ajut. Dar te-ajut nu pentru tine, sau pentru a scrie un articol, sau pentru ca să izbândească dreptatea. Mi-e greaţă de chestiile astea. Te-ajut pentru Miron. Mai bine zis, pentru mama lui. Dar dacă stau şi judec mai mult, te ajut pentru toate. Chiar şi pentru tine, nesuferitule! Auzi! Colonel de miliţie! E o mare cinste pentru mine să te cunosc. Am onoarea, apărător al dreptăţii. Te anunţ că şi eu am avut strămoşi haiduci. Sunt moldovean.

Blondul se luminează la faţă.

— Aşa te vreau. Îmi dau seama că nu m-am înşelat.

— Cum ţinem legătura? Unde te pot găsi?

În glasul colonelului se simte tristeţea.

— Asta e, că nu mă poţi găsi nicăieri.

Sar ca ars.

— Cum aşa?

— Operaţiunea noastră trebuie să fie bazată pe o surpriză totală. Dacă la un moment dat reuşeşti să deranjezi pe cineva, acela să fie convins că nu-ţi bagi nasul decât ca un ziarist oarecare şi că n-ai nici un amestec cu o anchetă mai amplă. Înţelegi? Asta îmi dă mie o deplină libertate de acţiune.

— Iar mie îmi dă libertatea de-a face un inventar pe lumea cealaltă. Bună împărţire a rolurilor, n-am ce zice.

Îmi trag din nou pătura până la gât şi îmi continui gândul mormăind.

— Să zicem că după mine aleargă vreo doi asasini cu pistoalele în mâini. Ce mă fac? Cui cer ajutor?

— N-o să alerge nimeni, fii liniştit. Iar eu am să veghez din umbră asupra ta. N-avea nici o grijă.

— Nu s-ar putea invers? întreb eu cu inocenţă.

— Nu. Şi nu te mai văita ca o babă. De mâine treci la acţiune. Şi fii atent să nu comiţi tu vreo infracţiune.

Boleroul lui Ravel s-a terminat. Colonelul însă continuă să-i fluiere melodia.

Apoi adaugă:

— Am încredere mai mult în şarmul tău, Mladin. Foloseşte-l din plin.

— N-ai putea să trimiţi până aici vreo fătucă de 25 de ani ca să exersez puţin?

Colonelul izbucneşte în râs. Se ridică de pe scaun, îşi termină de băut paharul, aruncă într-un coş pachetul de ţigări mototolit. Urmărindu-l cât de elegant se mişcă prin cameră, cu alunecări de manechin, simt o uşoară invidie fiindcă tare mi-e teamă că dacă ar vrea să-mi aducă într-adevăr o fată, respectiva creatură n-ar mai avea răbdare să dea ochii şi cu mine şi s-ar opri la el.

— Câţi ani ai, *mon colonel*?

— Nu sunt născut chiar în cuaternar, dar tot am patruzeci, îmi răspunde el surprins. De ce?

— E o informaţie pentru uz personal. N-are legătură cu marea anchetă pe care am declanşat-o. Să ştii însă că dacă aşa arată bărbaţii la patruzeci de ani, de-abia aştept să ajung şi eu la vârsta asta.

Izbucneşte în râs, îşi ridică braţele deasupra capului şi face cu arătătorul şi mijlociul de la fiecare mână semnul V.

— Asta ce mai e? întreb eu.

— VILĂ – VOLVO, mă lămureşte el. Altceva ce ţi-aş putea dori?

Îşi înşfacă lădiţa cu scule şi dispare pe uşă. Din apartamentul vecin se aude:

„De la Salva-Vişeu
Bine mere ghezeşu...”.

12

— Nu există om care să nu creadă într-o superstiţie!

Cea care a rostit această frază pe un ton peremptoriu e o femeie uscăţivă, cu un chip nespus de palid. Buzele îi sunt aproape de grosimea unei coli de hârtie iar părul lung e pieptănat cu coc la spate. Poartă un taior gri. Chiar lângă biroul unde bate la maşină se află la uscat o umbrelă. Alte trei umbrele sunt puse în cuier unde se mai zăresc două pălării bărbăteşti şi patru haine de ploaie.

Colega ei e mai tânără. Are cam 30 de ani şi e îmbrăcată în nişte pantaloni strâmţi de blugi şi un pulovăr pe gât. Pe faţă i se înalţă semeţe câteva coşuri. Cu toată bunăvoinţa nu reuşesc să-mi agăţ ochii de nici o formă mai ispititoare.

— Ba eu n-am nici o superstiţie! declară ea cu emfază.

Este exact genul de provincială îngâmfată şi înăcrită de aşteptarea unui pretendent. Dealtfel aşa şi bate la maşină: nervos şi trufaş, lovind clapele sacadat.

Spre mirarea mea, replica i-o dă unul dintre cei doi bărbaţi. E chel ca-n palmă, poartă, după câte observ, o gheată ortopedică şi vorbeşte cu îngrijire, preocupându-se să pronunţe fiecare cuvânt cât mai exact. Pe biroul lui este o ordine desăvârşită. Creioanele sunt bine ascuţite, foile aşezate în ordine, colile de indigo la îndemână. Tuşeul său e precis şi regulat, fără nici o sforţare.

— Viaţa are mai mult farmec dacă este şi puţin mister. Reuşitele sau înfrângerile ţi se par mai fireşti dacă le legi de faptul că ţi-a ieşit în cale cineva cu o găleată plină sau dacă ai întâlnit un coşar, sau un popă... Aşa ai impresia că există un destin care îţi veghează mişcările...

Cel de-al doilea bărbat stă la un birou mic. Îţi atrage atenţia părul lui care e ca o flacără albă. A încărunţit mai devreme decât ar fi trebuit pentru cei vreo patruzeci de ani pe care îi are. Ca şi colega lui mai tânără, are pe chip ceva acru.

— Superstiţiile astea sunt nişte aiureli. Zău, dragă Mimi, nu te înţeleg deloc. Ce-ţi veni să vorbeşti despre aşa ceva?

Şi, cu un gest brusc, scoate din maşină colile de hârtie. Strânge de pe birou alte câteva, le pune o clamă şi mi le întinde.

— Poftim, domnule Mladin. Toată povestea vă costă 50 de lei.

În timp ce mă descotorosesc de bani, o aud pe doamna Mimi sporovăind mai departe.

— Fiecare om are însă o superstiţie de care i-e teamă cel mai mult. Eu, de pildă, dacă întâlnesc dimineaţa un popă, ştiu sigur că-mi merge rău toată ziua. Dar dumneata, domnule Moraru, de ce ţi-e teamă cel mai mult?

— Ce e negru nu-i integru, răspunde sibilinic domnul cu chelie şi se porneşte să râdă.

— Adică? ridică nedumerită doamna Mimi ochii de pe claviatura maşinii.

Nu mai aştept răspunsul domnului chel. Ies din nou în ploaia rece. La câţiva metri de biroul pentru copiat acte unde mi-am dactilografiat articolele pe care trebuie să le trimit la redacţie e o tutungerie. Intru, cumpăr un plic şi un timbru, vâr în plic originalele, păstrez copiile, lipesc plicul, aplic timbrul şi apoi îl introduc în prima cutie poştală pe care o zăresc.

De-acum sunt liber să mă ocup de marea anchetă. Oare ce-o să iasă din ea?...

Mai întâi mă duc până la poştă. Intru în clădirea masivă, cu etaj, o construcţie tip pentru toate oraşele, şi caut o carte de telefon, cu lista abonaţilor din Marna. Cartea, legată cu un lanţ de pupitrul unde e expusă, arată execrabil după ce au răsfoit-o atâtea mâini. Dar eu o ţin ca pe un incunabul. În carte sunt cinci familii Pompiliu. Numai una este şi Ion.

Notez numărul şi adresa şi mă strecor într-o cabină telefonică. La telefon îmi răspunde o voce plăcută de femeie. Are o uşoară tristeţe în glas.

— Da?

— Doamna Pompiliu?

— Eu sunt.

— Aici e Andrei Mladin din Bucureşti. Aş putea să trec puţin pe la dumneavoastră? Vreau să discutam ceva...

— Poftiţi!

După ce îmi explică unde stă, închid şi ies din cabină.

Arunc o privire pe geamurile mari pe care se scurg în continuare picături de ploaie, oftez, îmi ridic gluga pe cap şi ies în stradă.

În câteva minute sunt în faţa casei Pompiliu. Are uşa chiar la stradă. De-abia apăs pe sonerie şi în prag apare o femeie cam la patruzeci de ani, îmbrăcată cu taior şi fustă de catifea neagră. Poartă ciorapi de nailon de o culoare închisă şi pantofi negri. Trăsăturile feţei sunt ascuţite, dar plăcute.

— Sunt Andrei Mladin. Iertaţi-mă pentru deranj!

— Nu face nimic. Poftiţi!

Într-un hol nu prea spaţios, dominat de o oglindă mare şi de un cuier unde atârnă o manta şi câteva şepci de ofiţer de miliţie, încerc să mă usuc cât de cât pentru a nu face bălţi prin casă. După ce-mi scot haina de ploaie intru într-o cameră spaţioasă, cu mobilă modernă. Câteva vase de flori sunt împrăştiate prin unghere.

— O cafea?

— Nu, mulţumesc. Vă rog să vă deranjaţi cât mai puţin.

— Cum doriţi. Luaţi loc în fotoliul acesta.

Se aşază şi ea într-un fotoliu, strângându-şi cu grijă picioarele frumoase şi potrivindu-şi fusta să nu-i dezgolească genunchii.

— Cu ce vă pot fi de folos? mă întreabă ea după câteva clipe de tăcere.

— Aş vrea câteva amănunte în legătură cu moartea soţului dumneavoastră, zic eu stingherit.

Chipul femeii se înnegurează.

— Pentru ce vă trebuie?

Mai întâi vreau să-i trag o minciună dar mi se face ruşine.

— Vedeţi, s-a zis c-a fost o sinucidere. Lucrul ăsta n-a convins pe toţi.

— Ce vă priveşte asta? zice ea rece.

— Vă rog să mă credeţi că nu pot să vă spun mai mult. Dar daţi-mi o mână de ajutor. Aveţi încredere în mine.

Mi-am pus la lucru artileria grea. Însă femeii nu pare să-i pese. Totuşi, spune într-un târziu, după ce mă scrutează cu atenţie:

— Lucrurile sunt ştiute. E în curs o anchetă. Până acum se crede că bărbatul meu s-a sinucis.

— Nu vă supăraţi, unde a făcut-o?

— Chiar în camera asta.

— Unde a fost găsit? La birou?

— Nu. În mijlocul camerei.

Văzându-mi privirea îndreptată spre covor adăugă:

— Am schimbat covorul. Rămăsese pătat. Nu suportam să-l mai văd.

— Unde eraţi atunci?

— La ţară. Împreună cu fetiţa.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Ceea ce nu înţeleg absolut deloc e cum de-a putut ca în dimineaţa aceleiaşi zile să ne trimită o scrisoare plină de haz, pentru ca după-amiază să se sinucidă...

— N-a lăsat nici o scrisoare de adio?

— Ba da. Dar nu se înţelege nimic din ea. Spune că s-a săturat de viaţă, că nu mai suportă şi că ne roagă să-l iertăm.

— Suferea de ceva?

— Nu cred. Nu mi-a vorbit niciodată de aşa ceva.

Urmează o scurtă tăcere. După care îmi continui întrebările.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo lună.

O clipă o scrutez cu insistenţă.

— Ştiţi ce mă nedumereşte în toată povestea?

Mă priveşte întrebătoare.

— De ce s-a sinucis în mijlocul camerei? Cei care-o fac preferă să

stea cât mai comod în clipa respectivă. De pildă, acolo ar fi fost mai normal să stea.

Şi arăt cu mâna biroul.

Se uită la mine surprinsă.

— Ce să vă spun? Nu ştiu... Nu-mi dau seama... Nu m-am gândit la asta până acum...

O las puţin să reflecteze la ceea ce i-am spus.

— În ce s-a împuşcat?

— În tâmplă. În tâmpla dreaptă.

— În tâmpla dreaptă?!

— Da, se repede femeia intrigată de reacţia mea.

Deodată îmi aduc aminte că am zărit borcanul cu creioane în partea stângă a maşinii de scris.

— Doamnă, zic eu emoţionat, soţul dumneavoastră nu era cumva stângaci?

— Da da. Ce importanţă are? Apoi tot ea zice:

— Dumnezeule! ţipă ea uşor ducându-şi mâna la gură. Asta înseamnă că...

— Asta încă nu-i nimic. Dar poate să însemne ceva. V-aş mai cere o ultimă favoare şi cu asta vă părăsesc: aţi păstrat cumva scrisoarea lui de adio?

E mai palidă decât la început. Se uită la mine, apoi se ridică brusc şi se duce la birou. Trage un sertar şi scoate de acolo coala de hârtie.

— Poftim! I-am rugat pe anchetatori să mi-o lase mie. E ultima amintire de la el.

E o coală albă, obişnuită, pe care sunt scrise vreo douăzeci de rânduri de o generalitate copleşitoare. E semnată Ion Pompiliu.

— A fost găsită în maşina de scris, îmi spune femeia.

— Soţului dumneavoastră îi plăcea să bată la maşina de scris?

— Da. Dar bătea destul de încet. Bătea cu două degete.

— Hm! fac eu şi nu mai zic nimic.

Mai arunc o privire la coala dactilografiată. E ceva ce nu-mi place la ea.

— Aţi descoperit ceva? mă întreabă ea din nou.

— Nu. Nimic, o liniştesc eu. Dar dacă v-aş ruga să mi-o împrumutaţi pentru câteva zile?

Femeia se uită la mine şovăitor, apoi îmi face semn că e de acord.

Peste câteva clipe sunt din nou în burniţa rece.

13

Până la marginea oraşului fac pe jos o jumătate de oră. După ce mai întreb nişte trecători, o apuc spre unul din dealurile împădurite. O cărare bineînţeles şerpuitoare mă poartă tot mai adânc în pădure. Din când în când sunt nevoit să dau la o parte crengile crescute până la potecă. O ploaie fină se porneşte din ramurile care revin cu zgomot la locul lor. Dacă m-ar întreba cineva ce caut pe-aici aproape că şi eu m-aş minuna.

Ce-o fi făcând colonelul? Stă probabil la căldurică în timp ce sclavul Mladin trage la galere. Afurisit potop! Cel de pe vremea lui Noe a fost un mizilic.

Urc mai departe gâfâind şi blestemând pantele din toată lumea, oricât de puţin înclinate ar fi ele, ploaia, pe criminalul lui Timofte şi, bineînţeles, pe mine, că n-am atâta minte să-mi văd de treburile mele. În cele din urmă, în faţă mi se iveşte o căsuţă din bârne. Pe distanţa a vreo cincizeci de metri, până la ea, stejarii sunt atât de aproape unul de altul, încât par a face două ziduri verzi de-o parte şi de alta a potecii. Cred că e foarte util noaptea pentru cei care s-au aghezmuit să aibă astfel de mijloace de orientare.

Fără să-l simt, un câine mare şi lăţos m-a apucat de pulpana hainei şi a început să tragă de ea. N-am încotro şi mă aşez jos ca să-i fac pe plac. Iarba e udă şi în curând prin hainele mele se simte jilav.

— Hei, e cineva acolo? strig eu văzând că animalul n-are de gând să se depărteze de mine, ci mă studiază ca şi cum i-aş aparţine. Mă gândesc o clipă că ar fi în stare să mă confunde cu un os şi, fiind prea sătul, să mă-ngroape pe undeva ca să mă pape mai târziu.

Trag un chiot de răsună valea, de la Bumbeşti la Livezeni. În sfârşit, din casă apare un vlăjgan îmbrăcat în uniformă de pădurar.

— Ce doriţi? mă întreabă el fără să se sinchisească de poziţia în care mă aflu.

— Fii atât de amabil şi cheamă-ţi fiara. Nu c-aş avea intenţia s-o muşc, dar cred că e mai bine pentru amândoi să stăm la distanţă unul de altul.

Bărbatul îşi fluieră câinele. Cu părere de rău, acesta se uită la mine şi se culcă la picioarele stăpânului său.

După ce mă ridic şi mă scutur cât de cât mă apropii de pădurar şi-i spun:

— De ce nu puneţi la intrarea în pădure o pancartă: Nu intraţi! Câine rău.

Iute îmi dau seama după privirea posomorâtă a bărbatului că nu-i prea arde de glumă.

— Ce doriţi? întreabă el din nou.

E construit, după principiul macaralelor turn. Cred că m-ar ţine înşfăcat de guler la zece centimetri deasupra solului o zi întreagă fără să obosească.

— Dumneata eşti pădurarul?

— Da.

Probabil că e singur. Probabil că n-a mai vorbit cu nimeni de nu ştiu câtă vreme. Dacă nu şi-o fi învăţat câinele să vorbească. Sau dacă n-a învăţat el să latre. Totuşi, n-are chef de conversaţie. Răspunde monosilabic, dorind să plec cât mai repede.

— Sunt de la ziar. De la Bucureşti. Mă numesc Andrei Mladin.

Şi scot iarăşi legitimaţia.

Nici măcar n-o priveşte.

— Şi?

— Te-aş ruga să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— S-auzim.

— Acum vreo lună ai fost aici?

— Da.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit? N-ai observat ceva ieşit din comun?

Nu reuşesc să-l clintesc din împietreala lui.

— Nu.

— Nimic, nimic?

— Ce înţelegeţi prin ceva ieşit din comun?

— De pildă, n-ai auzit cumva un foc de armă?

Şovăie o clipă şi apoi zice:

— Ba da.

— Nu te-ai mirat?

— Cum să nu mă mir? Doar în pădurea asta vânatul e interzis.

— Ei? Ce-ai făcut?

— I-am dat drumul lui Trandafir şi am pornit şi eu după el.

— Înţeleg că Trandafir este gingaşul animal care se află la picioarele matale?

— Exact.

— Şi?

— La vreun kilometru de cabană Trandafir a întâlnit un om pe care l-a silit să stea jos ca şi pe dumneavoastră. Aştepta liniştit şi rupea fire de iarbă. N-avea nici o puşcă asupra lui.

— De unde ştii? Putea s-o arunce în tufiş.

Pădurarul mă priveşte cu milă.

— Dar Trandafir pentru ce e? Pentru prins fluturi? A răscolit peste tot. N-a găsit nimic.

Şi-l mângâie pe viţelul care se întinde mulţumit de el însuşi.

— L-am lăsat în treaba lui. Zicea că se plimbă prin pădure. Mi-a spus că a auzit şi el o împuşcătură, dar nu i-a dat nici o atenţie.

— L-ai căutat şi prin buzunare?

— Nu. Ce drept aveam?

— Poate că avea o altfel de armă. Un pistol.

— La vânătoare nu se merge cu pistolul.

— Poate că omul se pregătea pentru o altfel de vânătoare.

— Nu vă înţeleg. Mai doriţi ceva?

— Da. Te rog să mă conduci până la locul unde l-ai găsit pe cetăţean.

În locul lui i-aş zice lui Trandafir: şo pe el! Spre surprinderea mea, acceptă.

— Fie. Să-mi iau mantaua de ploaie.

După câteva minute ne croim drum prin hăţişurile îmbibate de apă.

— Mai ştii s-ajungi acolo?

Parcă i-aş fi dat cu ceva în cap.

— Ce părere aveţi? Ştiu pădurea asta de mic copil.

— Iartă-mă. Dar cum arăta cetăţeanul?

— Era potrivit de statură. Slăbuţ. Avea vreo patruzeci-cincizeci de ani. Părul negru. Purta o mustaţă tunsă scurt.

Parcă ar fi unul dintre tocilarii mei, gândesc eu. Mai mergem o vreme şi pădurarul se opreşte.

— Aici e locul.

E o poieniţă cam de vreo treizeci de metri pătraţi. Câteva muşuroaie de cârtiţe. Câteva băltoace. Nimic deosebit. Ce aşteptam să găsesc?

— N-ai observat nimic neobişnuit?

— Nu.

Încep să mă uit cu atenţie la copacii din jur. Scoarţa lor e umedă. Pe unul dintre ei e urma unui marcaj vechi: un cerc roşu cu un punct galben înăuntru. Mă dau mai aproape de el şi-l studiez pe îndelete. Pădurarul mă priveşte placid. Trandafir se uită din când în când la mine, apoi la stăpânul său, ca şi cum l-ar întreba: să-l pun la pământ?

— Ia vino puţin încoace, îi zic eu pădurarului. N-ai un briceag?

Îmi întinde un cuţit de vânătoare cu vârful bine ascuţit. Încep să scobesc în mica adâncitură pe care am zărit-o în punctul galben. După câteva minute scot o bucată de metal pe care i-o întind pădurarului. Aş vrea să par mai puţin triumfător dar nu reuşesc.

— Asta ce e?

Pădurarul ia bucata de metal şi rosteşte imediat:
— Plumbul de la un glonte.
— Da. De la un glonte de pistol. Nu sunt eu specialist în balistică, dar îţi pot spune cu siguranţă că cineva a tras aici cu pistolul.
Pădurarul nu mai înţelege nimic.
— Dar de ce în copac?
— E simplu. Omul a dorit să-şi încerce arma. Probabil că n-a mai folosit-o de multă vreme. A vrut să fie sigur de ea. De-aia.
— Înseamnă că pe undeva trebuie să fie şi cămaşa glontelui.
— Poţi fi sigur că nu e. Când Trandafir l-a găsit pe cetăţean, el tocmai asta căuta prin iarbă. Cu siguranţă că a dat de ea şi a pus-o în buzunar.
Pădurarul se uită la mine cu mai mult respect. Chiar şi Trandafir a simţit că s-a schimbat ceva. Dă prietenos din coadă şi se gudură pe lângă mine. Ar avea chef de joacă.
— Altădată, amice, îi zic eu şi-mi iau rămas bun de la stăpânul său.

14

Eram sigur că până la urmă o să-mi dau cuprul pe faţă. Când am ajuns aseară la hotel, mort de foame şi ud până la piele, plin de noroi, recepţionerul cel gras care crede că de fiecare dată vin de la un chef monstru, mi-a întins un bilet: „Vincenţiu Peahă, de la primărie, vă aşteaptă mâine la ora 8 dimineaţa”. Am mototolit biletul, i-am suflat puternic în faţă recepţionerului care a rămas nedumerit nesimţind nici un iz de alcool, explicându-şi, probabil, că am luat vreo pilulă care îndepărtează mirosul şi m-am dus la mine în cameră unde am dormit buştean.
Iar acum stau în faţa lui Vincenţiu Peahă încercând să par mai nevinovat, decât un pui tocmai scos din incubator.
E un om cu o faţă mică, rotundă şi are părul cenuşiu şi cârlionţat. Nu cred c-a împlinit nici cincizeci de ani. Ochii lui mici, ca de viezure, privesc cu neastâmpăr şi cu drag la cele două telefoane cu multe butoane pe care le are în stânga, la interfon, la covorul pufos. Se simte

bine aici în mod vădit. E în siguranţă.

— Ne faceţi greutăţi, tovarăşe Mladin, ne faceţi greutăţi. Stânjeniţi mersul unei anchete.

Privesc la parchetul impecabil lustruit. Pe o bună parte a lui se întinde un covor scump. Ce să-i răspund omului?

— Nu ne aşteptam ca tocmai dumneavoastră, care veniţi de la un ziar de prestigiu, să vă purtaţi aşa. Nu ne aşteptam deloc.

Tot timpul vorbeşte la plural despre sine însuşi. De fapt reprezintă un întreg oraş. E o forţă. Stă în cabinet şi mii de oameni abia îi aşteaptă hotărârile.

— Să ştiţi că am informat şi conducerea ziarului. Redactorul şef m-a rugat să-l sun atunci când veţi veni la mine.

Apăsă pe unul din numeroasele butoane.

— Maria, spune el în interfon, dă-mi legătura cu redactorul şef al ziarului *Perspective* din Bucureşti.

Până când se stabileşte legătura tăcem. Eu mă uit pe fereastră, el se joacă cu unul dintre creioanele îngrijit ascuţite.

Un ţârâit îl avertizează că are legătura cu Bucureştiul.

— Să trăiţi, tovarăşe redactor şef. Cum e vremea pe-acolo? Plouă? Şi la noi. Ei, făptaşul se află aici. Poate că vreţi să-i spuneţi câteva vorbe...

Şi-mi întinde receptorul.

Mă ridic de pe scaun şi iau receptorul în mână.

— Ce faci, Mladin, acolo? tuna vocea redactorului şef. Te ţii de prostii în loc să-ţi vezi de reportaje? Aud că dai de furcă autorităţilor. Ţi s-a urât cu binele? Vrei să te dau la corectură? Bagă-ţi minţile în cap! Altfel e vai şi-amar de tine!

Nu l-am auzit niciodată urlând aşa. Cineva spusese că nu-i place teatrul. După scena pe care mi-o face acum nu s-ar părea.

Nu aşteaptă să-i răspund şi închide. Vincenţiu e radios.

— Vedeţi? Ar fi trebuit să nu ajungem la situaţia asta. E grav ca un om de presă să pună beţe-n roate unei anchete oficiale.

Glasul îi e încărcat de regrete. Aproape că-i dau lacrimile, aşa de rău îi pare de mine.

Iese de după birou. Vrea să fie acum popular şi mă bate părinteşte pe umăr.

— Nimeni nu-ţi vrea răul în oraşul nostru. E un oraş mic, cu o inimă mare. Oamenii sunt tare buni. Tare buni, zice el şi aproape că-i dau lacrimile. Ai să te convingi singur. Numai că trebuie să-şi vadă fiecare de treaba lui.

Mă conduce uşurel spre ieşire. Plec din biroul ăsta unde un om e fericit că are butonaşele cu care se poate juca, are un covoraş pe parchet şi o secretară la uşă şi nu mai vrea să ştie nimic altceva din ce e pe lume.

15

Şi ce mai e pe lume? zic eu în timp ce-mi conduc din nou prin ploaie maşina.

Nimic altceva decât că un criminal l-a ucis pe comandantul miliţiei din oraş, după ce mai întâi şi-a încercat pistolul în pădure. Tot el a scris şi scrisoarea aceea lipsită de sens. E clar că n-a fost bătută la maşină de Pompiliu. Ar fi însemnat ca literele din partea stângă a claviaturii să fie mai pronunţate. Or, nu-i deloc aşa. Mai ales că, mai mult ca sigur, ea a fost scrisă de cineva care bătea cu toate degetele. Nu toate degetele au aceeaşi putere şi de aceea unele litere sunt mai conturate şi altele mai puţin ieşite în relief. E aici o chestie de logică. Sau, mai curând, de stenodactilografie.

Ce să fac acum? De la colonel n-am nici o veste: parcă l-ar fi înghiţit pământul. Iar criminalul acela mustăcios cine-o fi? Tot el l-o fi omorât şi pe Timofte?

O clipă mi-aduc aminte de nebun şi de mama lui. În gât simt că mi se pune un nod. Nu de la o sfoară, fireşte.

Curând îmi dau seama că mă aflu în dreptul Marii fabrici. Ce-ar fi să-i fac o vizită directorului?

Opresc în parcajul unde sunt câteva zeci de maşini, şi mă duc la portar. Îi arăt legitimaţia, îmi înmânează ceremonios un ecuson de vizitator şi, după ce dă un telefon la secretariat, mă lasă pe mâna unui tinerel ca să mă conducă pe aleile unde din loc în loc placarde avertizează că „Orice pas înainte depinde de noi”.

Directorul e masiv. Are un cap masiv, de director, bine înfipt într-un gât scurt, tot de director. Mâinile îi sunt puternice şi fără astâmpăr. Ochii sclipesc de o inteligenţă vie, cum se spune. În timp ce mă ascultă, frământă în mâini o radieră precum cea pe care am văzut-o la locul crimei.

— Deci, aţi vrea să scrieţi un reportaj de la noi... Foarte lăudabilă intenţie. S-a scris despre noi de multe ori, dar în ultima vreme gazetarii ne-au cam ocolit. Foarte rău, foarte rău...

Fără nici o legătură cu cele discutate până atunci mă întreabă:

— Cât staţi pe la noi?

— Nu ştiu. Poate o săptămână... poate mai mult.

Îmi dau seama că în mintea lui a încolţit un plan.

— La reportaj o să daţi şi fotografii?

— Cu siguranţă. O să vină un fotoreporter.

Ideea îl încântă. Se şi vede pozat în prim plan.

— Ştii ceva? Mâine e ziua de naştere a fiicei mele. Vino şi dumneata. Uite cartea mea de vizită.

Mi-o întinde. De la o vreme, toţi au mania să-ţi ofere cărţi de vizită. E semn că ne-am civilizat.

— Chiar aş vrea să vii. Vorbesc foarte serios.

— Bine. Să-ncerc.

Ce-o fi vrând de la mine? I-am devenit atât de simpatic după câteva minute de conversaţie? Sau e altceva la mijloc?

Cheamă apoi pe cineva care să mă conducă prin secţii. Notez tot soiul de cifre şi nume de oameni, dar gândul meu se roteşte în jurul aceleiaşi întrebări: ce vrea de la mine directorul?

N-am încotro şi sunt mândru din cale-afară de mine.

Toate cele aflate până acum, chiar dacă nu înseamnă mare lucru, încep totuşi să aibă o logică.

Este clar că maiorul Pompiliu nu s-a sinucis. Sinuciderea a fost trucată de asasin. Cineva a avut interes să-l suprime fiindcă aflase prea multe. Se pare că ştia prea multe despre Marea fabrică. Are dreptate colonelul: Pompiliu a continuat ancheta până când a deranjat pe cineva. Pe cine anume? Greu de spus. Pe un individ de statură potrivită, cu o mustaţă tunsă scurt, care într-o dimineaţă a făcut exerciţii de tir în pădure.

Bun ochitor, zic eu admirativ, aducându-mi aminte de glonţul înfipt în mijlocul cercului roşu. Dar în clipa următoare, simt pe şira spinării o gheară rece.

— Asta înseamnă că şi eu pot fi o ţintă pentru el, şoptesc eu. Chiar o ţintă mai mare, greu de ratat şi de un neprofesionist.

În clipa aceea, se aud câteva ciocănituri discrete şi uşa se deschide. Mă aştept să apară omul cu mustaţă cu un pistol în mână.

E colonelul.

Închide uşa cu precauţie şi-mi face semnul lui de salut.

— Vilă-Volvo.

Trăsăturile feţei îi sunt trase, iar cearcănele îi împodobesc ochii.

— Salamalec! Dar ce-i cu tine? Ai deschis aseară cu albele? întreb eu ridicându-mă agale în coate. Adică, vreau să spun, ai băut votcă?

Îmi arată dinţii strălucitori într-un fel de rânjet prietenos.

— Da. Un chef la care e rost să fii trimis pe lumea cealaltă fără măcar să ai timp să-ţi faci testamentul. Deşartă-ţi sacul.

Îi spun tot ce ştiu. Îi arăt şi bucata de plumb şi scrisoarea dactilografiată.

— Aş pune pariu că plumbul e din acelaşi pistol cu care a fost împuşcat şi Pompiliu.

Colonelul se uită la mine cu un început de respect.

— Tu ai aflat toate astea?

Aerele lui încep să mă calce pe nervi.

— Nu. Lucrez cu sclavi. Am o mătuşă care a luat cursuri de detectiv prin corespondenţă. Pe ea am trimis-o să ancheteze cazul. Deşi e surdă şi nu vede la doi paşi, s-a descurcat excelent pentru vârsta sa. Raportul pe care mi l-a întocmit e perfect.

Colonelul mă bate pe mână împăciuitor.

— Haida, nu te supăra. Te-ai descurcat extraordinar, ca un profesionist. Ai aflat nişte lucruri colosale.

Pentru o vreme se lasă tăcerea. Parcă suntem cei doi moşi din Muppets după ce s-au certat. Pe geam se scurg neîntrerupt şiroaie de apă. În casă e însă plăcut şi destul de cald. O clipă mă gândesc la toţi

cei ce forfotesc pe străzi sub rafalele ploii. Ce vreţi, am o inimă miloasă.

— Azi avem treabă, m-anunţă colonelul.

— *Easy, my boy.* Ce treabă? N-am nici o treabă. M-am săturat de mers prin noroaie ca un pifan şi de jucat tot teatrul ăsta ieftin.

— Nu-i ieftin deloc. E plătit cu vieţi omeneşti.

În timp ce-i torn în pahar trei degete de votcă de jos în sus şi-mi torn şi mie la fel, îi spun doar atât:

— Nu deveni atât de grav, că nu-ţi stă bine. Lasă filosofia asta pentru alţii mai fraieri. Îmi stârneşti prea multe gânduri pentru mintea mea.

În încăpere se lasă o tăcere care nu durează mult.

— Ai noroc că eşti băiat bun. Altfel...

— Altfel ce?

Dă din mână a lehamite.

— Las-o baltă. Ne certăm ca proştii. Mai bine fii atent că ai început să semeni cu vulturul pleşuv.

— La agerime?

— Nu. La chelie.

— O să-ncerc cu Gerovital. Dar tu ce-ai făcut până acum?

— Am umblat ici, colo. Am aflat că directorul Marii fabrici îşi datorează averea unui noroc fenomenal.

Sprâncenele mele se arcuiesc întrebătoare.

— Ce noroc?

— A câştigat, se pare, vreo cinci maşini la loz în plic şi la loto, a mai luat şi alte premii la loto şi pronosport.

— Într-adevăr, ăsta zic şi eu noroc, spun eu cu melancolie, aducându-mi aminte că n-am fost în stare să câştig nici măcar o sută de lei la jocurile mai sus amintite.

— Pe naiba! N-a câştigat niciodată nimic.

— Cum aşa?

— Aşa bine. Pur şi simplu banii îi vin din altă parte. Ca să-i justifice, cumpără lozuri sau bilete de loto şi pronosport de la cei care au câştigat. Le plăteşte mai mult şi acelora le convine să le vândă.

Fluier a mirare.

— Ia te uită cu ce se-ndeletniceşte directoraşul nostru!

— Deci banii îi vin de unde bănuieşti şi tu: de la afacerile lui.

— Şi cam cu cât se vinde un loz câştigător de maşină?

— Ajunge şi la 120 000 lei.

Nu e frumos să fluieri în casă, însă nu mă pot abţine.

— Rentează?

— Ba bine că nu.

Toată oboseala din corp mi s-a risipit. Prefăcându-mă că mă uit în altă parte, mă întind cât sunt de lung după sticla de votcă. Mâna

colonelului e mai iute decât a mea şi înşfacă fiola.

— Numai un strop! mă tângui eu. Sper că ştii legea lui Ohm: eşti om cu mine, sunt om cu tine.

— Nici un strop! Ţi-am spus că avem treabă în noaptea asta.

— Urât caracter, zic eu. Precis nu eşti de la miliţie: eşti de la Armata salvării. Una din babele alea nesuferite care susţin că alcoolul face rău, dar au în fustele lor largi câte un şip cu care se mai dreg după toate vorbele umflate pe care le spun.

Colonelul nici nu se sinchiseşte. Pune sticla la loc în frigider, se uită la ceas şi-mi comunică:

— Îmbracă-te!

— Nu merg nicăieri. Mă retrag în infinitul mic. Părinţii nu-mi dau voie să ies cu necunoscuţi în locuri pe care nu le ştiu. Mai întâi trebuie să le dau un telefon.

Colonelul şi-a vârât nasul în dulap şi-mi caută ceva de îmbrăcat. Nu-mi răspunde. Mă dau jos din pat ca un cotoi în convalescenţă şi merg târâş spre frigider. Orice infanterist ar fi invidios pe înaintarea mea aproape una cu covorul. Aş putea fi oricând confundat cu un desen de pe el. Desigur, un desen nostim. Când se uită în cameră, colonelul nu mă zăreşte imediat. În clipa în care mă reperează, se repede la mine şi mă ridică de pe parchet cu o forţă pe care nu i-o bănuiam.

— Ia ascultă! De când n-ai mâncat chelfăneală? Şi nu mai bea atâta, că o să-ncepi să cânţi şi tu vechiul imn: Şi pe mine mă-nţeapă ficatul.

Îmi dă drumul pe pat şi-mi întinde un costum sport de catifea reiată cenuşie. Resemnat, îl îmbrac şi mormăi:

— Ies din combinaţie. Care mai de care se socoteşte dator să mă ameninţe cu bătaia, iar unii îşi şi pun planul în aplicare. M-am săturat. În definitiv, sunt o persoană liberă şi independentă. Nimeni n-are dreptul şi nici stângul să se-amestece în treburile mele interne: ficat, rinichi şi alte alea. Votca i-a mea? Este! Sunt după orele de program? Sunt! Ce mai vrei? Spor de periclitate nu-mi dă nimeni.

Apoi, îmi încolţeşte o idee.

— Dar măcar spor de noapte se dă? Ce zici?

Dar dintr-o dată mă străfulgeră o idee.

Să nu mi-o ia nimeni în nume de rău: chiar şi lui Andrei Mladin i se poate întâmpla un astfel de lucru miraculos. Mă trântesc îmbrăcat în pat, mă apuc zdravăn de marginile lui şi-i spun colonelului:

— Nu merg nicăieri. Chiar dacă în holul hotelului m-ar aştepta Miss Univers, tot n-am să mai ies azi din casă... „Potop e-napoi şi-nainte”, îngân eu mai mult pentru mine însumi.

Colonelul se uită la mine stupefiat. Dacă am fi pe un teren de baschet, cu siguranţă că n-ar ezita să-mi dea o atât de puternică pasă,

încât mingea să-mi scape printre degete şi să mă pocnească în nas. Se stăpâneşte însă admirabil şi-mi zice brusc dezinteresat:

— Faci ce vrei.

Şi pleacă închizând uşurel uşa. Aştept doar câteva minute şi o pornesc şi eu în urma lui, ieşind în zloata care în curând mă udă până la oase.

17

E aproape miezul nopţii.

Pe străzile oraşului înecat în umezeală nu se mai vede nimeni. Firma de neon de la Sala jocurilor e singura sclipire care se zăreşte în parc. Încă o dată mi se confirmă că nu m-am născut în secolul luminilor.

Îmi aduc aminte de apartamentul meu din Bucureşti în care singura lumină e cea din frigider. Şi aceea e degeaba. Ce-o mai fi făcând motanul meu Mecena? Stă probabil de poveşti cu duduia Margareta. Nu m-ar mira să mă ponegrească, pramatia. Tocmai pe mine, bunul lui stăpân! La care duduia Margareta să-i spună scărpinându-l pe după urechi: Să ai grijă de el, dragul meu, fiindcă e tare neajutorat, săracul!

Parcă n-are dreptate!

Uriaşa roată din parc se profilează ameninţătoare pe fundalul întunecat. Frigul mi-a pătruns până la oase. Cu gluga trasă pe cap, par o mumie neidentificată. Totuşi, deşi decorul e atât de sinistru, tot arunc o privire spre uşa de la Sala jocurilor, înţelegând imediat că încuietorile ei sunt atât de zdravene încât n-am nici o şansă s-o deschid.

— Presupun, Andrei Mladin, că ştii cât ne dă dacă ne prinde, îmi

zic eu în sinea mea, dar nici că-mi pare rău din moment ce sunt atât de înfrigurat. Acolo unde or să mă ducă e cu siguranţă mai cald.

Precum personajele lui Rembrandt din *Rondul de noapte,* înconjor gânditor clădirea. Din nefericire, eu n-am nici o flintă în spate. De fapt, cel mai mult mi-ar folosi un tun. Aşezat la o distanţă potrivită şi mânuit de un artilerist iscusit, ar putea slobozi o ghiulea care să facă în zid o spărtură taman bună pentru a se strecura un ziarist curios.

Fasciculul lanternei mele descoperă însă ceva care-mi face inima să bată cu vioiciune. O fereastră! Nu, nu e fereastra la care şade o pisică, aşa cum zice cântecul. Îmi zic parşiv în sinea mea: nu cumva o fi chiar aceea la care, neobservat de nimeni, am umblat chiar eu de dimineaţă şi am lăsat-o întredeschisă?

Nu vă dau răspunsul pentru că îl bănuiţi şi singuri. Mă grăbesc să împing fereastra şi constat cu plăcere că nimeni nu şi-a dat seama că n-are trase încuietorile. Se deschide cu un fâşâit uşor. Mă apuc cu mâinile de pervaz şi mă caţăr cu oareşce trudă dar cu mult folos. O clipă stau călare pe el mândru ca Alexandru pe Ducipal, dar ţârâitul ploii şi ambianţa ameninţătoare îmi aduc aminte că mă aflu aici nu ca să mă aclame mulţimile, ci ca să fac o inspecţie incognito. Îmi dau drumul pe parchetul din Sala jocurilor şi împing fereastra în poziţia în care am găsit-o.

— Cum zicea individul ăla? Zarurile au fost aruncate? Îmi dau cu prepusul că or fi fost vechi, mormăi eu, după care mai adaug tot în *sotto-voce*:

— Când mi-e frică, recunosc, vorbesc de unul singur.

Trecând pe lângă ghişeul unde cu câteva zile mai înainte plătisem intrarea, îmi vine să-mi bag mâna în buzunar şi să scot zece lei. Apoi, intru în sala unde sunt aparatele de joc. Extrag din buzunar o lanternă mai mare şi încep să-i plimb lumina pe pereţi, pe aparatele care stau acum sub nişte prelate pentru a fi protejate de praf. Pe jos e o curăţenie exemplară. Observ că am lăsat urme şi le anulez grijuliu cu o cârpă. Mă şterg cu aceeaşi cârpă şi pe pantofi. După care mă îndrept spre bar cu speranţa că un chelner distrat o fi uitat vreun şip cu niscaiva TNT în el. Nici pomeneală. Dezamăgit în privinţa conduitei barmanilor de azi, mă duc spre uşile ce dau în camerele cu videocasetofoane. Intru pe una din ele.

În încăperea unde se află vreo cincizeci de scaune şi câteva fotolii şi unde pe un piedestal se înalţă un aparat acoperit cu o pânză, geamurile sunt acoperite cu draperii. Mă asigur mai întâi că draperiile sunt bine trase după care aprind de la un comutator lumina. Tuburile de neon pâlpâie la început şi inundă apoi întreaga încăpere cu o lumină plăcută. Pe o etajeră se află mai multe casete. Aleg la întâmplare una şi mă îndrept spre aparat. Meşteresc niţel şi-i dau drumul. Nu trec prin faţa ochilor mei mai mult de zece imagini şi îmi

dau seama că e vorba de un film cu gangsteri. Împuşcăturile se ţin lanţ. Dar când devine mai palpitant, mă ridic din fotoliul în care m-am aşezat şi scot caseta. E un film straşnic, dar nu asta caut!

Fac aceeaşi mişcare şi cu alte câteva casete. Mă întreb în sinea mea dacă nu cumva am luat-o razna.

Tocmai când să-mi dau un răspuns în acest sens, descopăr un mic dulap în zid. Încuietoarea lui cedează repede.

— Cred c-am găsit! exclam eu triumfător, văzând în firida care se cască în perete câteva rafturi tot cu casete.

Pun una dintre ele şi mă aşez din nou pe un fotoliu. Arunc o privire pe ecran, iar peste câteva clipe îmi dau seama că m-am îmbujorat ca o fecioară căreia i se mângâie pentru prima oară mâna în timpul filmului.

— Dumnezeule! Asta era! Filme porno. Aşa îşi rotunjea veniturile domnul Bodea.

Scârbit, scot caseta din aparat, o pun la loc şi încui dulapul. După care acopăr aparatul şi sting lumina, nu înainte de a vedea dacă n-a mai rămas vreo urmă a trecerii mele prin aceste locuri de basm.

În bibliotecă nu mai aprind lumina. Plimb raza puternicei lanterne de-a lungul mesei din mijloc.

— Trebuie să fie pe undeva un şpil, murmur eu. Care-o fi însă?

Tot dau târcoale mesei şi o pipăi pe la încheieturi. Îmi aduc aminte cum stătea bibliotecarul: drept la mijloc. Cotrobăiesc prin acele zone şi dau de un buton. Cu un zgomot uşor, tăblia de sus a mesei se depărtează şi dedesubt, la câţiva centimetri, apare o ruletă cu postavul împărţit în dreptunghiuri cu cifre de diverse culori. Parcă îl aud pe colonel:

— Bravo, Mladin! Eşti o forţă!

— Poate pui o vorbă să mă-nainteze în funcţie, o fac eu pe modestul. Pe ce mizaţi? *Les jeux sont faits! Rien ne va plus!*

Orice crupier din Monte Carlo ar fi invidios pe gestica mea.

— M-am lămurit şi cu asta. Iar la mese, precis că nu se citesc cărţi, ci se joacă pe mize mari cărţi. Dacă-mi aduc aminte feţele celor pe care i-am văzut duminică, tare-aş crede că am dreptate. Nişte moace deloc spiritualizate!

O uşă îmi atrage atenţia.

— Asta ce-o mai fi? mă mir eu.

Uşa nu e încuiată. O împing şi o luminez cu lanterna. Aici sunt câteva aparate mici de televiziune.

Hm! De la aparatele astea Bodea poate supraveghea toate sălile. Cum se iveşte un pericol, cum coboară camuflajul. Totul devine un decor paşnic. Şi mai e şi butonul pe care l-am zărit la pragul de la intrare.

Dau drumul la circuit. În clipa următoare văd pe unul dintre ecrane

cum apare Bodea însoţit de un bărbat slăbuţ pe care nu-l cunosc. Au aprins lumina în sala mare şi se-ndreaptă spre mine.

— Repede, îmi zic eu, ca şi cum ar mai fi nevoie de sfatul ăsta. Scot din priză instalaţia, sting lumina şi m-ascund după un dulap.

Cei doi intră în biroul lui Bodea care e chiar alături de camera unde dârdâi eu, chipurile de frig.

De dincolo se-aud frânturile unei discuţii:

— De ce ne-o fi convocat directorul? Ce naiba s-a mai întâmplat?

— Lasă că vine el.

Mă uit la ceasul meu fosforescent: e aproape unu. Să ies din ascunzătoare e sinucidere curată. Mai ales dacă mai vine şi directorul: ne putem întâlni nas în nas. Şi nu se ştie dacă în parc nu aşteaptă vreuna din gorilele celor dinăuntru. Dar oare cine e slăbuţul?

Trec minute chinuitoare. Dincolo se aude clinchetit de pahare şi râsete. Se discută fleacuri. Nimic despre Platon, nimic despre Kant. Dacă nu cumva prin zonă Kant se citeşte Kent.

Deodată, în camera vecină răsună o voce nouă. O recunosc: e cea a directorului.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Cred c-am scăpat definitiv. Ne lasă în pace. Duminica viitoare e ultima plată pe care o pretinde.

— Cât cere? întreabă o voce nerăbdătoare.

E vocea lui Bodea.

— 100 000.

— 100 000?! exclamă cu toţii. Pungaşul!

— Da, dar gândiţi-vă că n-o să mai auzim niciodată de el.

— Ce garanţii avem?

— Niciuna. Doar cuvântul lui de onoare.

— Cuvântul de onoare al unui borfaş, exclamă dispreţuitor slăbuţul.

Stând în ungherul acela, am inhalat un fir de praf. Mă ţin din răsputeri să nu strănut.

— Mă întreb, totuşi, cine-o fi? De doi ani de zile plătim unui necunoscut. Cine-o fi?

— Naiba să-l ia. Numai să-l catapultăm odată de-aici.

Se aude o înjurătură grea.

Gâdilăturile din nas nu încetează. Până când nu mă mai pot abţine şi trântesc un strănut capabil să mături din cale un întreg cvartal.

— Scapă cine poate! mă încurajez eu şi o iau spre uşa bibliotecii.

Probabil că după o clipă de stupefacţie va începe o urmărire ca-n Tom şi Jerry. Însă Jerry e prea mare ca să se poată ascunde într-o gaură de şoarece. Gonesc totuşi din răsputeri prin sala unde e ruleta, lovindu-mă de pereţi, de scaune. Până când calc în gol şi simt că pic printr-o trapă care se închide rapid în urma mea. Străbat o clipă aerul

ca pasărea în zbor şi aterizez într-o apă rece ca gheaţa. Un vârtej mă poartă prin beznă. Cât timp a trecut? Nu-mi dau seama. Dau disperat din mâini şi din picioare. Înotul meu e cam lipsit de stil, dar e eficace. Deodată zăresc o geană de lumină. Dar când şuvoiul care creşte tot mai mult mă aduce mai aproape, zăresc cum de sus începe să se coboare un grilaj. Curând, el atinge suprafaţa apei. Trag puternic aer în piept şi mă cufund pe sub el. Ies aproape sufocat şi constat că furia apelor s-a mai potolit. Îmi dau seama că înot într-un râu liniştit dar care mai întâi a trecut printr-un frigider. Mă îndrept spre mal şi mă caţăr cu greu pe el. De-abia atunci scrutez apa neagră, dar nu zăresc nimic. O lună palidă îşi filtrează razele prin fuioarele ploii, cum ar spune poeţii. Mă întind cu faţa în sus, ca să-mi mai potolesc emoţia. Când încep să dârdâi zdravăn, mă ridic şi o pornesc alergând spre luminile oraşului care se zăresc în depărtare.

18

— Andrei? Ce-ai mai păţit?

Mirela se uită la mine cu ochi mari. E îmbrăcată cu o cămaşă de noapte peste care şi-a tras un capot înflorat. Are încă ochii aburiţi de somn.

— Nimic, ce să se-ntâmple? zic eu scoţându-mi haina de ploaie şi atârnând-o în cuier. Sub ea se adună imediat o mică băltoacă. Ar mai lipsi să fac vapoare din hârtie şi să le dau drumul să navigheze. Am pus pariu cu un amic că pot să rezist îmbrăcat sub apă mai mult de un minut. Se pare c-am câştigat.

Fata nu mă mai ascultă. S-a dus la bucătărie să încălzească nişte apă. Mai înainte mi-a făcut semn spre o sticlă de votcă pe care a scos-o din frigider. N-am aşteptat a doua invitaţie numai ca să n-o supăr. Când am luat sticla de la gură, nivelul scăzuse binişor.

Revine cu apa caldă şi mă vâră în baie. Mă lasă cu nişte prosoape

uriaşe şi îmi întinde un halat de-al ei. Mă spăl temeinic în chiuvetă de tot mâlul şi ierburile care mi s-au încâlcit în păr. Simt în corp o înviorare plăcută. Strănut de câteva ori. Gâtul a început să mă doară. Tare am senzaţia că o să răcesc. Nici că m-ar mira. Trec pe urmă în cameră. Acum mă uit mai bine în jurul meu. Cele două încăperi sunt mobilate simplu dar cu gust. Mai trag un gât din votcă şi mă simt parcă mai în puteri. Totuşi, nu-mi pot stăpâni tremurul mâinilor şi clănţănitul dinţilor.

— Andrei! Ai temperatură! zice Mirela punându-mi mâna pe frunte.

— Cine n-are în prezenţa ta?

Şi dau s-o sărut.

— Ascultă, se burzuluieşte ea, te-am primit în gazdă iar tu nu te porţi ca un *gentleman*. Nu-i frumos. Uite, o să dormi în patul ăsta, iar eu pe canapeaua de dincolo.

Mă vâră în plapumă ca pe-un copil. Nici măcar nu protestez. Cad din picioare de oboseală. Nu trec mai mult de cinci secunde de când pun capul pe pernă că şi adorm. În vis particip la tot soiul de întreceri nautice la care premiile sunt nişte blonde apetisante. Culmea e că le şi câştig.

Când mă trezesc, primul lucru pe care vreau să-l văd e dacă s-a oprit ploaia. Pe geamurile apartamentului se scurg în continuare şiroaie de apă. Oftez şi mă dau jos din pat. Pe masă descopăr micul dejun şi un bilet de la Mirela care mă sfătuieşte să rămân cât mai mult la ea. Mai adaugă ceva care mă face să roşesc de plăcere. Nu insistaţi, răilor, că nu vă spun!

În câteva clipe, bunătăţile de pe masă dispar. Cel mai mult m-a bucurat prezenţa unei feliuţe de brânză.

Hainele mi-au fost uscate cu fierul încins, totuşi mai simt puţină jilăveală. Îmi zic că până la hotel n-o fi o distanţă ca până la Ecuator. Unde, dealtfel, dacă aş ajunge, s-ar usca imediat. Trebuie să aflu cât mai curând ce e cu colonelul, aşa că nu pot să trândăvesc.

La hotel nu stau decât câteva minute, cât mă schimb. Încerc să aflu de la telefonista de serviciu şi de la recepţioneră dacă în seara trecută s-a întâmplat ceva în oraş, însă acestea nu-mi comunică nimic deosebit. Mă sui atunci în maşină şi mă îndrept spre parc. Ajuns în Sala jocurilor, studiez împrejurimile cu o degajare aparentă. Rinocerul e la locul lui şi stă pe un scaun cu o carte în mâini.

— Bănuiesc că e o carte cu poze, îi spun eu în loc de bună ziua. Altfel n-ai avea ce face cu ea. Apropo, ştii cum se scrie „mira-m-aş”?

Ar vrea să se repeadă la mine însă se abţine.

— Bravo, îl felicit eu. Te stăpâneşti minunat. Asta e un semn bun. Nu mai ai reacţii primare.

Tocmai atunci apare şi Bodea:

— A! Bună ziua! Vă ţineţi de promisiune şi ne vizitaţi! Dar de ce nu ne-aţi dat un telefon? Vă aşteptam ca pe un oaspete de seamă!

— Nu-i nevoie. E mai bine să văd cum se desfăşoară lucrurile aşa cum se întâmplă de obicei.

— Poate că aveţi dreptate.

Timp de două ore mă plictisesc îngrozitor ascultând şi notând date în legătură cu complexul de jocuri: aflu câţi vizitatori se perindă pe-aici zilnic, cât se câştigă, care sunt categoriile de vârstă care îl frecventează. Dar nimeni nu-mi suflă un cuvânt despre evenimentele de astă noapte. Parcă nici n-ar fi existat. Ca şi cum ar fi numai o invenţie a imaginaţiei mele. Oare nu cumva chiar aşa şi sunt?

La sfârşit, refuz politicos să mai trag de maneta unui aparat. Precis aş fi câştigat şi de data asta diurna mea pe o lună. Mă îndrept spre maşina mea şi mă întorc la hotel unde iarăşi am parte de un somn pe cinste.

20

S-a făcut seară. Veioza de pe noptieră luminează discret camera hotelului. Mirela îmi gângureşte la receptorul pe care îl ţin sprijinit de pernă. Din când în când întrerup conversaţia şi îmi şterg nasul care curge ca un robinet defect.

— Deci la ora şapte şi jumătate trec să te iau.

După ce închid cotrobăiesc prin dulap şi-mi scot singurul costum mai acătării pe care îl am. Ar mai trebui poate o idee călcat, dar, în definitiv, sunt în delegaţie şi nu-mi trambalez după mine toată garderoba. Care, între noi fie vorba, nu e cu mult mai mare decât ce am în dulapul de la hotel.

La orele şapte şi un sfert sunt în hol. Lume multă forfoteşte cu treburi dar sunt şi mulţi gură cască veniţi să audă muzică la barul hotelului şi să se uite la pipiţe în speranţa că se înfiripă vreo idilă. De obicei, se înfiripă. La recepţie e grasul care mă tot gratulează cu adjective nu prea plăcute atunci când vin niţel mai şifonat de prin oraş. Oricât ar fi răzbunarea arma prostului, tot nu mă pot abţine să nu-i spun uşurel printre dinţi în timp ce-i las cheia de la cameră!

— Într-o zi o să vină cineva să facă teste de inteligenţă în cadrul trustului hotelier. Pregăteşte-te serios fiindcă s-ar putea să ai necazuri. Pe cei cu minte de preşcolari îi dă afară. Să nu zici că nu ţi-am spus.

Fără să-i mai aştept răspunsul, ies în ploaie la adăpostul unei umbrele. Maşina nu-mi este parcată prea departe, aşa că nu mă ud prea tare la pantofi. Motorul se încălzeşte repede şi o pornesc spre Mirela. Mai opresc doar la o florărie de unde ridic un coş cu flori comandate din vreme şi la o tutungerie de unde, de banii pe care i-am câştigat la jocurile mecanice, iau lozuri în plic.

Mirela mă aşteaptă în pragul uşii de la blocul ei. E îmbrăcată într-un pardesiu aşa că nu văd ce are pe dedesubt. Observ doar că în picioarele acoperite de nişte ciorapi de mătase fină poartă pantofi cu toc deosebit de nostimi. Scot din portofel cartea de vizită a directorului.

— Pe unde vine strada asta? zic eu întinzându-i-o.

Exclamă uşor în timp ce o citeşte la lumina din maşină:

— Oho! Aici stau grangurii! Ia-o la dreapta!

Mergem de-a lungul străzii principale unde sunt trei hoteluri de diverse categorii (care nu se deosebesc prin nimic între ele) şi multe magazine, un restaurant mare şi altele două mai mici. Ieşim din raza de lumină şi pătrundem pe nişte străduţe întortocheate. După aceea o luăm pe o stradă luminată ca ziua.

— Nici nu trebuie să-mi spui că aici e.

Încuviinţează din cap.

La numărul 24 sunt parcate mai multe maşini. Veranda e luminată de tuburi fluorescente. Un tânăr stilat şi cu o umbrelă de ploaie în mână ne deschide poarta. După ce priveşte o clipă la cartea de vizită ne lasă să trecem.

În faţa casei e un peron acoperit cu mozaic. În dreapta se zăreşte uşa unui garaj dată în lături. La lumina unui bec puternic se vede cum cineva umblă pe lângă două maşini dintre care una, în sensul înmatriculării, e cu soţ şi cealaltă fără. Un mic bazin îşi aruncă inutil jerbele de apă pe vremea asta ploioasă. Îmi vine să strig: pleonasm, dar mă abţin. În stânga casei se cască adâncitura unei piscine unde se adună apele ploii. Am senzaţia că în spate trebuie să se întindă o grădină uriaşă. Clădirea are etaj şi e construită după cele mai noi norme ale arhitecturii. Un palat care trebuie să aibă vreo douăzeci de camere şi nu prea mici.

Pe scări apare chiar directorul. E bine dispus şi ţine şi el în mână o umbrelă cu care se fereşte de ploaie.

— Haideţi odată! Aţi ajuns ultimii!

În holul unde ne oprim pentru o clipă ne scoatem balonzaidele. Directorul poartă o cravată în culori vii, care contrastează plăcut cu costumul de culoare închisă. Îi sărută ceremonios mâna Mirelei. La rândul meu fac o reverenţă în faţa soţiei directorului, o femeie deosebit de distinsă, cu o meşă albă în păr.

Când intrăm în salon mai întâi cred c-am nimerit la o conferinţă. Cam treizeci de persoane de diferite vârste stau pe canapele şi în fotolii într-o încăpere unde braţul unei macarale s-ar putea mişca în voie purtând grinzi de dimensiuni impozante.

Dacă aş fi intrat în mâini şi-aş fi ţinut în gură o lumânare aprinsă poate c-aş fi făcut vreo impresie. Aşa însă, nimeni nu-mi dă nicio atenţie. Cei mai mulţi au pahare în mână pe care le folosesc cu dibăcie. Lângă noi apare de îndată un chelner cu o tavă cu băuturi. Mirela alege un pahar de whisky. Înhaţ şi eu unul cu pepsi. Directorul se uită la mine contrariat. Îi dau lămuririle de rigoare:

— Iau nişte medicamente! Am răcit!

Gazda dă din umeri şi ne lasă singuri să prospectăm noile meleaguri unde am poposit.

Mirela se uită ca fermecată la scara de marmură care urcă lin. De-a lungul pereţilor sunt tablouri de pictori contemporani. Numai vânzând unul din covoarele de pe jos cineva ar putea să trăiască liniştit timp de un an.

— Ai mai fost vreodată într-o asemenea casă? mă întreabă ea vrăjită şi se strânge lângă mine, cerând parcă protecţie.

Cu un aer nepăsător, o informez sec că în fiecare week-end un avion personal al lui Rockefeller mă ia şi mă duce la una din reşedinţele lui pentru a mă destinde după solicitanta muncă de la redacţie. La plecare mi se înmânează un plic cu verzulii ca să iert eventualele neplăceri cauzate de cei care mi-au stat la dispoziţie.

Mirela se îndepărtează de mine.

— Urâciosule!

De la nişte difuzoare invizibile răsună muzică de dans. Câţiva tineri cu părul ca al personajelor din *Bulevardul Paulista* au început să se mişte în ritmul ei. Nasul meu e roşu de atâta suflat în batistă. O oglindă uriaşă mă arată cu ochi înlăcrimaţi, ca un şcolar repetent şi sentimental.

Dar unde e sărbătorita?

Parcă ghicindu-mi gândul, directorul apare ţinând de braţ o fată. Ar fi frumoasă dacă n-ar fi atât de antipatică. Gen Liz Taylor tânără şi înainte de a fi îmblânzită. Părul ei negru este pieptănat trufaş pe spate. Poartă o bluză ca spuma laptelui, şalvari ce-ar putea stârni invidia sultanei mamă, iar în picioare nişte pantofi uşori. Tatăl se uită la ea ca la o icoană pe lemn sau pe sticlă.

Bineînţeles că tocmai atunci mă apucă strănutul.

— Domnule, mi se adresează fata, cred că faci o confuzie: aici e o serată nu cabinet medical.

Şi se pierde printre ceilalţi invitaţi. Dispare şi tatăl ei, vădit încântat că are o fiică atât de spirituală.

În schimb, se apropie Marin Bodea. A îmbarcat serios băutură.

— Iată că ne-ntâlnim din nou. Ce să-i faci? Trebuie să mai şi trăim. Numai muncă şi iar muncă parcă nu merge. Nu-i aşa?

Îl asigur că din punctul meu de vedere are perfectă dreptate.

Deodată, din capul scării, o voce îl strigă pe director:

— Vreţi să veniţi puţin?

Sus a apărut o chelie strălucitoare pe care parcă am mai văzut-o undeva. Nu-mi amintesc deîndată despre cine e vorba. Abia pe urmă realizez că e vorba de dactilograful Iulian Moraru.

— Cel mai bun dactilograf din oraş, îmi spune cu mult respect Bodea. Directorul a scris o lucrare şi i-o bate zi şi noapte la maşină.

Suspină.

— N-aş putea să fiu dactilograf. N-aş avea răbdare să bat inepţiile altora.

— Dar ştiţi să bateţi la maşină?

Se uită la mine lung. Se pare că s-a mai trezit din mahmureală cu întrebarea asta sau doar mi s-a părut? O dă pe glumă:

— Nu. Prefer să bat manual.

Se mai scurg câteva minute chinuitoare. Dacă nu beau, ce să fac altceva? Fac de zor conversaţii.

Câteva clipe, după ce-l văd pe director coborând pe scară, ţinându-se cu o mână de balustradă, mă gândesc cum stă bătrânul ăla şi bate de zor la maşină în timp ce alţii beau şi mănâncă. De fapt observ cum o tavă cu bunătăţi se duce şi sus, aşa că mă simt mai liniştit.

E momentul să trec la acţiune. Scot din buzunar lozurile în plic pe care le-am adus şi le împart întregii asistenţe. Îmi opresc şi eu unul. Sus a apărut din nou Iulian Moraru.

— Nu luaţi?

— Nu cred în chestii de astea, zice el dispreţuitor şi dispare.

— În schimb, dumneavoastră, directore, credeţi din toată inima. Totuşi, să câştigi cinci maşini la loz în plic nu-i de ici, colea.

Directorul şi-a desfăcut primul lozul. Îl mototoleşte şi râde.

— Ar fi fost culmea să mai câştig una!

Şi ceilalţi musafiri şi-au desfăcut lozurile. Se aud din când în când exclamaţii.

— Dar dumneavoastră nu vi-l desfaceţi, domnişoară? o întrebă directorul pe Mirela.

— Încă nu. Aşa mi se pare că mai am o şansă.

Între timp, în mijlocul salonului s-a amenajat un ring de dans. Cinci balerine îmbrăcate cât se poate de economicos au început să execute un dans aţâţător. Din ungherele salonului se plimbă pe trupurile lor aproape goale lumini multicolore. O muzică sincopată îţi pune sângele în mişcare. La sfârşit, izbucnesc aplauze.

— Asta da, surpriză, zice Bodea în timp ce le soarbe din ochi. Astea de la Bucureşti ştiu meserie, nu glumă. Nu ca schilavele noastre.

Fetele s-au ascuns după o draperie. Sincer să fiu, m-aş duce după ele. Poate au nevoie de protecţie. De acolo apare o cunoscută cântăreaţă. E întâmpinată şi ea cu aplauze. Cântă vreo jumătate de oră şi dispare şi ea. Vin din nou fetele îmbrăcate altfel, ceea ce mi-alungă gândul că s-au simţit rău fără mine, şi-şi mai contorsionează trupurile, într-un mod agreabil, pentru cei ce le privesc. La sfârşit, Bodea se duce spre ele şi-i şopteşte uneia ceva la ureche. Fata chicoteşte, dar se pare că-i surâde felul în care-i vibrează timpanul. După ce se îmbracă se aşază şi ea într-un colţ. Apare, şi cântăreaţa.

— Cât ţi-a dat?

— 5 000. A devenit şi ăsta un zgârciob... Cu cât vrei mai mult, cu atât eşti mai meschin.

Din nou se aude din difuzoare muzică de dans. Câteva perechi

pornesc să se bâţâie de te miri cum de nu se desfac în părţi componente. Cei mai în vârstă se uită şi beau. Directorul se apropie din nou de Mirela care mai are încă în mână lozul nedesfăcut.

Acum e marele moment. Hai, Mirela, îţi ţin pumnii!

Stau amândoi pe-o canapea. Chiar dacă nu le pot urmări discuţia şi mă prefac interesat de foiala peştilor dintr-un acvariu imens, pot bănui cam ce se petrece acolo. Probabil că directorul, vrând să încropească o conversaţie, încearcă s-o convingă pe Mirela să deschidă lozul. La început ea rezistă. Dar iată că îl desface. O bucurie imensă îi inundă chipul. Directorul e contrariat. Îl sărută şi îi spune că a câştigat o maşină. Insul încearcă s-o liniştească şi să nu atragă atenţia supra ei. Fata îl priveşte mirată. Atunci el îi propune o afacere. După chipul Mirelei aş putea să jur că s-a ajuns la episodul ăsta. Că el, directorul, îi oferă o sumă de bani pentru lozul acesta. Să zicem, o sută de mii de lei. Ar însemna un câştig în plus de 30 000 lei. Dar de ce? Fiindcă el are reputaţia unui om norocos. Ca orice reputaţie, trebuie să o întreţii. Are şi el marota lui. Nu, nu-i trebuie bani. Îi trebuie lozul. Aici simt cum Mirela începe să şovăie. Un peşte îşi turteşte faţa de geamul acvariului. Înăuntru sunt ierburi verzi şi roşii. Peştişori de toate culorile se alungă printre stâncile care închipuie un fund de mare. Băşicuţe de aer ies la suprafaţă de la instalaţia care primeneşte oxigenul din apă. Acum e acum! Mirela cedează. Dar îi spune că îi va da biletul numai mâine. Îl aşteaptă la ea acasă. Să vină cu banii şi va lua lozul. După care îşi închide poşeta în care a umblat nervoasă şi se ridică ducându-se la bar.

Directorul o urmăreşte cu o privire atentă după care se ocupă de alţi invitaţi. Nici unul n-a realizat că Mirela a câştigat o maşină la loz în plic pe care a vândut-o cu suprapreţ altcuiva. Toţi se veselesc. Din când în când răsună un chiot. Alcoolul începe să-şi facă efectul.

— Te pasionează piscicultura?

Lângă mine a răsărit Irene. Se clatină uşor în timp ce mă priveşte printre gene cu aerul ei obraznic. Mă împunge cu degetul în piept.

— Ai fi simpatic dacă n-ai strănuta atât.

După care adaugă:

— Vii cu mine?

— Depinde unde.

Buza inferioară i se strâmbă.

— Toţi întrebaţi aşa. Nici unul n-a zis „da” fără să întrebe unde. Unde? În lumea largă. M-am săturat de casa lor, de banii lor, de maşinile lor, de puterea lor.

— Câţi n-ar dori să fie în locul tău!

— N-au decât să fie. Eu una m-am săturat. Aş vrea s-alerg pe o pajişte de flori, să fac dragoste în iarbă. Ai făcut vreodată dragoste în iarbă?

— N-am prea multe haine ca să-mi permit să le murdăresc.

— N-ai pic de poezie în tine!

Se uită la mine şi zice:

— Nu-i aşa că ai succes la femei?

— Nu prea. Mai curând ele au succes la mine.

Se amuză o clipă şi mă înlănţuie cu braţele:

— Hai să dansăm!

O caut din ochi pe Mirela. E la bar şi-mi aruncă din ochi nişte fulgere capabile să mă facă scrum. Va fi foarte greu s-o împac. Mai ales după câte a făcut pentru mine în seara asta.

Pe scară coboară Iulian Moraru. E îmbrăcat ca pentru plecare. Salută ceremonios în dreapta şi-n stânga, după care iese din casă.

Irene mă trage după ea.

— S-o ştergem de lângă ăştia. M-am săturat de înfăţişarea lor grafică până peste cap!

Pe una din uşi ajungem într-un coridor lung, la capătul căruia se află o altă uşă. Irene o împinge cu hotărâre şi ne trezim într-o încăpere cu o boltă înaltă, cu geamuri în tavan, de unde coboară o lumină difuză. Irene apasă pe un comutator şi aprinde toate luminile.

În mijlocul încăperii se află o piscină de vreo cincizeci de metri pătraţi. E numai bună pentru cine n-are somn să dea din mânuţe şi picioruşe o jumătate de oră înainte de a adormi, sau, dimineaţa, înainte de micul dejun. Apa este albastră iar pe fundul bazinului se zăresc câteva desene complicate din ceramică.

Irene mă înlănţuie de după gât.

— Sărută-mă! De ce nu mă săruţi?

Vreau s-o întreb: tu n-ai nici un prieten? Dar cuvintele îmi rămân în gât. Buzele ei le astupă pe-ale mele şi-mi trebuie multă vigoare ca să mă desprind din înlănţuirea lor de ventuză.

— Ce-a fost asta? N-ai vrea să mai repetăm?

Până să-mi dau încuviinţarea, sunt asaltat din nou. Mă zbat cu mai puţină convingere. Dealtfel, Irene mă respinge ea.

— Tot nu vrei să renunţi la pepsiul ăla nenorocit? Ia un whisky.

Trece în spatele barului şi pregăteşte două whisky-uri cu gheaţă. Mai mult de formă îmi înmoi în paharul aburit buzele care mă ard.

— Faci o baie?

Nu aşteaptă să-i răspund. Se dezbracă rapid şi rămâne doar într-un slip confecţionat din resturile unui şnur. Sânii îi freamătă mici şi fermi. Se aruncă în apă. Nu mă feresc la timp şi câţiva stropi mă ating pe haine.

Caut în vestiar un prosop şi un halat de baie. Aştept ca delfinul din piscină să se liniştească. După ce iese din bazin o şterg cu prosopul şi o învelesc cu halatul.

— Eşti atât de bun cu mine, şopteşte ea şi se sprijină cu capul de

umărul meu.

În clipa aceea se aude zgomot de paşi.

— Irene! Ce se-ntâmplă? întreabă directorul.

— Domnişoara a văzut în acvariu un peşte care înota într-un chip foarte complicat. Am pus pariu că nu poate să-i imite stilul. N-am ce face, recunosc că am pierdut.

Directorul se uită la mine ca la un nebun. Eu însă nu mai zic decât bună seara şi mă îndrept spre salon. Acolo o caut din ochi pe Mirela şi îmi dau seama că a plecat. Cine nu s-ar fi supărat în locul ei? Îmi iau rămas bun de la toţi şi le urez distracţie plăcută în continuare, după care mă îmbrac şi, condus de tânărul cu umbrela până la poartă, îmi iau tălpăşiţa, nu înainte de a afla că Mirela a luat un taxi cu o jumătate de oră mai înainte.

21

În faţa blocului unde stă Mirela nu e nimeni. Parchez maşina, mă dau jos în ploaie şi străbat în fugă câţiva metri sub picăturile reci până în hol. Acolo chem liftul şi urc până la etajul patru. În gând îmi pregătesc un mic discurs capabil să înmoaie cea mai împietrită inimă. Când ajung pe palierul unde se află apartamentul ei iau o figură plină de candoare şi apăs pe butonul soneriei. Nu răspunde nimeni. Mai sun o dată, mai lung. Să se fi culcat şi să nu audă? Sau poate că n-a ajuns

acasă? S-o fi dus să-şi refacă viaţa, supărată că nu i-am dat destulă atenţie?

Sunt gata să plec când o inspiraţie de moment mă hotărăşte să apăs pe clanţă. Uşa e deschisă. Ce-o mai fi şi asta? Intru precaut în apartament. În cuier găsesc haina udă de ploaie cu care a fost la petrecere. Intru în prima cameră şi înţeleg din prima clipă că aici s-a dat o bătălie care n-a fost deloc navală. Pe jos sunt împrăştiate haine şi cioburi de vase. Mirela nu e. Trec în cealaltă cameră şi o zăresc în pat. Trupul său e încă fierbinte. Dar pulsul nu-i mai bate. Îi apropii o oglindă de gură şi nu se abureşte. Descopăr în jurul gâtului o urmă oribilă. A fost strangulată cu un cordon. Superba mea laborantă n-o să mai danseze niciodată.

Nu e însă timp de pierdut. Cercetez prin cameră şi descopăr pe un fotoliu poşeta cu care a fost la serată. Cineva a scotocit în grabă în ea. Cineva care ştia că Mirela are acolo un mic casetofon pe care i l-am dat ca să înregistreze discuţia cu directorul. Un casetofon care, pe o bandă îngustă, a imprimat un târg. Dar cine mai ştia de aparatul ăsta în afară de mine şi de Mirela?

Pe jos e un petec de hârtie. E lozul în plic pe care îl trăsese Mirela. Îl desfac cu gesturi mecanice şi citesc ce scrie pe el: Necâştigător. Într-adevăr, pentru Mirela lozul a fost necâştigător. Unul dintre musafiri a surprins momentul când i-am explicat Mirelei ce să facă dacă se încurcă banda şi a înţeles toată schema pe care am pus-o la cale. Dar cine anume dintre cei vreo treizeci de oaspeţi ai directorului? Nu cumva chiar directorul?

Cu o batistă pe care o scot din buzunar şterg amprentele mele mai proaspete. Pe cele vechi le pot deconta. Deodată intru în alertă. Îmi dau seama că nu peste mult timp trebuie să sosească miliţia. Nu se poate ca ucigaşul să nu se bizuie că o să trec pe aici; şi ce e mai simplu decât să-mi pună în cârcă un omor? Ies din apartament şi cobor cu liftul care a rămas la palier. De-abia când mă văd în maşină gonind spre hotel, răsuflu uşurat. Mai ales că la un moment dat mă intersectez cu două maşini ale miliţiei care se năpustesc în noapte cu sirena pusă şi cu faza mare aprinsă.

22

A fost o zi infernală.

De dimineaţă, directorul hotelului m-a chemat la el în birou şi mi-a spus cu amabilitate dar ferm că în maximum trei zile trebuie să părăsesc hotelul deoarece este aşteptat un grup masiv de turişti străini. La început am crezut în buna sa credinţă şi l-am asigurat de cooperarea mea. Pe urmă mi-am adus aminte de toţi cei care mi-au zis că mă vor evacua dacă îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ce mai încolo şi-ncoace, se pare că datorită mie e un surplus de populaţie în oraş.

De colonel nu am nici o ştire. Parcă l-ar fi înghiţit pământul. Nimeni nu pomeneşte de el. Dar dacă într-adevăr l-a înghiţit pământul?

Iar strănuturile nu mai contenesc. Degeaba mă îndop cu pumnul de antinevralgice şi paracetamoale. E clar că am febră şi că nu mi-e bine deloc.

Dar cel puţin eu văd decorul ăsta pluvios şi toată forfota de pe stradă, în timp ce Mirela...

Nu se poate să nu-l prind pe ticălosul care a ucis-o! Nu se poate! Nu-i va fi deloc moale când va ajunge pe mâna mea.

Bat Strada mare şi mă uit la chipurile din jurul meu. Niciunul nu aduce cu colonelul. Degeaba am aflat atâtea *choseuri*. Singur n-am cum să mă descurc.

E îmbulzeală. Deodată, cineva se propteşte zdravăn în mine şi mă zvârle de pe trotuar chiar când trece în viteză o maşină cu 12 B ca început de număr. Şoferul măsliniu de la volan mă evită în ultima clipă şi opreşte. Îmi strigă într-o limbă care nu mi se pare a fi indo-europeană probabil ceva în legătură cu paternelii şi apoi o porneşte în trombă. Mă ridic cu greu din baltă. Câţiva indivizi exclamă compătimitori:

— Nu e ora două şi a făcut plinul!

Genunchiul pe care am căzut mă doare înfiorător. Din nou mi-am murdărit hainele. Îmi întinde totuşi mâna un om. Mă sprijin cu nădejde de ea. E domnul Iulian Moraru.

— Am văzut cum v-a îmbrâncit, zice el ştergându-mă de noroi.

— Cine era?

— Un bărbat cu mustaţă. N-am văzut prea bine. Dar nu vreţi să intraţi puţin la noi?

De-abia atunci realizez că mă aflu chiar în dreptul biroului de copiat acte.

— Tocmai voiam să plec, dar aş putea să mai rămân cu dumneavoastră.

— Nu. Mulţumesc. Mai bine mă duc la hotel. Trebuie să mă schimb.

— Cum vreţi.

— Încă o dată vă mulţumesc. Iar celor care practică stilul împins am să le vin eu de hac până la urmă.

Mă îndepărtez şchiopătând. De data asta m-a ratat individul cu mustăcioară. Dar a doua oară va mai fi aşa?

Recepţionerul de la hotel mă vede în ce hal sunt dar de data asta privirea mea e atât de severă încât îşi înghite vorbele. Faţa mi-e dură de parcă ar fi cioplită în piatră. Mă doare genunchiul, mă doare şi umărul şi pe deasupra simt cum febra creşte necontenit. Tare mi-e teamă că în curând o să-ncep să aiurez. Vreau să dau un telefon ca să cer un ceai. Apoi mă răzgândesc. Mă duc la uşă şi mă asigur că e încuiată temeinic. Scot din frigider o sticlă nouă de votcă şi îi deşurubez capacul. Iau un antinevralgic, un piramidon şi o aspirină şi beau cam trei degete dintr-un pahar. Pe faţă încep să-mi apară broboane de transpiraţie. Mă vâr într-o pijama şi mă strecor cu grijă în pat. Dârdâi atât de tare că-mi clănţăne dinţii. Bine că n-am proteză, că s-ar face praf. Nu cred că mai am şanse să scap fără să zac câteva zile. Adorm şi visez tot soiul de mustăcioşi, de peşti în acvarii, de fete fără sutiene şi alte fleacuri. La un moment dat mă trezesc şi constat că s-a făcut întuneric. Cineva parcă umblă la uşa mea. Ascult mai atent: Nimic. Sunt gata din nou să aţipesc însă de data asta aud precis că cineva încearcă să-mi deschidă uşa.

— Cine e? urlu eu deşi ştiu că nu-mi va răspunde nimeni.

Dar dacă e cumva colonelul care îmi vine în ajutor?

Îmi iau inima în dinţi şi deschid uşa. Sunt înarmat cu o umbrelă. Nu e nimeni. În holul luminat anemic se zăreşte doar o pisică păşind maiestuoasă pe mochetă. Când mă vede miaună melodios. Ochii galbeni ard în blana ei neagră cum lucesc în rouă două brânduşele. Liftul se pune în mişcare de la palierul meu.

Dau din umeri neînţelegând nimic, încui uşa şi mă trântesc iarăşi în

pat. Coşmarurile mă asaltează din nou.

23

După o vreme, în timpul delirului, îmi dau seama că deasupra mea e aplecat chipul necunoscut al unui doctor. Mi se uită cu băgare de seamă în ochi şi rosteşte ceva către nişte persoane pe care nu le văd. Se aude o foială şi un zgomot ca atunci când cineva sparge o fiolă. De mic copil nu mi-au plăcut injecţiile şi încep să mă zbat. Sunt înşfăcat şi ţinut zdravăn, în timp ce o soră îmi înfige fără milă un ac în braţ. Gem de durere dar imediat mă cuprinde o fierbinţeală binefăcătoare, cu totul altfel decât cea care mă ţinuse în mrejele ei până atunci. Sunt gata să-mi pierd cunoştinţa, dar mă mai ţin la suprafaţă ca un înecat care vede în larg o corabie ce-l poate ajuta. Îmi mai dau seama că pătura e dată la o parte de pe mine şi că sunt pus pe o targă. În legănatul ei adorm.

... Când îmi vin în fire văd ca prin ceaţă o soră care stă aplecată asupra mea. Îmi deschide ochii şi se uită la irisul meu.

— Îşi revine, zice o voce. Fă-i injecţia!

Urmează ceasuri când mă dezmeticesc puţin şi mă agăţ cu disperare de clipele acelea. Mă prefac că dorm dar sunt ghicit repede. Patul în care stau e înconjurat de aparate. E chiar atât de grav ce s-a întâmplat cu mine? Nu e numai o banală răceală? Câte ore au trecut? Sau poate zile? De-abia reuşesc să privesc pe fereastră. Din câte îmi dau seama – plouă în continuare. Nu reuşesc să disting nici un chip din cele care se perindă pe lângă mine. Am o stare de leşin de care nu mai reuşesc să scap oricâte eforturi aş face. Viaţa mea a devenit o pendulare între beznă şi lumina asta plăcută care mă farmecă.

Într-una din clipele de trezie aud chiar lângă patul meu *Boleroul* lui Ravel. Mai întâi încerc să deschid ochii dar lumina neonului din tavan

mă face să clipesc. Recad din nou în somnolenţă însă acum melodia îmi este fluierată chiar în ureche. Parcă am cunoscut pe cineva odată căruia îi plăcea melodia asta! E tare demult de-atunci şi nu-mi aduc aminte bine cine e.

Dau cu mâna ca să-l îndepărtez pe cel care îmi fluieră la ureche.

— Eu sunt, colonelul! Deschide ochii, Mladin!

Colonelul? Cine e colonelul? A, e individul ăla blond din pricina căruia era s-o-ncurc!

— Dă-mi pace, murmur eu şi nu ştiu dacă am avut doar impresia că vorbesc sau chiar am şi rostit vorbele astea. Nu vreau să ştiu de nimeni.

— Dă-mi pace, murmur eu din nou. Eşti un om rău. Lasă-mă să găsesc lumina aceea trandafirie. E-atât de bine acolo...

O mână smulge cu brutalitate pătura care m-acoperă.

— Trezeşte-te, Mladin. Vor să te omoare!

Cine vrea să-l omoare pe Mladin? Cine are nevoie de viaţa lui? El se simte atât de bine în lumea aceea unde sunt obiecte de aur şi unde făpturile au o lumină de aur pe chipuri! Dacă ăsta e preţul pentru a cunoaşte lumea aceea, merită să şi mori!

Câteva palme mă izbesc peste obraji. Deschid cu mare greutate ochii. Un chip deformat stă aplecat asupra mea.

— Trebuie să fugim, Mladin! N-avem mult timp. Haide!

Cineva mă dă jos cu forţa. Încerc să fac câţiva paşi dar mă poticnesc şi dacă n-aş fi susţinut m-aş prăbuşi pe podea. Străbatem un drum din care văd doar frânturi. Omul mă ia în spate şi atârn ca un sac. Urcăm într-un ascensor, apoi imaginea îmi dispare. Mă trezeşte aerul rece şi umed şi înţeleg că suntem afară. Picături de ploaie îmi biciuie trupul. O lanternă luminează un prundiş prin care se găsesc smocuri rare de iarbă. Lumea mea cu sclipiri trandafirii e tot mai departe.

— Dă-mi drumul, scâncesc eu, dar parcă sunt prins într-o menghină de oţel. Omul gâfâie sub povara mea şi merge cu paşi rari. Încotro? Iar îmi pierd cunoştinţa. Sunt acum cu capul în jos. Nu mai văd nimic. E întuneric. Nici măcar n-am timp să mi se facă frică. Recad din nou în beznă. Mă mai trezesc o dată când îmi dau seama că sunt într-o maşină. După care nu ştiu cât timp mai trece până mă pomenesc într-un pat mare şi într-o încăpere caldă. Mă doare straşnic capul, dar am început să zăresc obiectele la dimensiunile lor normale, nu ca pe nişte făpturi care rânjesc la mine. Nu sunt chiar în toate facultăţile mele, în număr de două, dar tot e o schimbare în bine.

— Ei, te-ai dezmeticit?!

Întorc capul spre stânga. Pe un taburet stă colonelul. E îmbrăcat tot în costumul lui de blugi ros în coate şi genunchi.

— Unde sunt? întreb eu pierdut.

Chiar în clipa aceea uşa se deschide şi odată cu aerul proaspăt de afară intră pădurarul pe care l-am întâlnit în urmă cu nu ştiu cât timp.

— De când zac? îl întreb pe colonel observând cum de sub pat a apărut Trandafir.

— De patru zile.

— Ce-a fost cu mine?

Colonelul dă din umeri.

— Ce să fie? Cineva a ajuns la concluzia că ştii prea multe şi că trebuie să fii ţinut deoparte.

— Deci, directorul Marii fabrici?

— El şi cu alţii, printre care şi vărul lui, doctor la sanatoriu. Au montat că ai făcut o criză de nervi şi că ai nevoie de un repaos. Au năvălit peste tine în cameră profitând de faptul că aiurai datorită febrei.

Brusc îmi revin amintirile. Îl pun la curent cu cele aflate la Sala jocurilor.

Se încruntă.

— Toate astea le ştiam. Nu era nevoie să te expui la asemenea primejdii. Mai ales că nu era deloc legal ceea ce făceai.

Izbucneşte în râs când mă vede că la rândul meu mă-ncrunt.

— Ce-ţi pasă? mormăi eu plin de amărăciune. Nu ştiu cum se face, dar niciodată n-am noroc. O singură trapă e în tot localul ăla şi tocmai eu trebuia să calc în ea. E clar că vocaţia mea au fost galerele.

— Sunt mai multe trape, mă linişteşte colonelul. Dar numai când vor ei intră în funcţiune. Le-am studiat demult cu atenţie.

După o pauză adaugă:

— Am aflat şi ce e cu aparatele de pocher mecanic. Sunt cu telecomandă. Numai când vrea Bodea se poate câştiga la ele.

— Dar de ce mi-a fost atât de rău?

— Au băgat în tine tot soiul de injecţii.

— Cum de m-ai găsit?

Râde ca un adevărat profesionist încântat de priceperea sa.

— A fost o pană de telefoane la sanatoriu. Bineînţeles, am aranjat să fiu eu trimis să repar linia. Aşa am dat de tine. Am revenit pe urmă noaptea. Cum te-am scos, ca vai de mine. M-ai cocoşat. Trebuie să mai slăbeşti.

— O să ţin minte sfatul ăsta.

— Te-am coborât pe scara de incendiu şi te-am trecut peste gard. Acolo îţi parcasem maşina.

— Aveai cheile?

— E un fleac să deschizi o maşină şi să faci contactul sub bord, spune el flegmatic.

— Un fleac, zici? Apoi mă întunec la faţă.

— Ştii că Mirela a fost omorâtă?

— Da. Dar n-am înţeles de ce.

— Fiindcă i s-a propus de către director un târg. Însă a fost văzută cum înregistra pe ascuns clauzele respectivei înţelegeri.

— Hopa! Asta e ceva de reţinut. De ce târg e vorba?

— Mirela s-a prefăcut că a câştigat la loz în plic o maşină. Directorul i-a oferit 100 000 de lei pe ea.

Colonelul se uită la mine cu o deosebită consideraţie.

— Tu ai inventat chestia asta?

Mă înfurii de-a binelea.

— Nu, nu eu. Nepotul meu Alexandru. În clasa a III-a au ca temă obligatorie să-şi închipuie cum poate fi prins un pungaş.

Tocmai atunci pădurarul aduce un braţ de lemne. Îi fac semn spre el.

— N-ai nici o grijă, mă linişteşte colonelul. Azi ce-i? Vineri. Azi şi mâine eşti liber, ca să te pui pe picioare. Ai voie să ieşi doar seara din cabană şi să te plimbi. Mănâncă bine şi nu te mai gândi la nimic altceva. Duminică se joacă marele act.

— De ce duminică?

— Ai uitat? Chiar tu l-ai auzit pe director că duminică trebuie să se vireze pentru ultima oară banii. De ce şi cui? Vom vedea.

Dă să iasă pe uşă. Îl opresc cu un gest.

— Da?

— Ştii când am început să mă dezmeticesc la spital?

— Când? face el mirat.

— Când te-am auzit cum cânţi boleroul lui Ravel. Omule, îl cânţi înfiorător de fals! N-ai pic de ureche muzicală.

— E-adevărat! N-am stat prea bine la dexterităţi.

Izbucneşte în râs şi apasă pe clanţă. Trandafir vrea să se ia după el, apoi socoteşte că e mai plăcut la căldura focului din sobă şi se aşterne din nou pe podeaua care geme sub greutatea lui.

24

E din nou duminică.

În pădure miroase a muşchi şi a iarbă udă.

Sub picioarele mele şi ale colonelului frunzişul căzut şi putrezit de atâta ploaie se macină într-o mâzgă.

Mi-a adus de la hotel câteva lucruri de îmbrăcat. Mergem până la şosea unde mi se află maşina. De unde-o mai fi având benzină? Îmi aduc aminte de canistrele care se aflau în portbagaj. Cu siguranţă că blondul le-a găsit şi n-a ezitat să umple rezervorul. Să nu uit însă să-l pun să facem *fifty-fifty*.

La intrarea în oraş colonelul coboară.

— Ne vedem la Sala jocurilor.

Acolo e animaţia obişnuită. Plătesc cei zece lei de intrare şi mă strecor prin mulţimea care joacă înfierbântată.

Schimb câteva fise şi trag şi eu fără prea mare convingere de manetele unui aparat. Joc până când sunt ruinat.

Pe uşă îşi face apariţia şi colonelul. Se preface că nu mă cunoaşte şi se ataşează şi el de un grup.

O vreme nu se întâmplă nimic. La un moment dat apar însă directorul combinatului cu vărul său, doctorul. Străbat în grabă sala şi se duc la biroul lui Bodea. Nu m-au văzut sau dacă m-au văzut pentru ei nici nu mai exist.

Iarăşi trece o vreme chinuitoare. Mă întreb ce trebuie să se întâmple.

Deodată, simt că s-a petrecut în sală o transformare. Nu-mi dau seama despre ce anume e vorba în prima clipă. Apoi realizez că maşina numărul 10, la care până atunci nu jucase nimeni, a fost reparată şi a început să funcţioneze. O singură persoană joacă la ea. E o femeie în vârstă, îmbrăcată fără gust. Trăsăturile ei sunt dure şi-mi amintesc de un alt chip. Dar, sincer să fiu, nu ştiu de care.

Tocmai când mă gândesc că de fapt chipurile umane sunt totuşi mai puţin diverse decât s-ar crede, se aude sunând o sirenă de la unul din aparate. Tresar. Femeia cu trăsături dure a câştigat. Se duce la ghişeul de unde se iau banii. Între timp acolo a apărut chiar Bodea. Îi schimbă fisele cu bancnote şi femeia pleacă fericită.

Îl caut din ochi pe colonel. Acesta se uită gânditor după femeie. Aproape în aceeaşi clipă îmi dau o palmă peste frunte.

— Sigur că da! Asta e!

Şi mă reped afară din sala. Colonelul se ia după mine.

Femeia a ajuns între timp pe alee. N-avem nici o şansă s-o mai prindem. Merge grăbită şi nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, ca

o pasăre care se-ndreaptă spre cuibul ei să devoreze prada. Şchioapătă uşor. Colonelul a ajuns lângă mine.

— Trebuie să punem mâna pe ea.

O iau la fugă dar mă opresc. Văd cum femeia, care până atunci se grăbise, stă locului şi face trei paşi înapoi cu spatele. După care îşi continuă drumul.

O pisică neagră i-a tăiat calea.

— Las-o în pace, îi spun colonelului. Acum ştiu cine e.

25

În capul străzii opresc şi ne dăm jos. Îi arăt o „Dacie" albastră cu număr de Bucureşti oprită în dreptul unei case.

— Eu intru în casa aceea. Cât timp lipsesc, fă-mi plăcerea şi dezumflă cauciucurile la „Dacia" asta. N-ai impresia că au prea mult aer? Iar dacă lipsesc mai mult de o jumătate de oră, cred că ştii şi singur ce să faci.

O clipă şovăie, dar până la urmă e de acord.

— Bine. Dă-i drumul! Şi n-o face pe viteazul mai mult decât trebuie.

— Ţi-am părut vreo clipă viteaz? îi răspund eu şi îl depăşesc. Printre dinţi mai strecor: Auzi, să-mi facă el mie program!

Trag zăvorul cu care e închisă poarta. În curte nu e nici un câine. O palmă de asfalt mă duce până în dreptul uşii. În timp ce apăs pe sonerie îmi şterg conştiincios pantofii de un grătar metalic.

În prag apare Iulian Moraru. E îmbrăcat în surtucelul lui cenuşiu şi e în pantaloni de doc. Doar mânecuţele negre şi le-a scos.

Când mă recunoaşte, îmi surâde larg.

— A! Ce face domnul ziarist? Andrei Mladin, dacă am reţinut exact!? Vă rog să poftiţi!

În antreul strâmt în care se află printre altele şi o trusă *Black and Decker*, la care se pot executa tot soiul de operaţii de lăcătuşerie, îmi

scot pardesiul. Sunt invitat să intru în sufragerie. Un mare covor de iută acoperă întreaga podea care e vopsită cu un lac roşu. Un radio vechi şi uriaş zumzăie într-un colţ. Telefonul e aşezat pe o măsuţă acoperită cu o broderie de mână. Câteva bibelouri de porţelan de un gust îndoielnic sunt răspândite prin casă.

— Luaţi loc, poftiţi aici pe scaun! se agită bărbatul chel. Doriţi o cafea?

— Nu.

— Atunci o dulceaţă? Sau poate un pahar de Uzo.

— Nu uzez Uzo.

Îmi aruncă o privire mirată şi tristă.

— Vedeţi, îmi calcă atât de puţină lume pragul... Când vine un oaspete e sărbătoare. Toată vara pun la dulceţuri şi şerbeturi ca să am cu ce să-mi servesc musafirii. Dar bătrânii singuratici ca mine sunt plicticoşi. Nimeni nu doreşte să le ţină tovărăşie. Dulceaţa se zahariseşte, nemâncată.

— Sunteţi singur? întreb eu privind ordinea desăvârşită din jur.

— Da, îmi înţelege el gândul şi urmează cu vioiciune. N-aş suporta să se atingă de lucrurile mele o mână străină. Uitaţi, aici sunt eprubetele pentru experienţele mele.

— Ce fel de experienţe?

— Încerc să realizez o bandă la maşina de scris de un tip special. Care să aibă durabilitate mai mare şi să nu păteze hârtia, aşa cum se mai întâmplă uneori. Dar ne-am luat cu vorba şi am uitat să vă-ntreb de ce-aţi venit? Aveţi vreo lucrare de bătut la maşină şi fiindcă e închis la birou duminica m-aţi căutat? Apropo, cum m-aţi găsit? În cartea de telefon nu figurez. E o carte veche.

— Nu sunteţi dumneavoastră responsabilul biroului de copiat acte de pe strada principală? În vitrină e pusă adresa responsabilului. Asta în cazul unui eveniment, ca incendiu sau furt sau mai ştiu eu ce altceva.

— S-a petrecut un astfel de eveniment?

În glasul lui este o ironie subţire. Se duce la un scrin în care cotrobăieşte după ceva ce pare să nu găsească, se întoarce la masă şi se aşază pe scaun în faţa mea. Parcă suntem doi pensionari care-şi aşteaptă rândul la o partidă de şah în Cişmigiu.

— S-au petrecut trei astfel de evenimente. Au fost omorâţi trei oameni.

— Da, ridică el din umeri, am auzit şi eu de nenorocirile astea. Dar ce legătură poate să aibă un biet stenodactilograf cu astfel de întâmplări nenorocite?

— Are, din moment ce el a comis crimele.

La început, pune buza jos a supărare ca un copil bosumflat. După aceea începe să râdă în hohote.

— Asta-i bună, domnule Mladin! Aveţi haz!
Şi râde de-i dau lacrimile.
Aştept ca să se potolească şi de-abia pe urmă continui.
— De fapt, nu prea e de râs.
Devine serios.
— Sunteţi sigur că vă simţiţi bine? Am auzit că aţi fost internat la sanatoriul acela...
Şi face un gest semnificativ cu mâna la tâmplă.
— Sincer să fiu, nu prea mă simt bine. O uşoară răceală, care încă n-a trecut, îi explic eu pedant.
— Îmi pare rău, spune şi el pe un ton de asemenea serios. Îmi pare tare rău. Totuşi, cu ce vă pot fi de folos?
— Vreau să aflu adevărul. De ce i-ai ucis pe Pompiliu, pe Timofte şi pe Mirela?
— Iar începeţi? Cred totuşi că nu vă simţiţi prea bine.
— Nu. Nu mă simt bine în prezenţa unui ucigaş.
— Domnule Mladin, ridică el vocea ameninţător. Nu credeţi că depăşiţi măsura?
— De fapt, ştiu pentru ce i-ai ucis pe fiecare dintre cei trei. Nu ştiu exact amănuntele, totuşi ştiu destule detalii care să te poată inculpa. Iar totul a-nceput de la o radieră.
Se preface surprins.
— O radieră?
— Da. Radiera pe care ai pierdut-o când l-ai ucis pe Timofte. Era o radieră paralelipipedică, albastră, pe care scria *Pelikan RW 40*. De producţie germană.
— Ce-i cu asta?
Nu-i iau în seamă tonul dispreţuitor.
— Ţi-ai dat seama că ai pierdut-o. Chiar dacă astfel de radiere erau în toate librăriile din oraş, ţi s-a făcut frică. Atunci ai comis o greşeală.
— Ce greşeală?
— Ai înlocuit la birou toate radierele. Ai adus a doua zi patru gume hexagonale nou nouţe. Ele mi-au atras atenţia de la început. Nu fuseseră întrebuinţate. Or, era curios ca la un birou de scris şi copiat acte să fie nişte radiere neconsumate... Pe cele vechi le-ai aruncat.
— E ca în *Gumele* lui Grillet. Puteai să inventezi altceva.
— Ce să fac? Sunt un tip livresc. Dar stai să vezi ce urmează. După aia n-ai să te mai prefaci că nu înţelegi. Am fost la Pompiliu acasă. Am văzut scrisoarea de adio pe care a lăsat-o, chipurile, maiorul. El bătea la maşină cu două degete. Ceea ce nu ştiai e că era stângaci. Şi, mai ales, nu ţi-ai închipuit vreodată că va fi cineva care să se uite mai atent la coala aceea de hârtie. În mod evident scrisă de un profesionist. Adică de un tip care bătea cu toate degetele. Tuşele erau prea clare ca să mă pot înşela. Mi-am adus aminte de biroul de copiat

acte. Atunci am înţeles că numai Iulian Moraru are o legătură cu o radieră şi cu dactilografia.

— Dar de ce i-aş fi omorât?

— Ca să acoperi matrapazlâcurile directorului de la Marea fabrică, ale vărului său, doctorul, ale lui Bodea. Mai sunt câţiva pe care încă nu-i ştiu, dar o să-i spui la anchetă.

Ridică din sprâncene.

— De ce susţii asta? Fiindcă îl cunosc din întâmplare pe director? Fiindcă îi bat o lucrare la maşină?

— Ba îi ştii pe toţi. N-are nici un rost să te ascunzi: Azi, la Sala jocurilor, am înţeles totul. Dacă mai aveam vreo brumă de îndoială s-a risipit şi asta.

Se uită la mine neîncrezător.

— Nici n-am ieşit din casă. Nu vezi cât am de lucru?

Şi-mi arată un maldăr de foi de pe masă.

— Într-adevăr, n-ai ieşit. Însă din casă a ieşit o femeie. O femeie în vârstă, cu o broboadă pe cap şi îmbrăcată cu un pardesiu. A mers la Sala jocurilor şi a câştigat 400 de lei.

— N-a ieşit de aici nici o femeie. Chiar dacă ar fi aşa şi chiar dacă ar fi câştigat, ce e rău ca un om modest să ia un ban în plus?

— Ai dreptate. N-a ieşit nici o femeie. Era domnul Iulian Moraru îmbrăcat în haine femeieşti.

Izbucneşte în râs.

— De ce nu te faci detectiv?

— Am să mă mai gândesc la sfatul ăsta. Dar ştii cum te-ai demascat? Pun pariu că nici prin cap nu-ţi trece.

— Ei, s-auzim cum m-am demascat, râde el în continuare, bine dispus. S-auzim. Sunt curios.

— Când am fost prima oară la biroul de copiat acte, se discuta despre superstiţii. Fiecare îşi spunea părerea. Nu prea eram atent. Dar, când ai fost întrebat care ţi-e superstiţia, ai răspuns misterios: „Ce e negru nu-i integru”. N-am înţeles nimic pentru moment. Fără să vreau m-am mai gândit la ce înseamnă fraza asta. De-abia azi am priceput-o. De-abia azi am văzut cum te-ai oprit când ţi-a trecut o pisică neagră prin cale şi ai făcut trei paşi înapoi ca o babă. Fiindcă marele criminal are totuşi o superstiţie. De unde ţi se trage n-am de unde să ştiu. Tot o pisică neagră cred că m-a salvat şi pe mine într-o noapte. Fiindcă te-ai întâlnit cu ea n-ai mai îndrăznit să mă lichidezi, aşa cum plănuiai. Apropo, fii atent că ai uitat să-ţi pui gheata ortopedică.

— N-o port tot timpul.

— Sigur. N-o porţi decât atunci când ieşi sub înfăţişarea lui Iulian Moraru.

Se uită la mine cu tot mai multă gravitate.

— Iar la Sala jocurilor n-ai câştigat 400 de lei, ci 100 000 de lei.

Teancul care ţi-a fost întins era prea voluminos, mult prea voluminos. Dacă ar căuta cineva cu atenţie prin casă, cu siguranţă că l-ar găsi. N-am eu grijă de asta. Va mai găsi şi alte sute de mii de lei. Fiindcă domnul Iulian Moraru practica în timpul liber şantajul. Îi şantaja pe director, pe şeful de la Sala jocurilor şi încă pe alţi câţiva.

Mâinile lui ies pe neaşteptate de sub masă. În ele apare un pistol.

— Ai ghicit, diavole!

— N-am ghicit, îi răspund eu simplu. Am dedus. Fii însă atent că în mâna dreaptă ţi-a crescut un pistol. Dacă nu ştii să-l mânuieşti, mai bine lasă-l deoparte. Ba nu, ştii: mi-am dat seama cât de precis ai ochit în marcajul din pădure.

— Şi pe asta ai aflat-o? râde el amar. Prea bine. Am să-ţi spun totul. Iar apoi o să plăteşti.

— Dacă ăsta e preţul, cred că merită, încuviinţez eu.

Iulian Moraru bate nervos cu degetele de la mâna stângă în masă.

— Povestea a început de la un loz în plic. Am tras în vacanţă la mare, acum trei ani, un loz în plic. N-am încredere în chestia asta, dar poate tocmai de aceea norocul nu m-a ocolit şi am câştigat o maşină. Cineva a citit peste umărul meu şi mai înainte ca să sar în sus de bucurie mi-a şoptit: Îţi dau 100 000 de lei pe lozul ăsta. Am îngheţat. M-am întors şi am zărit un tip zdravăn clădit, cu cap masiv, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi şi purtând ochelari de soare.

— Directorul.

— Exact. Am cumpănit bine, mi-am spus în gând: fie ce-o fi, şi lui i-am zis că sunt de acord. În aceeaşi seară tranzacţia s-a încheiat şi fiecare a plecat în treaba lui. Numai că eu l-am urmărit şi când am aflat cine e mi-am zis: dacă un ins cu funcţia lui oferă o asemenea sumă, înseamnă că nu e lucru curat. Aşa că am venit în Marna şi m-am angajat ca dactilograf. În curând am ajuns şeful biroului.

Glasul i-a devenit ironic.

— De, am fost promovat pentru merite excepţionale... Am încercat să mă informez în dreapta şi în stânga despre ce se petrece la Marea fabrică. N-am aflat nimic. Atunci m-am angajat chiar acolo. Trebuie să-ţi spun că printre multele meserii pe care le-am practicat a fost şi aceea de actor ambulant. Ziua munceam la birou, iar după-amiaza eram la fabrică. Mi-a trebuit ceva timp ca să descopăr cum se fură, dar a meritat efortul. Am înţeles legătura care e între cei câţiva inşi care conduceau de fapt oraşul. Din umbră, dar îl dirijau. Atunci, mi-a venit o idee diabolică: să mă servesc de aceşti ticăloşi ca să conduc de fapt eu oraşul. Eu, umilul Iulian Moraru, omul cu surtuc şi cu mânecuţe negre, aveam să fiu stăpânul.

În glasul omului se aud accente demenţiale.

— Am trimis fiecăruia dintre ei o scrisoare prin care le arătam că sunt la curent cu tot ce făptuiesc. Scrisori care s-au distrus pe urmă

singure, fiind scrise cu o cerneală care dacă stă mai mult timp la lumină dispare fără urmă; o cerneală inventată de mine. De, printre altele am fost şi chimist. Directorului i-am descris exact felul cum funcţionează reţeaua sa. Vărului său, doctor la sanatoriu, i-am arătat că pot dovedi cu martori cum pentru pacienţi primeşte 5 000 de lei pe lună, altfel nu-i internează. Lui Bodea i-am spus că am înţeles exact cum funcţionează toate aparatele lui. Ceilalţi sunt plevuşcă, aşa că nu ţi-i mai înşir.

Bărbatul îşi trage sufletul. Ochii îi strălucesc ca de febră.

— Le-am pretins pentru a nu-i divulga 50 000 de lei pe lună.

Râde.

— Timp de doi ani au plătit. Au plătit fără să ştie cui anume. Nu ştiu cât dădea fiecare. Nici nu mă interesează. Nu mi-au ştiut niciodată adevărata identitate. I-am dus. V-am dus pe toţi.

— Pe mine nu, zic eu liniştit.

— Parcă tu contezi? N-o să ai cum să spui cuiva.

Tace o clipă.

— În fiecare lună, în prima duminică din lună, mă duceam la Sala jocurilor. Acolo era întotdeauna o maşină chipurile defectă. De fapt era de-ajuns să apăs pe un buton şi ea intra în funcţiune. Trăgeam de câteva ori de manetă, câştigam o sumă oarecare şi apoi mă duceam la casă unde Bodea îmi înmâna pachetul cu bani. De fiecare dată mă deghizam altfel încât nimeni nu s-a prins cine sunt de fapt. Nici n-au încercat să mă urmărească fiindcă dacă simţeam acest lucru, le-am spus că îi denunţ.

Se încruntă.

— Am vorbit destul. Pentru un om umil ca mine e prea mult. Am dus de nas nişte ticăloşi. Nu-mi pare rău de ei.

— Dar de cei pe care i-ai omorât nu-ţi pare rău?

Dă din umeri.

— Pleavă. De ce s-au băgat unde nu le fierbe oala? Au aflat, au plătit. Aşa cum ai să plăteşti şi tu. Secretul vieţii unui om mare este să scape de toate capcanele pe care i le-ntinde existenţa. Voi pleca din oraşul ăsta şi voi duce o viaţă ferită de griji. De fapt, pe mine nici nu m-au interesat banii. Am vrut doar ca la bătrâneţe să-mi pot aduce aminte râzând de felul în care am ţinut în mâini soarta unui oraş.

— Te-nşeli. Ai ţinut în mâini doar soarta câtorva inşi. Din câte sunt informat, oraşul are o populaţie cu mult mai mare. Pe ceilalţi nu i-ai putut ţine în mână.

Rânjeşte.

— Îţi mai arde de bancuri? În situaţia ta n-aş râde deloc. Nu e prea roză.

Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre un colţ al odăii. Îşi ţine pistolul îndreptat spre mine şi nu mă scapă din ochi.

Ce să fac? Să mă las fulgerător în jos? Prea riscant! Mă uit pe furiş la ceas. Ar cam fi timpul ca să-şi facă apariţia colonelul. Unde naiba zăboveşte? Iar eu tocmai azi nu mi-am luat toţi muşchii la mine.

Între timp Moraru a ridicat un colţ al covorului. De sub el s-a ivit chepengul de la pivniţă. Îl ridică uitându-se ţintă la mine:

— Treci aici! Fără mişcări inutile! Economiseşti energie!

N-am încotro şi mă ridic. În aceeaşi clipă se aude soneria de la intrare. Moraru se uită întrebător la mine. Îmi face apoi semn să rămân pe loc.

— Dacă scoţi o vorbă, trag!

Se duce să deschidă. Uşa dintre odaie şi antreu a rămas dată în lături. Stă în prag cu pistolul în mâna stângă îndreptat spre mine. Strigă:

— Cine e?

— De la telefoane.

— Intră! Uşa e deschisă.

Colonelul intră cu o figură preocupată. Închide uşa după el şi pătrunde în odaie.

— Ce-i asta? exclamă el când se vede ameninţat cu pistolul.

— Lasă gura. Vă credeţi şmecheri, hai? îi zise Moraru şi-l împinge cu pistolul în coaste.

Simt că blondul vrea să facă o mişcare, dar Moraru sare în lături şi pune între noi şi el masa.

— Uşurel, uşurel! Chestiile astea le-am fumat de mult. Coborâţi în pivniţă!

Colonelul aruncă o privire rapidă prin odaie şi se avântă tacticos pe treptele abrupte. Eu îl urmez şi când păşesc pe prima treaptă îi spun lui Moraru:

— Sper să nu fie şobolani. Mi-e o frică de moarte de ei!

— Nici o grijă! Din moment ce sunteţi voi acolo, or să apară şi şobolanii. Or să se-nfrupte pe săturate.

Apoi scoate scara şi în timp ce trânteşte capacul şi încuie cu un lacăt greu mai zice:

— Sunt tare curios cum or să vă găsească, isteţilor. Dacă mai au ce să găsească...

De sus se aude pentru câteva minute zgomot de paşi şi de obiecte trântite. Probabil că Moraru se pregăteşte s-o şteargă. După care nu mai răzbate până la noi nimic.

— Ei, asta zic şi eu că ştii să te descurci, îi zic eu prin beznă colonelului.

— De ce te ambalezi? îmi răspunde el placid.

Îl aud cum cotrobăieşte prin mica lui geantă.

— Ai cumva un sandvici? îl întreb eu cu speranţă.

— Am ceva mai bun.

În mâna lui se aprinde o lanternă.

— Asta s-o mănânci tu. Oare o să ne găsească cineva în văgăuna asta? Lumina nu se propagă prin pământ. Cât o să rezistăm fără mâncare? Nişte sticle parcă am zărit şi nu cu apă. Oare o să ne mâncăm unul pe altul? N-aş zice că eşti prea fraged.

— N-ai putea să taci? îmi răspunde el cu un uşor început de enervare.

— Mereu nu-ţi convine ce fac, oftez eu.

— Crezi că m-ai putea ţine pe umeri? mă întreabă el.

— Chiar că ai şi găsit momentul să ne jucăm de-a caii şi soldaţii.

Dintr-o smucitură mă pune la pământ şi mi se urcă în cârcă.

— N-aveam timp de pierdut. Încearcă să te ridici cu mine în spate.

— Nu s-ar putea invers? îl întreb eu văitându-mă. Ai cu vreo douăzeci de kilograme mai mult ca mine.

— Gura! îi aud răspunsul.

Mă ridic cu el în spate. Genunchii încep să-mi tremure.

— Stai naibii locului!

— Stau, stau. Eu sunt bumbăcit, eu răcesc, eu descopăr criminalul şi tot eu sunt luat în tărbacă. Decoraţiile le iau alţii. Nici măcar post-mortem n-o să am parte de ele şi doar în casă s-ar găsi o pernă pe care să le pună când m-or duce la groapă. Foarte mulţumesc de o asemenea colaborare.

De sus aud cum colonelul râşcâie pe lângă perete.

— Ce naiba faci? Dacă îţi închipui că ne putem strecura printr-o gaură de şoarece, n-are rost să te mai ţin în spinare.

— Gura! Nu te bâţâi!

— Gura, gura! Numai asta ştii, să dai ordine! *Mladin çi, Mladin là!* Dar să vii frumos la mine şi să-mi spui: mă băiatule, nu vrei şi tu trei degete de whisky? Nici pomeneală! Dar ia stai o clipă: noi de ce ne aflăm aici?

— Îngrăşăm şobolanii dacă nu mă laşi în pace, îmi răspunde el tot meşterind de zor.

— Nu mai pot! Mă dor picioarele!

— Numai o clipă!

Mi-e necaz că nu văd ce face sus. Degeaba încerc să ridic capul că nu zăresc decât lumina pâlpâitoare a lanternei. În păr îmi cad aşchii de lemn şi tencuială.

— Mai uşor, că nu mi-am luat şamponul cu mine... Dar în clipa următoare îl aud parcă prin vis pe colonel:

— Aici colonelul Dumitru Valerian. Urmăriţi Dacia albastră cu numărul... La volan se află un bărbat de statură potrivită, chel, pe nume Iulian Moraru. S-ar putea să fie deghizat. Trimiteţi o patrulă la casa acestuia, pe strada Anemonelor numărul 10. Căutaţi în pivniţă. Repetaţi ordinul.

De uimire mă dezechilibrez şi cădem în beznă. Colonelul geme de durere. Se pare că n-a aterizat pe moale, deşi a picat pe mine.

— Ce faci? ţipă el la mine.

— Tu ce faci Ţi-ai pierdut minţile? Crezi că vorbeşti la telefon?

— Ba chiar la telefon am vorbit, îmi răspunde el.

Ia lanterna şi-i îndreaptă fasciculul în sus. De pe lângă perete coboară două fire de care e legat un disc telefonic şi un receptor. E discul pe care am văzut că-l poartă orice telefonist asupra lui.

— Eşti grozav! zic eu încântat. Cum de-ai văzut firele?

— „Din întâmplare”, zice el cu modestie. Sau, mai curând, din deformaţie profesională. De când am intrat în odaie am urmărit cu privirea pe unde trece firul telefonic. E vârât sub stinghia care merge pe lângă peretele pivniţei. A fost un mizilic să stabilesc legătura. Mai greu mi-a fost fiindcă te bâţâiai ca un apucat.

— Mii de scuze, zic eu.

Mi-e o foame îngrozitoare. Mi s-a făcut şi sete.

— Hei, îi zic eu. Ia luminează încoace să văd ce-i cu sticlele alea!

La lumina lanternei descopăr vreo 20 de fiole frumos orânduite în nisip.

— Grijuliu bătrânul. N-ai cumva un tirbuşon?

— Nu. Dar ia şurubelniţa asta.

Îndes dopul şi gust din vin.

— Nu-i rău! exclam eu satisfăcut şi-i trec sticla colonelului.

— Mmm, face şi el sorbind licoarea.

Peste o jumătate de oră, când un ofiţer saltă precaut chepengul de la pivniţă, zăreşte doi inşi care beau direct din sticle şi cântă pe două voci *Boleroul* lui Ravel. Evident, fals.

26

Au trecut 24 de ore de când am fost scoşi din pivniţă bine dispuşi, aşa cum trebuie să fie cineva la sfârşitul unei anchete.

Moraru a fost prins tocmai când îşi umfla ultimul cauciuc. S-a apropiat de el un miliţian în civil şi l-a întrebat: Doriţi să v-ajut? ca pe orice om mai în vârstă. Până să răspundă i-a şi pus cătuşele. L-au căutat în bagaje şi i-au găsit mai bine de un milion...

Directorul Marii fabrici, Bodea şi toţi ceilalţi acoliţi ai lor au fost arestaţi, iar Vincenţiu Peahă destituit. Sincer să fiu, mi-e milă de el. Îmi închipui cum a clipit din ochişorii lui de şoricel şi cu ce regret s-a despărţit de telefonaşele lui, neînţelegând cum de s-au putut întâmpla atâtea fără ca el să ştie ceva.

În holul hotelului e forfotă ca de obicei. Multă lume însă puţini oameni. Nimeni nu ne bagă în seamă pe mine şi pe colonel.

De data asta e îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă. Ce mai, un adevărat manechin!

— Ne despărţim, *mon colonel!*

— Asta e! Ne-ai fost de mare ajutor! Eşti tare dibaci. Un veritabil profesionist.

— Aşa sunt bărbaţii singuri. Trebuie să gândească pentru doi. Altfel s-ar plictisi. Dar tu eşti de fapt profesionistul. Eu încă sunt la mişcarea de amatori.

Mă bate pe umeri amical. Îi zâmbesc.

La recepţie e tot grasul cu ochii mici. Vorbeşte cu o fată violent fardată, care ne tot aruncă ochiuri la capac.

— Bine sunt bărbaţii ăia doi, zice ea destul de tare. La o adică n-aş şti pe care să-l aleg.

Apoi adaugă oftând:

— Să fie pe planetă astfel de bărbaţi şi să n-ai parte de ei!

— Cine? Ăia? pufneşte cu dispreţ grasul. Brunetul umblă numai pilit. Are lebărul făcut arşice. Celălalt e poliţist.

De data asta nu mai suport. Cu paşi uşor legănaţi, ca ai unui matroz pe covertă, mă îndrept spre recepţie.

— Ce doriţi? mă-ntreabă prudent grasul.

Îi fac semn cu degetul să vină mai aproape. Se lipeşte cu burta de tejghea. În clipa următoare îl apuc de-o ureche şi răsucesc cât pot de tare. Ciocanul, scăriţa şi nicovala şi-au modificat cu siguranţă poziţia.

— Când eram la grădiniţă şi eram obraznic, aşa îmi făcea educatoarea. Se pare că n-am frecventat amândoi aceeaşi grădiniţă şi nici c-am întâlnit aceeaşi educatoare.

Fata chicoteşte uşor în urma mea.

— Acum cred că ştiu pe care l-aş alege.

Colonelul m-a privit amuzat.

— La revedere, Mladin.

— *Au revoire, mon colonel.* Cu siguranţă că o să ne mai vedem. Dacă nu mi se întâmplă ceva.

Batem în lemn amândoi în aceeaşi clipă. Ne uităm unul la altul miraţi şi apoi pufnim în râs.

— Mi-ar face plăcere să ne mai întâlnim măcar o dată. Să luăm două dame frumoase, să ne îmbrăcăm şi noi la patru ace şi să mergem la Ateneu când se cântă *Boleroul.*

— Sunt om serios, Mladin. Am nevastă şi copii. Nu pot să m-afişez cu dame. Dar putem totuşi merge împreună la Ateneu.

Iese pe uşa pe care „generalul" o deschide cu grăbire. În faţa hotelului îl aşteaptă o maşină a miliţiei. De cum se urcă în ea, porneşte ca din puşcă. Colonelul nu mi-a mai aruncat nici o privire.

— Aşa trebuie să fie bărbaţii adevăraţi. Duri, oftez eu cu invidie. Nici o privire înapoi, asta-i tehnica. O tehnică înaintată.

Pe uşă apare Miron însoţit de mama lui. Când mă vede, băiatul îşi scoate pistolul, mă ocheşte, îşi extrage pumnalul de la brâu apoi sună din trâmbiţă. Pe chip i se citeşte o fericire de nedescris. E într-altă lume, unde sunt cavalcade şi lupte între cavaleri, sunt jefuite diligenţe şi sunt salvate fete frumoase. O clipă totuşi mă cercetează ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu fac parte din lumea lui, dar apoi mă pierde din raza de interes.

— Vă mulţumesc, spune mama lui Miron cu ochii în lacrimi. Vă mulţumesc din toată inima. Uitaţi, v-am adus ceva pentru drum. Până la Bucureşti nu-i cale lungă, dar poate vi se face foame şi opriţi undeva să mâncaţi. Să fii sănătos, dragul mamei. Mi-ai adus liniştea în casă...

O clipă îmi blestem proasta inspiraţie de-a nu fi plecat mai devreme. Sărut mâna femeii, înşfac pachetul de mâncare şi pornesc galop spre locul unde mi-e maşina. De-abia după ce mă urc la volan îmi dau seama că văd decorul printr-o cortină de lacrimi. Mi le şterg rapid şi din nou îmi revine în memorie cu invidie chipul colonelului.

— N-ai fi rezistat nici tu la încercarea asta, şoptesc eu şi după ce trec pe mai multe străzi, opresc la o florărie. Iau un morman de garoafe şi mă urc din nou în maşină. Mă îndrept spre marginea oraşului. În dreptul cimitirului, frânez intempestiv şi mă dau jos.

Pe mormânt e o cruce simplă de lemn pe care stă scris un nume: *Mirela Nisipeanu.* Pun florile cu grijă pe pământ.

Peste câtva timp ies cu paşi înceţi din cimitir. Urc din nou la volan şi mă îndrept spre marginea oraşului. După ultimele case urmează o scurtă porţiune de câmp şi pe marginea şoselei se ridică o placardă pe care scrie:

VĂ MULŢUMIM CĂ AŢI RESPECTAT LEGEA ÎN ORAŞUL MARNA!

— Chiar c-am respectat-o, zic eu şi apăs pe acceleraţie până la refuz.

27

Primul pe care-l zăresc când intru în redacţie e Haralambie Necşulescu.

— Salutare şi globule roşii, zice el. Te remarci în provincie? Nu-ţi mai ajunge Capitala? Mare pişicher mai eşti, domnu' coleg!

Face cu ochiul către biroul redactorului şef.

— E grozav de încântat de articolul pe care i l-ai trimis în legătură cu cele din Marna. Zice că de mult n-a mai avut ziarul nostru o asemenea bombă. A spus să intri la el cum apari.

Redactorul şef stă ca de obicei pe cele trei volume din enciclopedie. Nu pare entuziasmat când mă vede.

— Mda... Ai venit? Nu te-ai descurcat rău. Aş putea spune chiar bine. Nici articolul nu e rău. Îl publicăm în ziarul de mâine, zice el tot mai acru. Altceva? Când ai venit? Acum? Bine, bine. Până mâine eşti liber. Poate că-ncepi totuşi să te-ocupi şi de gazetărie.

Când să ies sună telefonul. Răspunde şi-mi face semn să mai rămân.

— Da. Eu sunt. Bună ziua.

De necrezut! Ştie să spună şi bună ziua! Asta înseamnă că vorbeşte cu vreun barosan.

— Da? Nimic deosebit. Toate merg bine. Da, avem un articol excepţional despre cele din Marna. L-a scris un martor ocular al evenimentelor. Cum îl cheamă? Andrei Mladin. Sigur că da, aţi auzit de el. Da, da, el e cel care a contribuit la demascarea criminalului. Bine, o să-i transmit. Da, îl publicăm mâine. Cum adică să-l mai amânăm?

Redactorul şef se-ncruntă.

— De ce să-l amânăm? Mai târziu n-are nici un rost să-l publicăm. Acum, când faptele sunt calde, trebuie aduse la cunoştinţa cititorilor. Opinia publică trebuie să fie informată corect. De ce să se işte tot soiul de zvonuri? Nu e mai bine să spunem adevărul oamenilor? Nu, nu sunt de acord. Sunt redactor şef şi eu decid ce se publică şi ce nu, potrivit mandatului încredinţat. Până la noi dispoziţii, eu hotărăsc. Bine. La revedere.

Când lasă telefonul din mână pare îmbătrânit cu zece ani. De-abia atunci mă observă.

— Ce mai vrei? Du-te acasă.

Vreau să deschid uşa. Îmi strigă:

— Stai!

Mă întorc spre el. Are o expresie blajină cum nu i-am văzut-o niciodată pe chip.

— Mladin! Ai făcut treabă bună! Sunt mândru de tine!

Mai adaugă îndârjit:

— N-ai nici o grijă! Articolul apare mâine! Du-te şi te odihneşte!

I se pare c-a fost prea blând şi adaugă:

— În ultimele săptămâni n-ai avut condică! Poate te-ai dezobişnuit de ea! Fii atent să nu întârzii!

Ies, închid uşa capitonată şi plec din redacţie nu înainte de-a corecta pagina cu articolul meu.

28

Ceasul sună, aşa cum trebuie la ora şapte.

Aşa cum trebuie, e apă caldă la duş; mă spăl şi mă rad ca pentru o zi mare, chiar dacă nu e vreun solstiţiu.

Hainele îmi sunt în dulap, curate şi călcate, aşa cum trebuie.

Îmi iau un mic dejun aşa cum trebuie.

După care ies în stradă unde ploaia n-a încetat nici acum şi mă strecor, la volanul maşinii care porneşte de la prima cheie aşa cum trebuie.

La primul chioşc de ziare opresc, cobor şi cumpăr publicaţia la care lucrez, aşa cum trebuie.

Mai întâi filez să văd dacă semnătura e acolo; e acolo, aşa cum trebuie.

După aceea, îl deschid brusc.

Ceva însă nu este aşa cum trebuie. În locul articolului despre

Marna, e un reportaj tot de-al meu din agricultură.

Îmi vine să râd, împăturesc ziarul, îl pun în buzunarul *balonzeidului* şi ies în stradă. Îmi ridic gulerul şi rămân o clipă cu faţa în sus sub stropii reci.

Pe lângă mine trece un grup de tineri. Unul dintre ei poartă la gât un tranzistor. Vocea plăcută a unui crainic anunţă că în toată ţara, pentru încă o vreme, continuă să plouă.

ŢINTĂ ÎN MIŞCARE

Luni, ora 12

Parcă aş merge în şlapi prin zăpadă.

Nu mai simt deloc dogoarea de iulie. Ţărmul Mării Negre a devenit brusc o bucată de gheaţă care pluteşte în derivă. Un vânt ca briciul îmi răzuie obrajii. Doar roşcovanei care s-a trântit cu vioiciune pe un prosop lângă mine pare să nu-i pese de nimic şi mă priveşte în continuare printre gene, ca o bătrânică înţeleaptă, numai că o face cu obrăznicie. Poartă un bikini varianta economică şi asta e deja din

partea mea o evaluare plină de îngăduinţă.

Nu ştiu de unde a apărut. În orice caz, n-am invocat-o eu să se încarneze într-un asemenea trup splendid. De obicei, oriunde apare un corp de femeie cu un design apetisant în mod sigur se ivesc şi buclucuri. Numai câte războaie au pornit din pricina lor şi ar fi de ajuns ca orice bărbat în deplinătatea facultăţilor mintale s-o şteargă fără să-şi lase adresa unde poate fi găsit. N-am în clipa de faţă chef de încurcături. De câteva zile îmi prăjesc bustul pe plaja de la Mamaia şi nu cred c-am scos mai mult de zece fraze şi acelea au fost cam acestea: „Daţi-mi o bere, eventual rece” sau „Vă rog, o îngheţată dacă se poate încă netopită”. Celulele mele nervoase îmi sunt recunoscătoare pentru pauza pe care le-am hărăzit-o în acest concediu. Singur, fără nici o haită de amici şi amice după mine, cu ochelari de soare pe nas, mare parte a timpului, ca să nu mă recunoască din întâmplare careva, citind pe rupte, e drept, nu lecturi de vacanţă, fiind eu un şoarece de bibliotecă în stare să se instruiască şi pe un ţărm însorit.

Stăteam deci ca de obicei pe nisip, lângă o mare placardă pe care scria: „Consumaţi peşte oceanic”. Scrisul ţâşnea cu litere roşii din gura unui bucătar cu o tichie imensă, care păşea pe puntea unui vapor ţinând într-o mână în echilibru o tavă pe care un peşte ce semăna mai curând a crap surâdea complice asistenţei, satisfăcut probabil de felul în care fusese preparat. Ori vasul era în plin tangaj, ori bucătarul era mai îndrituit să facă reclamă băuturilor alcoolice, cert e că tava respectivă se afla într-un echilibru mai mult decât precar. Nu m-ar fi mirat dacă tot ce se afla pe ea ar fi căzut pe plajă. S-ar fi comis ceva atrocităţi în jurul său, însă ţinând cont de poziţia-mi privilegiată, probabil că până la urmă aş fi reuşit să mă înfrupt pe cinste din bunătăţile desenate atât de realist de un grafician hulpav. Trăgeam aşadar din când în când cu ochiul să văd dacă nu cumva tava se decide s-o pornească spre noi şi mă uitam vag la mulţimea care se înghesuia trup lângă trup sub razele binefăcătoare ale lui Ra. Plaja părea un uriaş animal marin, cu mii de guri, cu mii de ochi, braţe şi picioare, ieşit pe uscat să-şi vindece reumatismul provocat de apele reci din străfunduri, unde se simte bine doar Yves Cousteau. La radio, un cântăreţ găsise prilejul să-şi aducă aminte ce frumos ninge iarna, dar cuvintele cântecelului erau bruiate de ţipetele copiilor care cheltuiau o energie ce putea să urnească o rachetă spre Alpha Centauri. Tocmai mă hotărâsem să nu mai urmăresc mersul ambiguu al bucătarului şi să intru în apă, când cineva s-a apropiat şi s-a interpus între mine şi soare. Mi-am ridicat ochii de pe carte furios, dar am rămas fără grai. Nu era totuşi ceea ce se chema genul meu, fiind o roşcovană cu ochi şmecheroşi, cu gură obraznică şi cu un ten măsliniu, în vârstă de aproape 30 de ani. Nici o cută de grăsime. Un trup de gimnastă care însă prezenta şi moliciuni ispititoare, nu numai

muşchi şi tendoane.

— Citeşti *Ulise?* m-a întrebat ea cu vocea unei profesoare care m-ar fi prins jucând pocher pe sub bancă. De fapt, ai dreptate: pe o vreme ca asta, Joyce poate ţine loc de frigider.

— La vârsta mea nu mai citeşti. Reciteşti, i-am răspuns, brusc devenind amabil şi arborând acel aer cucernic şi fermecător al elevului care a rezolvat mai multe probleme decât i s-a cerut.

— Exact aşa mi te-am închipuit: un dur, a oftat ea şi împingându-l fără jenă pe unul dintre vecinii mei din dreapta s-a azvârlit pe un prosop, s-a cuibărit cât mai bine şi a-nceput să mă studieze cu atenţie, ca pe o insectă la microscop.

— Ascultă, n-ai mai văzut un bărbat? Dacă-ţi roteşti privirea mai zăreşti câteva sute prin preajmă.

— Se poate. Dar nimeni n-are pe trup cicatrici ca tine.

— Eşti sadică?

— Câtuşi de puţin. Dar îmi plac bărbaţii care ştiu să înfrunte pericolul. Cei care nu se dau în lături din faţa primejdiei. Care domină întâmplările, nu se lasă ei târâţi ca nişte papă lapte.

M-am ridicat într-un cot şi fără să vreau mi-am umflat pieptul ca să par mai impozant. Parcă eram la un examen la care tocmai reuşisem să demonstrez arbitrariul semnului lingvistic.

— Par eu un astfel de bărbat?

— Nu pari. Chiar eşti. De unde ai cicatricele astea?

Nu prea mi-a plăcut întrebarea. M-am strâmbat.

— Am căzut într-o prăpastie.

— Ai căzut sau ai fost împins?

— Şi una şi alta.

— Cred c-a fost formidabil!

— Mie-mi spui?!

— Cine au fost tipii care te-au aruncat?

— De fapt, nu m-a aruncat nimeni. Am pus pariu cu cineva că pot să trec peste o prăpastie în zbor. Totul a fost în regulă, şi temperatura aerului şi viteza vântului. Am uitat un singur amănunt: să-mi pun aripile.

— Oh, ce glumeţ eşti, domnule Vincenzo. Nu poate scoate omul nimic de la tine.

Atunci a început să mi se instaleze glaciaţiunea în trup iar firele de nisip spulberate de un vânt cald să devină fulgi înţepători de zăpadă.

— Vincenzo?

Roşcovana a continuat, de data asta pe un ton şoptit, dar vorbind la fel de calm şi de egal, de parcă ar fi înşirat perle pe o aţă.

— Da, domnule Vincenzo. Mi-ai dat corect parola de la început însă am vrut să mă asigur că într-adevăr tu eşti. Eu sunt Patricia Nedelcu.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară, dar...

— Fii fără grijă, nu-i nici o provocare. Sunt chiar Patricia Nedelcu cu care aveai întâlnire azi la ora 11 în dreptul placardei cu „Consumaţi peşte oceanic”. Nu înţeleg de ce s-a ales un asemenea loc. Nu pot să sufăr peştele oceanic.

Am aruncat o privire nedumerită spre bucătar. Sărmanul era prea ocupat în continuare să nu fie catapultat peste bordul vasului pe care se afla, aşa că nu părea dispus să-mi vină în ajutor. Tocmai când să-i spun fetei că mă ia drept altul, de noi s-a apropiat un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în costum şi cu cravată la gât. Cam excentrică ţinută chiar dacă mie mi se făcuse frig. S-a aplecat deasupra noastră şi a întrebat:

— N-aveţi un foc?

Până s-apuc să răspund, Patricia i-a întins în grabă o brichetă minusculă din aur pe care individul a înşfăcat-o cu dexteritate, şi-a aprins o ţigară Snagov, apoi s-a îndreptat de spate şi s-a îndepărtat, uitându-se de câteva ori peste umăr la mine cu o expresie contrariată. Patricia mi-a făcut cu ochiul ştrengăreşte. I-am făcut şi eu cu ochiul, care însă parcă îmi înţepenise şi l-am privit pe bărbat cum se duce mai încolo şi se dezbracă încet, arătând la soare a mizeriei lui faţă şi un trup alb ca laptele. Alături de el a apărut imediat unul mărunţel cu care a-nceput să discute plin de însufleţire. Nu-i am în cartoteca mea, aşa că nu i-am putut identifica.

— Ce nesimţiţi, a izbucnit Patricia. Fumează şi n-au chibrituri la ei.

În clipa aceea am avut senzaţia că merg cu şlapi prin zăpadă. Iar acum dârdâi, pielea mi s-a făcut ca de găină, în timp ce roşcovana turuie într-una. Până când îşi dă seama că fac eforturi vizibile s-o ascult.

— Ţi-e rău? mă întreabă ea cu îngrijorare.

— Am stat prea mult la soare, îi răspund eu şi încep să pun pe mine bluza şi să-mi trag pantalonii.

— Credeam că intrăm împreună în apă, îmi răspunde ea dezamăgită.

— Altă dată, zic eu în doi peri.

— Am uitat ce-i mai important. Ne întâlnim diseară la zece la barul Melody. O să fie acolo o masă reţinută pe numele meu. Avem multe de discutat.

Şi înainte de-a mai apuca să zic ceva, se ridică şi o porneşte într-o mână cu prosopul, iar în cealaltă cu o sacoşă. Pe ea se află imprimată o sirenă care ademeneşte pe un individ oftând languros. De secole se petrece acelaşi lucru: sirenele fac ochi dulci unor tipi care mai bine s-ar lega zdravăn cu lanţuri grele decât să le asculte apelul. Dar de unde atâta fier? Eu unul ştiu totuşi că i-aş da o bucată din lanţul meu şi bucătarului asudat, trambalând tava într-o direcţie pe care probabil că a uitat-o şi el.

Îmi strâng lucrurile de pe jos şi mă uit spre perimetrul unde se aşezase faţă palidă. Dar în locul lui e acum un grăsan cu o droaie de copii în jur, care se bucură că, suindu-i-se pe burtă, pot să se creadă în acelaşi timp şi la munte şi la mare. Dau din mână a lehamite şi ies la aleea pietruită cu dale mari de ciment. Frige al naibii ceea ce înseamnă că instalaţia mea de încălzire a început iar să funcţioneze. Îmi pun în picioare şlapii şi mă îndrept spre hotelul Doina.

Luni, ora 19

Chiar dacă am tras un somn zdravăn după-amiază, mintea mea n-are cum să participe la un concurs de agerime. Vreau să zic doar că bezna în care mă aflu nu se datorează deloc jaluzelelor trase de la ferestre. Stau întins în patul meu de la hotel, cu mâinile sub cap şi privesc cum se lasă înserarea. În cameră se mai află o masă de toaletă, cu o oglindă al cărei argint a început să fie mâncat, o masă cu o tavă şi câteva pahare pe ea, două fotolii alături. Pe jos e o mochetă care şi-a pierdut mult din grosime şi probabil că peste vreo doi ani va fi scoasă din uz. Dar contemplarea decorului nu mă ajută deloc să descifrez ce mi s-a întâmplat astăzi în dreptul placardei cu delicioasa reclamă la peştele oceanic. Ce mai poate fi şi asta? O farsă a vreunor prieteni care mi-au dat de urmă? Sau e pur şi simplu o confuzie? Ce-ar fi să nu mă duc la barul Melody? Dar dacă m-aş duce? Ce-aş mai râde la urmă cu roşcovana când toate se vor lămuri. Deşi fata nu prea are simţul glumei dezvoltat. E mai mult batjocoritoare decât dornică să asculte anecdote.

O muscă mare pătrunde în cameră şi începe să zboare încolo şi-ncoace făcând mai mult zgomot decât o moară cu ciocănele. Mi-e prea lene s-o altoiesc cu o pernă. În definitiv, are şi ea un drept sub soare. Recunoscătoare parcă fiindcă n-am nicio intenţie agresivă, musafira

mea se aşază pe o reproducere din Grigorescu care înfăţişează o ţărăncuţă cu un ulcior în cârcă. Se pare că şi pe ea o miră cât de încet se mişcă spre izvorul cu apă limpede care negreşit trebuie să fie pe undeva.

Un zgomot uşor se aude la uşa mea şi clanţa se mişcă de parcă ar încerca să intre cineva. „E vreun chefliu care şi-a încurcat camera”, îmi zic eu dar în clipa următoare îmi dau seama că e cu totul altceva. Până să m-arunc din pat şi s-o pornesc glonţ spre uşă, ea se deschide pentru a da voie unui bărbat să intre şi s-o închidă la loc. Bărbatul duce un deget la gură.

— Andrei Mladin, vă rog să staţi liniştit!

Mai trebuie să spun că am rămas cu gura ca la dentist?

Individul se-ntoarce spre mine. Are cam un metru şi şaptezeci, e numai muşchi şi os şi deasupra feţei prelungi se înalţă o claie şatenă de păr zbârlit. Poartă o bluză de in şi nişte pantaloni albi, un ceas cu afişaj electronic la mâna stângă, iar în picioarele goale nişte sandale care se ţin doar în câteva cureluşe. Dar cel mai mult îmi place expresia feţei lui: e extrem de prietenoasă. Are un chip deosebit de deschis şi de mobil. Nasul cârn îl anunţă ca pe un om pus pe haz.

— Din moment ce mi se spune pe nume nu cred că voi fi victima unui jaf. Însemnă că ştii prea bine că n-ai ce să-mi iei. Cu atât mai mult cu cât ai închis uşa şi deci n-ai avea pe unde să fugi dacă aş începe să strig. E cam greu de la etajul patru să ajungi pe iarba, ce-i drept, verde şi mereu udată de aspersoare ca să crească înaltă şi să ne bucure ochii cu clorofila ei. Mai am impresia că şi ca putere avantajul e de partea mea. Deci mobilul acestei vizite, mărturisesc, ciudate, e altul. Care ar fi? îi zic eu arătându-i cu un gest larg să ia loc pe un fotoliu.

Nu aşteaptă să-l invit de două ori şi se aşază pe locul indicat. Îmi spun în gând că aş fi bun de plasator într-un cinematograf în care dacă s-ar ivi vreun zurbagiu în timpul filmului aş şti să-l ţin la respect prin comportamentul meu extrem de cordial.

Satisfăcut de mine însumi mă las să cad şi eu în celălalt fotoliu.

Şatenul se uită la mine, îşi aprinde o ţigară, caută cu ochii o scrumieră, n-o zăreşte, aşa că îşi improvizează rapid una dintr-un şerveţel pe care-l scoate dintr-unul din pahare. O licărire de veselie îi trece prin ochii lui căprui.

— Pe toate le-aţi gândit exact. Mai puţin chestia cu forţa. N-aş crede c-aş ieşi în dezavantaj. Nu vreţi să facem un Skanderbeg?

Pe chipul meu apare o grimasă de dispreţ.

— De când eram la grădiniţă n-a trecut aproape o zi fără ca să nu se ivească unul care să nu-mi propună să facem un Skanderbeg. N-a fost însă până acum nimeni care să mă-ntrebe ce-am mai citit şi dacă mi-a plăcut sau ce noutăţi sunt la standul de cărţi.

Nu pare deloc stânjenit de discursul meu.

— Ar trebui mai întâi să mă prezint.

— Vă deranjaţi. Sunt extrem de obişnuit cu vizite inopinate.

Individul izbucneşte în râs. Se cunoaşte că-i place să râdă şi-şi dă drumul la hohote fără nicio reţinere.

— Iertaţi-mă c-am năvălit aşa peste dumneavoastră. A fost doar o glumă. Dar să ştiţi că sunteţi o forţă!

— Până adineaori ziceai că nu dai doi bani pe mine. Oi fi mâncat între timp spanac? Şi ce-i cu tot misterul ăsta?

Devine brusc serios.

— N-o să vă vină să credeţi, dar sunt căpitan de miliţie. Manole Poenaru e numele meu.

Îmi dau deodată o palmă peste frunte.

— Tii! Ce chestie! Cum de nu mi-am dat seama de la-nceput?!

Glumeţul meu musafir zâmbeşte în timp ce se uită după musca pornită din nou în zbor razant, jignită de faptul că între noi a apărut un intrus.

— Poftim legitimaţia! îmi întinde el politicos un plastic, scos dintr-o mică geantă diplomat de culoare neagră.

Îi arunc în treacăt o privire. Sunt mai puţin nepăsător decât vreau să par.

— Ce-ar fi să trecem la obiect? o fac eu pe nonşalantul. Şi nu-mi mai vorbiţi cu dumneavoastră: încep să cred că sunt mai bătrân decât în realitate.

— Decât mine în orice caz, dar nu cu mult, pufneşte din nou în râs căpitanul, după care redevine serios. Scotoceşte din nou în geanta lui – nu m-ar mira dacă ar scoate de-acolo şi-o mitralieră – şi dă la iveală un set de poze. Le aşterne pe masă ca şi cum ar vrea să-şi dea o pasienţă şi începe să le întoarcă una câte una.

— Cunoaşteţi – pardon, cunoşti pe cine reprezintă fotografiile astea? mijeşte el din nou ochii şi-şi aprinde iar o ţigară. E la fel de liniştit ca un englez căruia de ani de zile consoarta îi serveşte ceaiul exact la ora 5.

O iau pe prima dintre ele, aflată la marginea mesei. Ei, asta-i bună, cum să nu-l cunosc?! Un tip brunet şi zvelt, cu sprâncenele negre aproape împreunate, cu un nas care are o uşoară deviaţie spre stânga şi cu o privire deschisă de parcă ar vrea să-i strige primului pe care-l întâlneşte: frate! hai să bem o bere şi să ne povestim vieţile. Dar să nu le spunem pe scurt că n-ar avea niciun haz din moment ce butoiul e plin.

Îi înapoiez căpitanului fotografia spunându-i rece:

— Poate pe voi, cei de-acolo, v-amuză bancuri de-astea! Să mă fotografiaţi fără să vă dau voie. Foarte mulţumesc! Însă să ştiţi că oricând pot să le cer colegilor mei de redacţie să-mi tragă poze mult

mai bune decât astea. Eventual, pot să mă adresez la *Foto Julieta.* Fac nişte fotografii artistice de te crezi Alain Delon oricât de slut ai fi.

Manole Poenaru chicoteşte mai mult ca pentru sine.

— Deci, şi pe tine te-ar fi păcălit. Mai uită-te şi la astea. Poate tragi o concluzie mai înţeleaptă. Nu te grăbi. Mai avem timp până la zece.

— Dar ce e la zece? fac eu mirat.

— A, nimic... Credeam că ai o întâlnire. În definitiv, poţi să nu te duci.

Evident, îmi arcuiesc sprâncenele a întrebare.

— De unde ştii că am o întâlnire? Şi chiar dacă am, ce-i rău în asta?

— Nu-i nimic rău, mă linişteşte el. Mai bine uită-te şi la restul de fotografii.

Dolofana muscă s-a aşezat pe umărul meu. Pare şi ea dornică să vadă ce minuni or fi în pozele alea. N-am chef să moară de curiozitate. Mai iau câteva în mână şi încep să mă uit la ele. În toate sunt eu. Pe plajă, numai în slip, sau la o tonetă de îngheţată, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi şi o bluză, sau îmbrăcat într-un impecabil costum de seară...

— Hei! Vă ţineţi de pozne?! tresar eu, aşa că musca îşi ia zborul năucă. Faceţi trucaje? De când mama m-a făcut n-am avut un asemenea costum!

Căpitanul nu aşteaptă să-mi vin în fire şi mă vâră din nou în corzi.

— Dar o astfel de barcă ai avut? mă întreabă el mieros. Desigur, de când ai devenit major, ai lipit petic de cauciuc lângă petic de cauciuc ca să-ţi faci o barcă.

Îmi întinde triumfător o altă poză. Musca nu se mai interesează de ea, probabil speriată de reacţia mea anterioară, şi se plimbă îmbufnată pe tavan. Eu mă uit la fotografia pe care am apucat-o în grabă şi mă zăresc plutind într-o barcă de cauciuc pe nişte valuri molcome. Ca şi celelalte poze, e luată puţin cam de la prea mare depărtare, dar tot se distinge pe chipul meu evidentul triumf de a fi cazat într-o asemenea ambarcaţie ce nu se găseşte în comerţul nostru.

— Bun, şi ce-i cu asta? Vrei să spui c-am furat hainele cuiva? Sau barca lui? Nu înţeleg.

Căpitanul nu pare să fie nerăbdător. Se uită mai întâi la insecta aflată încă prea departe ca s-o atingă şi care-l enervează vizibil. E clar că e rău de muscă. Apoi îmi întinde o fotografie în care numai chipul meu se vede. Îmi îndreaptă faţa spre oglindă şi aprinde lumina.

— Ia fă, te rog, o comparaţie!

Mă uit mai întâi la oglindă, apoi la poză, pe urmă la musca aflată prin preajma nasului meu, apoi din nou la oglindă, iarăşi la poză...

— Pe legea a doua a termodinamicii... parcă nu se zăresc aluniţele de pe faţă care formează un triunghi isoscel... Şi nici cea de pe lobul urechii.

— Quod erat demonstrandum, se dă la rândul lui cult căpitanul şi dintr-un salt se repede în aer cu mâna dreaptă şi înşfacă musca. N-apuc decât să strig: n-o strivi şi Manole se opreşte nedumerit în mijlocul camerei ţinând pumnul strâns.

— Ce s-a-ntâmplat? Pe cine să nu strivesc?

— Musca. Dă-i drumul pe fereastră.

Glasul lui devine batjocoritor.

— În concediu ai putea avea altă companie.

Dar vede în ochii mei o sclipire care nu-i place, aşa că se duce la fereastră, ridică jaluzelele şi dă drumul muştei din captivitate. De-afară vine răcoarea ierbii ude şi se aude fâşâitul uşor al aspersoarelor care-şi văd de trudă cu hărnicie şi eficienţă.

— Deci, ai priceput, zice căpitanul după o scurtă tăcere stânjenitoare. Nu eşti tu în fotografii. Altcineva. Care seamănă uluitor de bine cu tine. Dar asta încă nu-i tot.

Îmi mai întinde ultima poză care-a mai rămas pe masă.

O iau cu mâini tremurătoare. Nu-mi place deloc expresia de pe faţa căpitanului. Nu sunt eu chiar Lavater, să descifrez fizionomiile, dar tot înţeleg că nu prevesteşte nimic bun.

Fotografia îl prezintă tot pe individul care seamănă atât de mult cu mine. Se află iarăşi în barcă. Dar poziţia în care stă îmi pare nefirească. Braţele îi atârnă în apă şi şi-a lăsat capul mult pe spate.

— Doarme? întreb eu cu un uşor tremur în glas.

— Nu. E mort, îmi răspunde flegmatic căpitanul.

Mai întâi îmi vine să-l întreb dacă nu cumva din pricina insolaţiei, dar mă abţin.

— Fotografia e luată de departe. Nu se poate vedea că are înfipt în inimă un pumnal.

Un fior mă cuprinde. Deşi pentru ziua de azi meteorologul de serviciu a anunţat numai valori de peste treizeci de grade, toată ziua mi s-a părut că sunt în vizită la prietenii mei eschimoşii.

— Cineva îmbrăcat într-un costum de scafandru autonom s-a strecurat până la barcă înarmat cu un pumnal. Ca să se apere de rechini, probabil. N-avea nicio intenţie rea. Vroia doar să-i spună omului care se prăjea între cer şi apă bună ziua sau să-i ceară un foc. Ne putem închipui că atunci când a făcut-o n-a adoptat tonul cel mai potrivit încât individul s-a speriat şi a făcut o mişcare greşită înţepându-se în cuţit. N-a ales alt loc decât inima. Nu poate fi decât vina lui.

Mă uit cu spaimă cât de senin îmi relatează crima.

— Pe tine nu te impresionează nimic? îl întreb eu.

— Ba da. Corurile de copii. Şi acelea numai în cazul în care nu cântă fals, îmi răspunde el îndepărtând ca un valet pedant scrumul căzut pe masă.

Stau o clipă şi chibzuiesc. Apoi îl întreb:

— Înţeleg că-l urmăreaţi pe tipul din barcă. Atunci cum de n-aţi împiedicat crima?

Trage un fum din ţigară şi o stinge cu părere de rău.

— Îl supravegheam cu binoclul de pe terasa unuia din hoteluri. Aveam, după cum vezi, şi un fotograf care cu un „tun" putea să ia imagini de la distanţă. Asasinul a profitat de un val mai mare care a ascuns barca vederii celor de pe plajă. Când apa s-a liniştit, omul nostru plecase în altă lume.

— Mda... În definitiv, cine era?

— Era un ins din Livorno. Un oarecare Vincenzo Petcu.

Tocmai scosesem o bere rece din frigider şi o turnasem în două pahare. Tocmai duceam paharul la gură. Ori de câte ori duc o băutură la gură, care nu e apă sau lapte, trebuie să mi se întâmple ceva capabil s-o verse şi să mă împroaşte pe haine. Uneori îmi vine să cred că e vorba de blestemul mamei.

— Cum ai zis? Vincenzo Petcu? Deci de aia azi dimineaţă...

Nu aşteaptă să-mi termin fraza şi în timp ce îşi apucă paharul lui îmi spune:

— Exact. Ai fost confundat. Era şi firesc din moment ce există o astfel de asemănare. Mai ales că ai dat şi parola exactă.

— Care-i aia? zic eu în timp ce în sfârşit apuc să sorb şi eu din berea care alunecă precum pe un tobogan cu o înclinaţie ameţitoare.

— Nu ştim prea bine. S-ar părea că e vorba de lectura ta din *Ulise.*

— Oare?

— Ţi-am spus că nu ne-am dat seama foarte bine. Deşi am auzit tot ce-aţi vorbit.

— Cum aşa?

— Avem pe cineva care citeşte la perfecţie pe buzele oamenilor. Aşa am aflat şi de întâlnirea de diseară.

— Bănuiesc că ai venit ca să-mi spui să nu mă mai duc. N-avea nicio grijă, cât stau în concediul ăsta ocolesc de la o sută de metri barul Melody şi n-o să mai citesc din *Ulise* decât la adăpostul unui bunker.

Se uită la mine lung şi tot îşi mută paharul dintr-o mână în alta. Nu presimt nimic bun.

— Să nu zici cumva...

Iar nu mă lasă să termin.

— Ba chiar despre asta e vorba. Nu te poate nimeni obliga să te duci acolo. Dar ne-ai putea da o mână de ajutor. E ceva foarte important.

— E un apel la conştiinţa mea... Simţul meu responsabil care trebuie să funcţioneze şi în acest caz... Un ziarist care nu poate să dea înapoi în faţa primejdiei... Haide, nu te ruşina. Pune întreaga placă,

nu-mi da numai fragmente. Mai ales că e un LP.

Sar în picioare şi încep să mă plimb agitat prin cameră.

— Intri aşa cum ai intrat în camera mea. Îmi prezinţi tot soiul de poze deocheate... Îmi alungi musca... Iar acum vrei să mă foloseşti şi drept carne de tun. Nu. Foarte mulţumesc, dar refuz. Sunt în sfârşit şi eu în concediu după ce am avut un an de groază. Bănuiesc că ştii la ce mă refer. Ai avut tot timpul să te informezi în legătură cu mine. Pe deasupra mai sunt şi un om bolnav.

Căpitanul s-a ridicat şi el de pe fotoliu. Încruntă din sprâncene.

— Bolnav?

— Da. Am fost la o ghicitoare nu demult şi mi-a zis că nu mai am de trăit decât vreo patruzeci de ani. Vreau să profit din plin de ei.

Izbucneşte în râs.

— Nu râde c-aşa e. Nu-i deloc plăcut să ştii că nu mai ai decât atât de trăit.

— Mi-e greu să mi te-nchipui înconjurat de nepoţi şi spunând basme. Mai ales că n-ai avea ce să le zici. Vezi ce şansă îţi dăm? Ai să le poţi spune poveşti adevărate.

— Te-nşeli! Mie-mi place mai mult să analizez poveştile spuse de alţii. Adică sunt interesat de estetica basmului.

Râde fermecător, ca un manechin care a aflat că i se permite să păstreze costumul purtat la o paradă a modei.

— Da, ştiu, Călinescu... Mai citim şi noi câte ceva. Dar acum e vorba de vieţi omeneşti pe care le-ai putea salva dacă ai intra în joc. Un joc periculos, e-adevărat, dar în care nu vei risca prea mult fiindcă vom veghea asupra ta.

— Crezi că m-ademeneşti cu chestia asta? Acceptam şi aşa. Dar mi-am făcut şi eu show-ul, ca să nu crezi că mă las prea uşor.

Redevenim amândoi serioşi.

— Uite despre ce e vorba. Interpolul ne-a alertat că se încearcă trecerea prin România a unui transport de opere de artă. Tablouri de mari maeştri. Cel însărcinat cu această afacere a fost Vincenzo Petcu. Familia lui a plecat cu zeci de ani în urmă în Italia şi s-a stabilit la Livorno. Vincenzo a învăţat perfect româneşte. A mai călătorit de câteva ori prin România, ca reprezentant al unor firme. Acum a fost trimis ca să asigure trecerea acestui transport. Se pare că de el se mai interesează cineva, dovadă că a fost lichidat.

— O reglare de conturi între două bande rivale? o fac eu pe atoateştiutorul. E mâna Naşului?

— S-ar putea. După cum la fel de bine s-ar putea să fie vorba de încercarea cuiva de a pune mâna pe transportul respectiv din cu totul şi cu totul alte motive.

— Dar unde-s tablourile?

Dă din umeri a neputinţă.

— Deocamdată nu ştim nimic. Colegii noştri italieni ne-au indicat persoana, dar n-au ştiut nici ei mai multe. Se pare că Vincenzo – nu se pare, e sigur – trebuia să fie ajutat de câţiva borfaşi de pe la noi care să-i asigure paza. Cu una dintre persoane ai făcut cunoştinţă.

— Patricia Nedelcu?

— Ea. Fostă manechin. Fostă... Dar n-are niciun rost să-ţi înşir toate ocupaţiile ei.

— Evident. Încă n-am 18 ani aşa că m-aş putea înroşi la faţă.

Tace o clipă. Scotoceşte prin gentuţa lui şi scoate un maldăr de obiecte.

— Haide să vedem care ar fi rolul tău.

— Andrei Mladin intră în scenă! pufnesc eu în râs.

— Greşit! Vincenzo Petcu intră în scenă. Iată, ai aici tot ce-ţi trebuie ca să acţionezi. Uite şi cheia de la apartamentul tău: locuieşti la hotelul Perla la camera 304. Ăsta e inelul lui Vincenzo şi medalionul pe care-l purta la gât. Sper să nu te deranjeze că reprezintă un nud. Te duci urgent acolo. Aici lichidezi toată povestea. Spui că te-au chemat de urgenţă la Bucureşti.

— Altceva?

— N-ai fost în Italia: s-ar putea să te descoasă în legătură cu viaţa de-acolo. Ţi-am adus câteva ghiduri ca să te familiarizezi cât de cât cu locurile respective. Ştii italiana bine?

— Nu atât de bine ca să-l citesc pe Boccacio fără dicţionar, totuşi destul de bine ca să-l întreb pe un pieton ce culoare arată semaforul din colţ. Mai ales că pot vedea şi eu.

Din nou râde.

— Zi aşa... L-ai citit pe Boccacio în original...

— Numai de-aceea am învăţat italiana. Doream să mă informez în legătură cu viaţa monahală. Am preferat să rămân mirean după ce l-am citit.

Se uită gânditor jur împrejur. S-a întunecat. Se aude în continuare fâşâitul aspersoarelor.

— Ei, cam asta e... Fii atent să nu te trădezi. Cu siguranţă că te vor pune la încercare. Deşi, poate că n-au motive s-o facă. Mai periculoşi or să fie ceilalţi, adaugă el cu nepăsare.

— Care ceilalţi?!

— Cei care l-au lichidat pe adevăratul Vincenzo.

— Nu poţi să spui şi lucruri mai vesele? mă oţărăsc eu. Ca de pildă: dragul meu, dacă-ţi place Patricia Nedelcu, dă-te la ea fără grijă!

— Păi asta se-nţelege de la sine! Numai să-ţi meargă!

— O să meargă, n-am eu anxietatea asta!

— Ţii la băutură?

— Financiar, nu prea. Altfel, mă descurc eu.

— Bine. Tipul bea în draci, fumează şi bea cafele, îi plac femeile.

Nu există viciu pe care să nu-l aibă.

— Dar eu, cu morala mea... Cum aş putea...

— Ai derogare pentru câteva zile.

Îi mai pun câteva întrebări în legătură cu personajul pe care-l interpretez, mai bem o bere şi după aceea ne îndreptăm spre uşă. Mai înainte de-a stinge lumina aud în spate un bâzâit. Mă întorc cu speranţă şi văd musca dolofană cum a încremenit ca un elicopter în mijlocul camerei dând vijelios din aripi şi uitându-se parcă nostalgic după mine.

— Good by! îi zic, dar căpitanul mă corectează prompt:

— Ciao, amico! De-acum e ciao!

Luni, ora 21,30

E o diferenţă specifică între locul unde am stat la Doina şi cel unde sunt acum cazat la Perla.

În primul rând e vorba de un apartament în toată regula. Dintr-un hol cât camera mea anterioară, unde nu se află decât dulapuri în perete şi un cuier, se intră într-un living cu ferestre mari la care atârnă nişte draperii verzi atât de grele încât un elefant s-ar opinti binişor să le poarte.

Pe jos e o mochetă tot verde pe care e bine să păşeşti cu precauţie pentru ca nu cumva să te afunzi definitiv.

O masă joasă din lemn de stejar e înconjurată de două fotolii cu rezemătoare pentru braţe tot din stejar şi de o canapea de trei persoane.

O bibliotecă din acelaşi lemn are câteva volume la iveală şi nişte sticle de whisky pitite prin băruleţul deosebit de nostim.

Din această cameră ai două soluţii: ori te duci la baia numai în

faianţă verde, ori pătrunzi în dormitor.

Aici e un pat dublu, acoperit cu o catifea verde şi cu o broderie aurie pe margini. La creştetul lui sunt două perne mari, tivite cu aceeaşi broderie aurie. De-o parte şi de alta, două lămpi cu abajur alb fac echilibristică pe două mesuţe de sticlă.

Pe perete e o reproducere după Vermeer, care arată o tânără femeie cum coase. Nu mi se pare a fi cea care a executat broderia. În rest – un dulap ale cărui şase uşi sunt acoperite de oglinzi şi o mescioară cu un fotoliu alături.

Pe jos, aceeaşi mochetă care de data asta e albă, dar nu prezintă mai multă siguranţă pentru cei care păşesc pe ea fără un colac de salvare.

Când am urcat, tipul de la recepţie, un tinerel cu mustaţă a la Clarke Gable, mi-a făcut ştrengăreşte din ochi:

— Buona sera, signor Vincenzo! Unde aţi fost toată ziua?

— Mi-au simţit ragazzele lipsa? i-am întors-o eu încercând să par cât mai sigur pe mine însumi.

Lucrătorii hotelului aflaţi prin preajmă – recepţionerul, două femei care mânuiau aspiratorul şi o fătucă de la informaţii – s-au simţit datori să râdă.

— Totdeauna vesel, signor Vincenzo! a mai zis recepţionerul şi s-a cufundat în lectura pasionată a unui registru, soios.

Am răsuflat uşurat că am trecut cu bine primul test şi m-am dus la lift. O femeie îmbrăcată într-o uniformă albastră mi-a deschis uşa şi apoi m-a propulsat la etajul trei. Aici am mers puţin pe un coridor şi am dat de apartamentul meu în care am pătruns ca un suveran.

Iar acum, după ce am îmbrăcat un impecabil costum de culoarea azurului, beau un pahar de whisky şi mă pregătesc să dau marea lovitură.

N-aş zice că n-am emoţii. Ele pot fi combătute cu alcool, aşa că-mi mai torn un pahar şi îmi aprind şi o ţigară Marlboro pe care am găsit-o într-un pachet desfăcut. Primul fum merge el cum merge, dar la al doilea n-am încotro şi mă înec. Tuşesc îndelung, până îmi dau lacrimile, însă după ce mă liniştesc pufăi mai departe ca un vapor zorit să ajungă mai iute acasă. Stric vreo trei ţigări până când reuşesc performanţa pe care o izbuteam doar la paisprezece ani: aceea de a trage fumul în piept, de a zice apoi „ah, caii mei" şi după aceea de a scoate uşurel fumul pe nări. Aşa mă învăţau unii pe un maidan şi habar n-aveam că după atâta amar de ani o să-mi fie de folos. Le mulţumesc în gând şi îi rog din nou să-i ierte pe părinţii mei care ne-au prins cu ocazia unor astfel de experienţe. Tristeţea e că nările mele, neobişnuite decât să inspire şi să expire aer, se simt la un moment dat gâdilate de fumul aromat şi evident mă apucă un strănut care nu încetează decât după vreun sfert de oră. Nu ştiu cum reacţiona signor

Vincenzo la astfel de lucruri, dar eu, când strănut sau sughit, nu mă joc, o fac de-i pun pe mulţi pe gânduri.

După ce termin şi repriza asta, îi mai trag o duşcă şi mă ridic în picioare. Mă duc la cele şase oglinzi din dormitor şi le verific calitatea. Toate îmi prezintă în detaliu acelaşi lucru: un bărbat încă tânăr, frumos îmbrăcat, gata să pornească în cea mai nebunească aventură din viaţa lui.

Ceea ce nu arată oglinzile e faptul că deja respectivul a început să se cherchelească.

Mă îndrept spre ieşire, ies, încui cu cheia, cobor, o las la recepţie urmărit cu invidie de câţiva indivizi care probabil ştiu cine sunt. Două fete care n-au împlinit încă douăzeci de ani se uită la mine ca şi cum n-ar trebui să fac decât un semn ca să mă urmeze ca două căţeluşe ascultătoare.

— Mai creşteţi, fetelor, le sfătuiesc eu în şoaptă. Peste cinci ani voi fi tot aici să fac apelul.

N-aud din urmă decât sufixul „zone”, dar nu mi-e greu să reconstitui tot cuvântul: „mascalzone”. Dacă n-aş şti că o întoarcere de 180 grade prea vijelioasă mi-ar fi fatală pentru echilibru, m-aş duce la ele să le iau de urechi. Aşa, inima îmi dă ghes să ies cât mai curând în aerul răcoros al nopţii.

Luni, ora 22,30

— Prego, signor Vincenzo! Lei tavola si trova qui!

Briza de-afară mi-a făcut bine astfel încât pot să arborez cel mai fermecător surâs aflat în panoplia mea şi să-i spun chelnerului care-mi deschide drum printre mese:

— Înţeleg perfect româneşte.

— O, asta mă bucură foarte mult, îmi răspunde acesta cu un chip care îi dezminte categoric cuvintele.

Ne oprim în faţa unei mese unde se află două persoane. Una e Patricia. Cealaltă făptură e un bărbat care, când mă vede, se ridică rapid în picioare.

— Buona sera, signor Vincenzo! Io sono Anton Dogaru.

— S’accomodi! Şi nu mai turuiţi în italiană. Îmi face multă plăcere să vorbesc limba strămoşilor mei, pe care dealtfel părinţii au avut grijă

să mi-o însuşesc temeinic. De mic mă duceau la Columna lui Traian şi acolo făceau lecţii cu mine.

Îi sărut ceremonios mâna Patriciei şi mă aşez pe scaunul pe care chelnerul îl îndeasă cu grăbire sub mine. Dacă tot mi-am venit în fire, am răgazul să contemplu niţel priveliştea. Încep cu Anton Dogaru. E un colos de vreo sută de kilograme. Are mâinile şi picioarele mari, ca ale unui luptător de categoria grea. Nasul îi e strâmb, de parcă i-ar fi căzut peste el o lespede. Dar costumul alb pe care-l poartă îl prinde de minune. Faţa, puternic bronzată, străluceşte de sănătate. Mişcările îi sunt deosebit de agile.

Arunc o repede ochire şi asupra Patriciei. Rochia pe care o poartă e de o simplitate desăvârşită. O mică poşetă e aşezată lângă cotul ei drept.

— Ce beţi, signor Vincenzo? mă întreabă chelnerul.

— Whisky, spun eu neglijent. Adu o sticlă întreagă. Şi cuburi cât mai multe.

O scurtă rumoare salută apariţia Haig-ului pe masa noastră.

— Altceva?

— Adă ceva de ronţăit. Să fie aici pe masă, să nu ne simţim stingheri.

Primul pahar de whisky îl beau din două înghiţituri. Anton Dogaru e înmărmurit.

— Da' ştiu că v-a fost sete!

— L-am dat repede peste cap ca să-i fac loc celui de-al doilea.

— Judicios gândit, încuviinţează el. Am să vă urmez tactica.

De-abia la al treilea reuşesc să mă eliberez de trac. În definitiv, ce mi se poate întâmpla?

Aşa că mai bine să-mi aprind o ţigară şi să încerc să nu mă înec cu ea.

Între timp a început programul. Mai întâi defilează vreo douăsprezece fetiţe până în 25 de ani care probabil că au fost chemate în grabă în scenă, fiindcă n-au apucat să-şi pună mare lucru pe ele. E o chirăială şi un viscol de picioare şi braţe goale care mă ameţesc mai mult decât băutura pe care n-o neglijez deloc. La un moment dat apar doi jongleri care îşi aruncă unul altuia făclii aprinse, solicitând serios atenţia pompierilor de serviciu. Apoi iar fetiţele acelea nostime care nici de data asta n-au avut vreme să se îmbrace cu mai multe hăinuţe. Închin deci încă un pahar pentru cel care a avut generoasa idee să le lase aşa cum le-a făcut mama lor. În continuare – echilibristică: tatăl îşi ţine pe un genunchi soţia care ridică într-o mână pe fiul lor pe creştetul căruia soră-sa stă în cap. La momentul de prestidigitaţie, aflat eu la masa centrală, sunt chemat să particip la o experienţă care mă costă ceasul meu antiacvatic, antimagnetic şi din păcate nu şi antiglonţ. Mi-l recuperez în schimbul unui pahar de whisky pe care

scamatorul în frac îl bea în cinstea Patriciei şi a întregii onorate asistenţe. Mai trec prin faţa noastră câţiva cântăreţi, iar după aceea apare cineva care mă face să-mi dau drumul sub masă. E Gil Dobrică!

Îmi vâr faţa în mâini ca şi cum mi s-ar fi făcut brusc rău.

— Ce e? mă întreabă îngrijorată Patricia.

— Nimic. Dar am impresia că am uitat apa deschisă la baie. Ar trebui să mă reîntorc la hotel.

— Pentru un fleac ca ăsta? îmi răspunde batjocoritoare fata, şi iar îmi dau seama că m-a apucat un val de îngheţ.

De la numai câţiva metri de mine, Gil îmi face cu ochiul, ridică mâinile şi îmi arată cu degetele „V” -ul victoriei. Ar mai trebui să-mi dedice, aşa cum are obiceiul, şi o melodie. Ei, uite c-am zbârcit-o! Aşa face.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, un cântec pentru prietenul meu, ziaristul Andrei Mladin!

Noroc că nu m-arată cu degetul. O fi ştiind că nu-i frumos.

Orchestra se dezlănţuie, Gil aşijderea, iar eu o iau binişor spre toaletă. Acolo mă zgâiesc într-o oglindă mare şi-mi dau seama că tânărul om de afaceri a început să arate cam boţit. Lângă mine se află un bărbat care-şi dă de zor cu apă pe faţă şi-mi spune cu înţelegere:

— Primejdios de bună băutură e în localul ăsta!

N-am încotro şi-i dau dreptate. Îi dau dreptate chiar dacă mă enervează.

Când deschid uşa toaletei şi ies din nou în lume cu o faţă mai acătării, îmi dau seama că s-a făcut din nou lumină în sală şi că orchestra şi-a încetat răpăiala. Dau să răsuflu uşurat, dar Gil mă apucă de mână şi vrea să mă strângă la pieptul lui uriaş.

— Măi bătrâne, măi! Nu te-am văzut de-un car cu ani! Ce mai faci?

— Mă confundaţi, domnule, îi dau eu rece braţele jos. Ce sunt manierele astea?

Apoi adaug şoptit:

— Îţi dau o damigeană de vin de Dăbuleni numai fă-te că nu mă cunoşti! Îmi strici o şustă!

Şi plin de demnitate cobor treptele spre masa mea, lăsându-l pe bietul băiat năuc.

— Care-i cota whisky-ului pe ziua asta? zic eu cu aplomb când mă alătur comesenilor mei. Vai, ce ruşine! Nu mai avem nimic!

Patricia îmi pune mâna uşor pe braţ.

— Te rog, Vincenzo, bea modic! Se uită lumea la noi!

— Ei, aş! Parcă noi nu ne uităm la lume! Vreau să-l văd pe mister Haig din nou. Io sono un straniero chi voglio sentirsi bene in questa paese meravigliosa! Vedere Mamaia e puoi morire!

Brusc îmi dau seama că nu e ceva în regulă în enunţul meu şi rectific imediat.

— Morire, morire, da' ceva mai încolo! Iar modic nu beau. Nu ştiu ce e băutura asta. Azi vreau să fac uz de abuz.

Paharele ni se umplu iarăşi şi zornăitul cuburilor îmi aduce aminte de clinchetitul zurgălăilor atârnaţi la gâtul unor cai ce trag o sanie printr-o zăpadă neîncepută. Înduioşat de o astfel de imagine pură golesc paharul aproape dintr-odată.

— Signor Vincenzo, sunteţi cineva! Ştiam că sunteţi un băutor încercat, dar nu credeam că puteţi atinge astfel de performanţe.

— Beau pentru toţi strămoşii mei care n-au avut parte de o asemenea licoare minunată. E în mine o sete ancestrală. Vă mulţumesc din suflet că mi-aţi oferit o asemenea seară minunată. Avânt şi letargie!

S-a dus naibii totul. Mi-i cred cei mai buni prieteni, deşi îmi dau seama că din când în când schimbă ocheade uimite între ei. Nu m-ar mira să-mi fi umblat cât am lipsit şi în borseta unde îmi ţin paşaportul. S-au convins că sunt eu, dar asta nu le-a modificat atitudinea dispreţuitoare. Ce-şi zic: broscarul dracului! Se scaldă în bani şi-şi face de cap. În timp ce noi trebuie să trudim din greu pentru fiecare para. Altfel, e băiat frumuşel, dar dacă o ţine în ritmul ăsta n-o să aibă timpul socialmente necesar să facă patruzeciul. Păcat de el!

— Parliammo d'affari, mă smulge Anton din gânduri.

— E momentul cel mai potrivit, încuviinţez eu cu gândul aiurea.

— Marfa soseşte mâine. M-am interesat la căpitănia portului. Vaporul trage la chei pe la zece.

— E sigur? întreb eu pe un ton neutru.

Dintr-odată mi-am adus aminte că nu mă aflu într-o croazieră ci în căutarea unor criminali urmăriţi de poliţia de pe tot continentul.

Ca să par preocupat îmi aprind o ţigară. Trag din ea cu sete, ca un încercat om de afaceri căruia i se prezintă proiectul grandios al deschiderii unui nou şantier.

— Pe la orele 12 puteţi lua Mercedesul. Vreau să zic microbuzul.

— E perfect, zic eu mimând siguranţa.

Uşorul tremur al glasului poate fi dat pe vina excesului de alcool.

— Unde ne vedem? întreb eu.

— În port. La vamă, îmi precizează Dogaru. Instrucţiunile sunt limpezi: a doua zi după ce luăm microbuzul plecăm la Bucureşti. Avem locuri rezervate la Intercontinental. După aceea itinerarul rămâne tot cel stabilit: Craiova, Turnu-Severin, Timişoara şi de-acolo Iugoslavia. Până la graniţă am să vă însoţesc cu Dacia mea. Dumneavoastră cu Patricia veţi merge cu Mercedesul.

— Ştii să conduci un microbuz? o întreb şovăitor pe Patricia.

— Nu. Dar de-abia aştept să merg cu unul atât de impozant.

Din nou m-ajunge din urmă blestemul mamei. Paharul pe care tocmai îl dusesem la gură începe să clănţăne între dinţii mei şi o parte

din băutură se revarsă pe cămaşa mea sidefie.

Patricia şi cu Anton se reped să limiteze proporţiile dezastrului.

— Ori am băut prea mult, ori am băut prea puţin şi-mi tremură deaia mâna. Varianta ultimă îmi convine mai mult, dau eu să dreg busuiocul, o plantă care însă suportă greu o astfel de operaţie.

Patricia mă şterge cu un şerveţel.

— Nu-i nimic, dragă. Tot trebuia s-o dau mâine la spălat, o liniştesc eu.

Dar în sinea mea e din nou o gheţărie ca la pol.

Un Mercedes! Şi pe deasupra şi microbuz!

Am mers cu nu ştiu câte microbuzuri, inclusiv cu maxi-taxi, dar n-am fost niciodată atent cum se conduce vreunul. Nici măcar nu ştiu unde se ţine cricul sau unde e roata de rezervă, darmite care sunt vitezele.

Băieţii din orchestră şi-au făcut din nou apariţia. Împreună cu ei sunt şi două fete îmbrăcate în pantaloni negri şi cu nişte bluziţe roşii.

Încep să dea din buze:

— „Voulez-vous, voulez-vous, voulez-vous dansez...”.

— Sigur că da, chiui eu ca să-mi mai alung frica vârâtă în oase. O înşfac pe Patricia şi o târăsc pe ringul unde un proiector mătură fiecare centimetru pătrat dintr-o podea sub care apar şi dispar tot soiul de desene complicate realizate cu ajutorul unor becuri multicolore.

După câteva dansuri suntem leoarcă de transpiraţie.

— Dansezi magnific, Vincenzo! Se cunoaşte înalta clasă!

În gândul meu îi răspund: numai când sunt beat sau înfricoşat pot realiza performanţa asta. Iar în clipa de faţă sunt şi una şi alta aşa că efectul e firesc să fie dublu.

— „Comment ça va”, încep fetele, iar eu urlu cu toţi ceilalţi pe care se pare că i-am contaminat de o frenezie cum rar s-a mai întâlnit în local:

— „Comme çi, comme çi, comme çi, comme ça...”.

Deşi îmi vine să ţip să se audă pe tot litoralul:

— Fac foarte rău, domnilor! Am intrat în cea mai mare belea din viaţa mea! Cine mă scapă ia premiul cel mare! Chiar de la extragerea întâi!

Dar ce le pasă celor din jur de drama mea! Ce-i pasă unei lumi întregi de moartea mea! Ţopăie ca apucaţii şi-şi promit lucruri dubioase după ce vor pleca de-aici. E doar vară, cald şi vacanţă. Nimic condamnabil. Iar pe mine nu m-aşteaptă nici măcar musca pe care n-am apucat s-o transfer la Perla.

Printre dansatorii îndârjiţi îl văd şi pe Anton Dogaru. Are atârnată de gât o puicuţă pescuită la bar. Îi fac cu ochiul care nu mi-e lipit de faţa Patriciei:

— Nu-i aşa că dansul e o invenţie feminină? Ne împiedică să bem.

Îmi face semn că e perfect de acord şi îi trage mai departe cu dănţuitul.

În curând întregul local pare cuprins de nebunie. Totul mi se datorează în exclusivitate. Comand cântec după cântec, cer cupe de şampanie pe care le ofer celor mai frumoase dintre femeile prezente şi achit la întâmplare note de plată. Patricia e în extaz.

— Vincenzo, eşti un adevărat bărbat! Ferice de soţia ta.

Recit ca un papagal textul învăţat de la căpitan.

— Nu-s însurat, stimată signora.

Exact într-o clipă în care nu-mi trebuie se lasă să atârne de gâtul meu.

— Nu eşti însurat?

Mă dau mare.

— Vezi ceva rău în asta?

— Dimpotrivă.

Porneşte atacul la baionetă cu sânii ei. Prin trup sângele începe să-mi circule cu mai mare repeziciune.

— Şi ai o vilă?

Mint cu o seninătate de îngheaţă şi mai tare cuburile aduse de chelner pentru a mai domoli furia whisky-ului.

— Am o vilă la Livorno şi alta la munte. Sunt un biet sărăntoc. Nu-mi place nici una nici alta. Dacă ar fi o mână de femeie, ar şti să le-aranjeze pe amândouă.

Studiază o clipă datele problemei, mă împunge mai mult cu sânul drept şi-mi spune nostalgic:

— Acum am prilejul să vin şi eu în Italia... Dar probabil că nici n-ai să mă mai cunoşti...

— Vai de mine, signora, cum de zici aşa ceva? Mi-ar face mare plăcere ca după ce ne terminăm treaba să fii invitata mea.

— Numai ca invitată? îmi spune ea cu dezamăgire şi se depărtează de mine.

— Să sperăm c-ar putea fi mai mult, îi răspund eu viclean ca un bătrân vulpoi.

Mă strânge în braţe recunoscătoare. Zbenguielile de pe ring mi-au făcut bine, aşa că mă îndrept cu toată gratitudinea spre masa noastră atunci când dansul se termină. Mă reped drept spre restul de whisky din pahar şi-l dau rapid pe gât.

— Mi-e sete! Aş bea o bere!

— Regretăm, dar la ora asta nu mai servim aşa ceva, îmi zice sever chelnerul, dar peste câteva clipe vine cu o cană mare de cafea.

— Cafeaua dumneavoastră, domnilor! anunţă el cu un glas enigmatic.

— Cafea? Cine a cerut cafea?

Patricia îmi face semn cu pantoful pe sub masă.

Chelnerul ne toarnă în nişte ceşti mari lichidul din vasul respectiv. Îl refuz în silă, însă o nouă lovitură de picior căzută din partea Patriciei mă avertizează că trebuie să-i acord respectivei băuturi mai mult interes. Îmi vâr botul în ceaşcă şi dau peste cea mai autentică bere nemţească.

— Grazie, îi zic fericit chelnerului. Adică vreau să spun că vă mulţumesc.

— Înţeleg perfect italiana, domnule, îmi răspunde acesta demn şi se îndepărtează cu un aer jignit.

De-abia după trei ceşti îmi vin în fire. Între timp au mai apărut acele povere ragazze aduse în faţa noastră cu tot mai puţine hăinuţe pe ele.

De data asta evoluează într-un fel de spectacol cu o intrigă pe care ar fi putut-o imagina şi un copil nu prea dotat de la grădiniţă. În linii mari e vorba de atacarea de către piraţi a unei nave încărcate cu fete. Acestea fac nazuri la început dar în toiul dansurilor cu indivizi şchiopi sau fără un ochi ajung la concluzia înţeleaptă că nu e chiar de lepădat nici soarta asta din moment ce alţi bărbaţi nu se găsesc prin preajmă. Dar iată că soţii lor pornesc o expediţie de pedepsire în urma căreia piraţii şchiopi devin şi chiori iar cei chiori şi şchiopi. Fetele îşi exprimă bucuria revederii fără a pomeni nimic de interludiile lor sentimentale. În final, piraţi şi oameni de treabă dansează cu voioşie şi fără să-şi poarte ranchiună. Concluzia reprezentaţiei e simplă: eternul feminin se dovedeşte a fi în continuare efemerul.

Naiba o pune pe Patricia să mă întrebe cam cum se trăieşte în Italia. Euforizat de băutură, mă apuc să-i vorbesc ca într-un ghid.

— Fetiţa mea, când o să ajungem acolo trebuie să căşti ochii mari cât cepele ca să nu fii jefuită sau răpită. La fiecare colţ de stradă e câte un tip care chipurile fumează sau tândăleşte aşteptând pe cineva dar care de fapt calculează cam ce lovitură ar putea da. Viaţa acolo e o tracasare continuă.

— Vai, ce palpitant! Ador pericolul, îmi răspunde cu aţâţare Patricia.

Enervat de-atâta naivitate înşfac un pahar pe care-l golesc cât ar dura o pauză de-o doime.

— Dar jocuri de noroc sunt? întreabă pofticios Anton.

— Cu nemiluita. La trei străzi e o casă de jocuri de noroc. Se joacă în draci: bacara, chemin de fer, ruletă...

— Şi se câştigă? se avântă şi Patricia în timp ce eu îi fac semn unuia din piraţii de pe scenă:

— Mă, tu ăla cu panglică la ochi! Spune să mai aducă o sticlă de whisky.

Apoi întorcându-mă către Patricia:

— Se câştigă, dar de cele mai multe ori nu. După douăsprezece

noaptea trebuie să-ţi pui dopuri în urechi ca să poţi dormi, fiindcă încep să răpăie pistoalele celor care-şi trag câte un glonte-n cap fiindcă şi-au pierdut averile.

— Ai jucat vreodată la ruletă? mă întreabă Patricia şi se ocupă să ne fie paharele din nou pline.

Mă uit cu coada ochiului la ea. N-am văzut cred niciodată o femeie bând atâta. Ba, mint. Am văzut pe una în gară la Barboşi cum a comandat 12 halbe de bere. Am crezut că vrea să facă cinste la tot localul, dar le-a băut singură în mai puţin de o oră. După care a ieşit zicând cu dispreţ că merge să se dreagă.

Mă aplec spre cei doi şi le spun pe un ton şoptit:

— O să vă spun un secret: o mare parte din averea mea se datorează ruletei. Evident, nu mă refer la instrumentul de măsură.

— Cum aşa? se miră Anton cântărind din priviri o fată care tocmai e salvată, spre regretul ei, din ghearele piraţilor.

— Am fost într-o noapte, pe când eram mai tânăr, într-o inspiraţie grozavă. Am aşteptat să pornească jocul. Nu m-am amestecat. Nici măcar nu m-am uitat spre masă. I-am chibiţat pe unii care jucau pocher. Trebuie să vă spun că lucrurile se petreceau într-un mare salon cu candelabre uriaşe, cu covoare de un kilometru lungime, cu separeuri, cu un bar unde puteai să bei ce-ţi râvnea ficatul. Am simţit deodată furnicături în tot corpul. Mi-am zis: acum sau niciodată şi m-am apropiat de ruletă. Crupierul tocmai se pregătea să rostească formula tradiţională: Madames et messieurs, les jeux sont faits, rien ne va plus! Când eu mi-am scos toate jetoanele din buzunar şi le-am pus pe roşu. Am câştigat. În continuare, toată noaptea am mizat pe roşu şi a ieşit roşu. La un moment dat, masa n-a mai putut plăti şi a fost acoperită cu negru în semn de doliu. Dar eu aveam în buzunare o avere!

— Fantastic! zise Patricia cu ochi strălucitori. Ai mai jucat de-atunci?

— Jamais de la vie, signora! Nu-i bine să forţezi norocul. Sunt convins că dacă aş mai încerca vreodată să m-apropii de o masă de joc aş fi curăţat.

Anton se uită preocupat în paharul său gol. E trist probabil că juna pe care o urmărise cu privirea a început să ducă o viaţă casnică alături de bărbatul ei din moment ce nu mai apare pe scenă.

— Cu damele cum e? întreabă el alene, într-un târziu.

— Gârlă. Dar foarte scumpe.

— Chiar te-agaţă de pe stradă?

— Sunt în stare să te ia din casă şi să te ducă în maşina lor. Dar tariful e pipărat şi condiţiile de lucru sunt foarte precare.

Patricia gângureşte:

— Şi signor Vincenzo a fost scos din casă de vreo damă de-astea?

— De obicei, când sunt acasă, sunt atât de cherchelit încât nici cămi pasă de chestii de-astea.

— Droguri? mai întreabă Anton.

— Unde te-ntorci dai de-un drogat.

— Filme din acelea, deocheate?

— Numai filme de-astea mai vezi. Şi-acolo cinematografele au un plan de încasări.

Anton e din ce în ce mai dezgustat.

— Urâtă lume! Şi când mă gândesc că toate astea se petrec într-o ţară unde au trăit Michelangelo şi Rafael, Leopardi şi Verdi! E de neînchipuit! Signor Vincenzo, nu mai suport! Mi se sfâşie inima! Daţimi voie să ofer şi eu o sticlă de whisky!

— Nu accept. Sunteţi invitaţii mei, i-o retez brusc.

O bem şi pe asta aproape plângând. După care chem chelnerul şi achit nota, lăsând un bacşiş atât de mare încât chiar dacă aş reveni peste trei ani aici tot aş fi recunoscut şi servit cu tot respectul, condiţia fiind să nu se schimbe personalul. Când, în sfârşit, mă găsesc afară la braţ cu Patricia şi Anton, privesc cerul înstelat şi exclam fericit:

— Dacă în tot universul se bea la fel de mult ca aici, nu regret că peste patruzeci de ani părăsesc planeta asta!

Marţi, ora 14

Deschid cu precauţie un ochi şi-l închid repede la loc. Lumina îmi pare o lamă ascuţită care vrea să-mi sfredelească pupila. Cu un efort de voinţă reuşesc în cele din urmă să-l deschid din nou. Toată noaptea n-am visat decât vapoare încărcate până la refuz cu Mercedesuri pe care trebuia să le conduc în cele mai periculoase raliuri. În calitate de

copilot Patricia Nedelcu îmi striga mereu: Mai repede, mai repede, iar de pe margini, cu cronometrul în mână, Anton Dogaru ne făcea semne să ne grăbim că ne-o iau alţii înainte.

În jur nu e niciun prăpăd. Sunt în camera mea de la Perla unde domneşte o ordine desăvârşită. Nici urmă de Mercedes. Doar hainele pe care le-am purtat aseară stau frumos aranjate pe fotoliu. Îndrăznesc să-mi scot de sub cearceaf şi-al doilea ochi. Îl acomodez şi pe el cu lumina, dau să mă ridic în coate şi mă prăbuşesc la loc pe pernă. Adorm pentru câteva minute şi la a doua încercare reuşesc să nimeresc cu picioarele podeaua şi să mă fixez temeinic pe ea. Iau ca punct de reper mai întâi dulapul. Refuz cu îndărătnicie să mă uit în oglinzi. A doua ţintă e uşa şi izbutesc s-o ating şi pe ea. De-acolo mai am un fleac de doi metri până la baie. Îi străbat cu viteza unui melc aflat duminica la promenadă cu familia. Ajuns în baie, dau drumul la apa caldă şi la cea rece să curgă în cadă şi aştept aşezat pe marginea ei să se umple până la jumătate, îmi scot de pe mine pijamaua şi mă las să alunec în lichidul binefăcător. Zac în neştire până când simt că s-a răcit apa. Oftând, ies şi mă învelesc într-un prosop uriaş şi pufos şi cu aceleaşi stângăcii de individ care vrea să se adapteze de la viaţa marină la cea de uscat ajung în pat unde mă trântesc în nesimţire pentru vreo oră. Parcă aş fi mestecat toată noaptea săpun Cheia. Cobor după o vreme din pat şi mă duc la frigiderul din cealaltă cameră unde am ochit nişte sticle cu apă minerală. Deschid una cu grăbire şi-o sec dintr-o sorbire. În ochi îmi apar lacrimi dar pârjolul din stomac s-a mai potolit. Caut zadarnic peste tot un antinevralgic. Mai rămâne să încerc sub mochetă sau sub tapetul de pe pereţi. Aşezat pe un fotoliu mă îndemn să-mi aduc aminte cum am ajuns aici, dar viaţa mi se pare a fi repovestită de o străină gură. Deci am ieşit din bar, la braţ cu Patricia şi Anton. Nişte persoane voinice, din câte mi-am putut da eu seama, fiindcă oricât m-am opintit să le pun piedică, n-au căzut deloc şi nici pe mine nu m-au lăsat pe asfaltul stropit cu furtunul de nişte indivizi îmbrăcaţi în veste fosforescente. Apoi am cerut să mergem pe plajă. Ne-am descălţat şi am cântat pe trei voci: Bea, bea, nu te lăsa, până am ajuns la apă. Aici eu am încercat să fac un plonjon spectaculos dar Anton m-a apucat de pulpana hainei aşa că saltul l-am făcut în nisip, julindu-mă la mâini în nişte scoici. Am cerut ca toată lumea să se culce pe nisip şi să aşteptăm ultravioletele. Ceilalţi doi s-au opus şi m-au ridicat spunându-mi drăgălaş că sunt un porc ordinar din moment ce nu mi-a dat prin minte să iau o sticlă de whisky. La care eu am răspuns că nu e timpul pierdut şi că să ne întoarcem ca să luăm nu o sticlă, ci o ladă. Prietenii mei de chef m-au potolit zicându-mi că asta nu se poate deoarece barul s-a închis. Atunci mi-am adus aminte de sticlele din cameră şi le-am zis că dacă vor să schimbe marca pot s-o facă venind la mine. Drumul până la

hotel nu-l mai pot reconstitui. Îmi revine în memorie doar rânjetul batjocoritor al băiatului de la recepţie. Pe urmă mai ştiu doar că stăteam toţi trei la masă şi eu strigam: hei, băieţi, ţineţi bine puntea fiindcă se duce dracului toată şandramaua. Sub pretextul tempestei dezlănţuite, m-am cuibărit la pieptul Patriciei şi i-am propus să coborâm amândoi în cală unde e şi întuneric şi nici nu dăm de beţivani ca Anton Dogaru care nu ştie nimic altceva decât să toarne în el ca un apucat băuturi care nu-s ale lui. Coborârea în cală probabil s-a petrecut pentru că asupra mea s-a lăsat întunericul până când am făcut ochi azi dimineaţă.

Pendula din hol bate de paisprezece ori. Fiecare bătaie a ei o simt până în creieri. Paisprezece bătăi înseamnă ora două. Ar trebui să mănânc. N-aş putea pune ceva acum în gură nici măcar ameninţat mai târziu cu inaniţia. Dar, ia stai... Parcă la ora 12 trebuia să fiu undeva... Sigur că da, în port. La vamă. Să iau marfa. Cu un ultim rest de energie mă ridic şi-mi caut prin dulap ceva de îmbrăcat. Ceva foarte uşor, fiindcă orice greutate mai mare de un kilogram m-ar cocoşa. Aleg prin urmare din garderoba lui signor Vincenzo o bluză ca o spumă, pantaloni şi nişte pantofi uşori. În sfârşit, am curajul să mă uit şi la chipul meu. Oglinda din baie îmi arată un tânăr om de afaceri doborât de vestea scufundării întregii sale flote comerciale de către o furtună năpraznică. Cearcăne bogate îmi împodobesc ochii şi trăsăturile feţei îmi sunt trase în jos de parcă de fălci mi s-ar fi fixat nişte greutăţi. Dar dacă îmi pun ochelarii, aspectul meu arată destul de civilizat pentru a fi înfăţişat şi altora. La urma urmei, m-am făcut de râsul unor străini, nu de al compatrioţilor mei. Dau un telefon la recepţie să-mi comande un taxi şi cobor cu nepăsarea aceluiaşi tânăr om de afaceri care a aflat totuşi că măcar iahtul i-a scăpat de furtună cu întreaga rezervă de whisky.

Marţi, ora 15

— În sfârşit, signor Vincenzo! Aţi apărut!

La urma urmei eu sunt bosul aşa că n-are niciun rost să-i dau socoteală lui Dogaru pe unde am umblat. Aşa că îi răspund sever:

— Am avut nişte convorbiri cu Neapole şi Milano. S-au ivit pe-acolo nişte încurcături şi-a trebuit eu să le descâlcesc. Cum lipsesc puţin cum o iau toţi razna. Şi la voi o fi la fel?

Anton Dogaru dă din cap înţelegător.

— Aşa e în lumea afacerilor. Numai belele.

Apoi mă conduce uşurel spre locul unde se fac formalităţile pentru preluarea mărfii aduse de vapoare.

În port e o zarvă de nedescris. Macarale purtând poveri uriaşe îşi agită braţele pe sus. Se dau comenzi în mai multe limbi. Printre vasele ancorate se zăreşte şi „Alouette”, un vapor care-şi contrazice numele neavând nimic graţios în el.

Anton Dogaru e radios.

— Arată excepţional.

— Cine? întreb eu încă mahmur şi nevenindu-mi încă în fire după drumul cu taxiul prin zăpuşeala îngrozitoare.

— Maşina! E ultimul răcnet.

Parcă m-a lovit drept în inimă. Uitasem complet de ea. Iar mă ia cu frig. Pe faţa mea se cunoaşte probabil o transformare aşa că Patricia care a apărut şi ea între timp mă întreabă îngrijorată:

— Ţi-e rău, Vincenzo?

— Nu, n-am nimic. Cred c-am fumat prea mult aseară. Medicul doar mi-a interzis să mai fac abuz de tutun.

— În orice caz, signor Vincenzo, să ştiţi că n-am mai văzut niciodată pe cineva să bea în halul ăsta şi să reuşească să mai şi meargă pe picioarele lui. Felicitări! se gudură Anton.

E îmbrăcat într-o cămaşă largă, pătată la subsuori de transpiraţie şi are în picioare sandale maro.

— Ei, hai să vedem agregatul! trec eu la alt subiect.

În dosul unor maldăre de cutii pe care scrie în mai multe idiomuri, se iveşte un microbuz galben marca Mercedes. Este ceva ca-n vis, cu opt locuri şi cu o carcasă creată de un artist în toane bune. Din păcate nu merge singur iar eu n-am cum să-l ajut. Uimitor e că în maşină se află şi două boxe mari ale unei staţii de radioamplificare. Pe deasupra mai sunt şi sigilate. La ce-or folosi?

— Daţi-mi actele, signor Vincenzo, să le duc la vamă. Formalităţile durează o clipită.

Pătrunde într-un birou de unde iese peste puţin timp cu un vameş care mă salută respectuos.

— Belissima! Molto bellissima! zice el şi-mi arată nişte hârtii pe care sunt gata să le semnez cu numele meu adevărat. Noroc că în ultima clipă îmi dau seama de gafa pe care era s-o fac şi pentru prima oară în viaţa mea dau un autograf cu numele de Vincenzo Petcu.

— Asta-i tot! ne mai spune funcţionarul şi după ce mai aruncă o ocheadă dispare în biroul lui de unde se aude sunând un telefon.

Rochia albă a Patriciei e ridicată uşurel de vânt şi i se văd picioarele frumos arcuite şi bronzate. Un marinar străin care trece pe lângă noi nu se poate abţine să nu tragă un şuierat. Patricia scoate

limba la el şi marinarul îşi îndeasă mai bine pe cap bereta şi-şi vede de drum fără să-i pese.

— Signor Vincenzo, iată cheile! Poftiţi la volan, sună propoziţia pe care nici c-aş fi dorit s-o aud.

Ca lovit de trăsnet încep să mă clatin de pe un picior pe altul.

— Ce e? întreabă îngrijorată Patricia.

— Mi-e rău. Mi-e groaznic de rău. Cred că ăştia au falsificat aseară whisky-ul. Altă dată beam o damigeană şi nu aveam nimic. Acum însă parcă mi s-a pus o ceaţă pe ochi.

— O fi soarele de vină, îşi dă cu părerea Dogaru.

— N-ai ceva de cap? o întreb eu pe Patricia.

— Ba da.

Se scotoceşte în poşeta ei minusculă şi îmi întinde o foiţă în care stau în nişte alveole patru antinevralgice. Scot două şi le iau cu apa adusă de Dogaru într-un pahar de la biroul vameşilor.

— Soarele e pricina, fiţi sigur. Şi eu am băut aseară şi n-am nimic. E drept, n-am băut cât dumneavoastră.

După ce duce paharul înapoi mă întreabă:

— Înţeleg că n-aţi vrea să conduceţi astăzi. Am să trec eu la volan.

— Dacă nu ţi-e prea greu, îngaim eu fericit şi urc în faţă pe locul din dreapta. Patricia se aşază în spate şi-şi întinde cu voluptate picioarele în care poartă nişte espadrile.

Încerc să fiu atent la mişcările pe care le face Anton Dogaru, dar ele sunt atât de rapide încât nu pot să le urmăresc succesiunea.

Trecem de o barieră pe care un soldat o ridică după ce ne cercetează actele şi o pornim pe şoseaua spre Mamaia. Dogaru a ridicat plafonul şi un aer răcoros ne suflă în obraji.

— Merge singură, nu alta, spune el accelerând.

— Ce bine-ar fi, mormăi eu.

— Aţi spus ceva?

— Ce-ai zice dacă mi-aş sprijini capul de umărul tău? Sper să nu te stingheresc la condus.

— Da de unde! zise Dogaru.

Până la Mamaia nu mai scoate nimeni nicio vorbă în timp ce eu moţăi. Ajungem în dreptul hotelului Perla şi Dogaru parchează ca un as. Ne dăm cu toţii jos din maşină.

— Acum ce facem? De-abia, mâine e plecarea la Bucureşti.

— O să trag un pui de somn, zic eu. Voi faceţi ce vreţi.

Marţi, ora 18

Cineva mă scutură uşor de umăr.

— Cum îţi permiţi? mă răstesc eu cu supărare, dar amuţesc când îl văd la capul patului pe căpitan. Să te ţii acum muştruluială!

Dar, spre stupoarea mea, aud cu totul şi cu totul altceva.

— Ai fost magnific, Andrei Mladin. Pardon, Vincenzo Petcu! Nici acum cei care-au fost aseară la Melody nu şi-au revenit din uluială. Susţin că niciodată nu s-au distrat atât de bine iar şeful localului zice că n-a mai făcut de mult asemenea încasări.

Îmi scot braţele de sub cearceaf şi mă adaptez din mers situaţiei nou create.

— N-am făcut nimic altceva decât ce mi s-a spus, zic eu modest. Trebuie să joc rolul unui tânăr om de afaceri care îşi petrece concediul în România? Îl joc. Asta e tot, o fac eu pe mironosiţa.

— Lasă, lasă, ai fost de-a dreptul senzaţional! Mare actor! Nu era femeie în tot barul care să nu fi vrut să plece cu tine după terminarea programului. Şi culmea e că niciunul dintre bărbaţii de-acolo nu s-ar fi supărat şi ar fi zis că o lasă pe mâini bune.

Îmi aduc aminte că am plecat mai curând cu mâna goală dar nu zic nici pâs.

— În special dansul a fost cu totul şi cu totul ieşit din comun. I-ai molipsit pe toţi. La un moment dat ringul era plin, iar chelnerii dansau în bucătărie. Am urmărit de la o masă toată scena.

— Unde erai? Nu te-am văzut.

— Ei, eram şi eu pe undeva, zice el vag. Spune mai bine ce mai e nou. Din câte înţeleg te-ai pricopsit cu un Mercedes.

Toată euforia mi-a dispărut. Căpitanului nu-i scapă schimbarea mea de umoare.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic deosebit decât că va trebui să conduc şandramaua aia iar eu n-am stat niciodată la volanul unei astfel de hardughii.

Izbucneşte în râs.

— Fii fără grijă, o să te descurci!

— Râzi ca să te afli în treabă! Habar n-am nici măcar cum se porneşte.

Râde cu tot mai multă poftă.

— Mie mi-era frică de ce-a fost aseară, iar nu de fleacul ăsta. O să te-nvăţ în jumătate de oră toate comenzile.

— Vorbeşti serios? zic eu cu îndoială.

— Las-o baltă şi nu te mai gândi la asta. Spune-mi mai bine ce-ai aflat.

— Nimic deosebit. Doar că trebuie să duc maşina asta în Iugoslavia trecând prin Bucureşti, Craiova, Turnu Severin şi Timişoara.

— Înseamnă că maşina asta e cu dichis, zice gânditor Manole. O să vedem cum stăm şi ce leafă luăm. Iar acum, îmbracă-te să facem puţină şoferie.

Trebuie să recunosc că Manole a avut dreptate. În jumătate de oră ştiam şi cum se schimbă vitezele, şi unde e roata de rezervă, şi unde e cricul, şi cum se dă în marşarier. Mă rog, tot tacâmul. E drept că la început când vroiam să dau în marşarier porneau ştergătoarele, iar când încercam să fac contactul îmi sărea bricheta aprinsă. Dar după câtva timp luam curbele cu o asemenea eleganţă încât frumoasele de pe stradă nici n-aveau cum să nu se uite după mine, iar eu nici că le băgăm în seamă.

Miercuri, ora 14

Pe drumul de la Constanţa spre Bucureşti am discutat cu Patricia numai fleacuri. Cel mai mult o interesează viaţa din Italia aşa că mi-am încărcat cugetul cu mai multe minciuni decât am spus toată viaţa. În clipele de tăcere am ascultat muzică de la casetofonul răposatului signor Vincenzo. Cerul s-a întunecat şi câteva picături de ploaie m-au silit să acţionez ştergătoarele de parbriz. Cred că în clipa de faţă ştiu tot despre maşina asta. Are supleţe, e uşor de manevrat, deşi demarajul îi e mai greoi, dar ţine la drum întins. În spatele nostru, ca

o gardă protectoare, a fost mereu Anton. Conduce impecabil din moment ce nu l-am pierdut pe drum nicio clipă deşi am apăsat destul de tare la un moment dat pe acceleraţie.

Mi s-a făcut foame aşa că am oprit la terasa Slobozia. Am parcat sub un arbore falnic ca un sequoia. În dreapta mea, Anton s-a înscris frumos cu Dacia lui roşie între cele două linii trase cu var. Tocmai vreau să mă dau jos din maşină când se aude o bufnitură şi microbuzul se clatină. Patricia ţipă melodios. Eu mă dau jos subito şi văd în spatele microbuzului înfiptă o Dacie albastră. Şoferul ei coboară palid de la volan.

— Nu-i aşa că n-ai putut să opreşti? îl întreb eu în gând.

De noi s-a apropiat şi Anton.

— Mă dobitocule, de ce nu căşti ochii!? izbucneşte el. Fir-ar al naibii să fie cel care ţi-a pus covrigul în mână.

Omul îşi dă şapca de jocheu pe spate şi se scarpină încurcat în părul lui des şi zburlit. Parcă îl ştiu de undeva. A, da, l-am văzut discutând cu căpitanul. E deci unul de-ai lui.

— Iertaţi-mă! Am vrut să parchez alături de dumneavoastră dar se pare c-am făcut manevra greşit.

— Ţi se pare? Nu eşti sigur? rânjeşte la el Anton.

Nu-l mai recunosc deloc. Din omul manierat şi drăguţ n-a mai rămas nici urmă.

— Vă rog să mă scuzaţi...

— Dă înapoi ca să-ţi admirăm mai bine opera.

Omul se urcă la volan, Anton se duce lângă el şi-i spune batjocoritor prin fereastra lăsată jos:

— Fii atent să nu bagi într-a-ntâia, deşteptule! Bagă marşarier!

Niciun muşchi nu se clinteşte pe chipul bărbatului. Dă maşina la vreun metru înapoi şi coboară din nou.

— E numai stopul spart, răsuflă el uşurat. A mea e mai buşită, zice el şi se uită cu jale la farul făcut ţăndări.

— Numai stopul spart, îl îngână din nou Anton. Ciumete! Ai orbul găinilor?

— Dar v-am spus că n-am făcut-o dinadins!

— Asta mai lipsea! S-o mai faci şi dinadins!

Între timp s-a strâns în jurul nostru un pâlc de inşi. Încep comentariile.

— Ce se bagă şi ăsta cu Dacia roşie? Ce, e Mercedesul lui? Las' că bine i-a făcut-o macaronarului. Aşa-i trebuie! De ce nu stă la el acasă? Ce? Eu mă duc în ţara lui? zice cu năduf un individ aprins la obraz şi cu mâini de măcelar.

— Lasă, mă, că sunt rudele noastre... îl linişteşte un altul cu o faţă smochinită şi cu degetele tremurându-i vizibil.

Bineînţeles că intervine şi o femeie în vârstă.

— Arză-le-ar focul de maşini că numai necazuri aduc. Să vă spun eu ce-a păţit un vecin de-al meu...

— Ce-mi pasă de vecinul dumitale, femeie? se răsteşte la ea zdrahonul. Ha? Ce-mi pasă?

— Numai o ţâră să vă spui cum de-a buşit el o maşină... nu se lasă femeia care ţine în mână un coş de unde răsar linguri de lemn.

Prietenul lui patru stele i se adresează lui Anton:

— Înţeleg că sunteţi prieten cu domnul cu maşina. Eu nu ştiu nicio limbă străină. Spuneţi-i că regret foarte mult şi că voi plăti paguba.

— Bineînţeles c-ai să plăteşti, îi răspunde Anton pe un ton ceva mai potolit.

E rândul meu să intru în scenă.

— Domnule, pricep perfect româneşte. Nu-i o nenorocire ce s-a întâmplat.

Auzindu-mă, măcelarul se îndepărtează câţiva paşi.

— Vă rog încă o dată să mă iertaţi, zice omul cu umilinţă. Cred că sunt puţin cam obosit. Altfel nu-mi explic cum de s-a putut întâmpla.

Apare şi miliţia! E un plutonier transpirat în ciuda faptului că pe cer nu se mai vede nici urmă de soare. Dar e într-adevăr o atmosferă înăbuşitoare.

— Actele! cere el scurt.

Şi eu şi necunoscutul îi întindem actele. După ce se încheie procesul-verbal, plutonierul i se adresează:

— Permisul dumneavoastră se ridică! O să daţi din nou examen!

— Dar de ce? se revoltă acesta, în timp ce un imens surâs de satisfacţie se întinde pe faţa lui Anton. Ce-am făcut e un fleac.

— Nu mai încape nicio discuţie. Dacă n-aţi putut executa o manevră atât de simplă, cum credeţi că se mai poate avea încredere în reflexele dumneavoastră? Poftim: permisul acesta e valabil douăsprezece ore. Duceţi maşina acasă şi pregătiţi-vă de examen.

Se îndepărtează lăsându-l pe ins înnegurat. Numai o clipă, fiindcă zâmbetul îi reapare pe faţă.

— Ştiţi ceva? Chiar dacă ne-am cunoscut într-o împrejurare neplăcută, nu înseamnă că trebuie să rămânem duşmani toată viaţa. Ca să-mi mai spăl păcatele o să vă invit la nişte mititei şi la o friptură. Ce ziceţi?

— Din partea mea nicio obiecţie, îl asigur eu.

Şi Patricia dă din cap aprobativ. Anton se înduplecă şi el.

— Bine... Numai de-al naibii o să mănânc zece mici.

— Mâncaţi oricâţi numai să nu mai fiţi supărat pe mine.

În timpul mesei, ne face capul calendar cu tot soiul de poveşti. Ne spune că e inginer, că nevasta lui l-a părăsit acum o lună – „Poate de aia sunt aşa de distrat de la o vreme” – se scuză el, şi că a petrecut două săptămâni la mare unde a făcut nişte chefuri nemaipomenite şi

în fiecare noapte a fost cu altă fată. Văzându-l cât de senin minte, nu mai am nicio remuşcare în legătură cu minciunile îndrugate de mine. Eu şi cu Patricia râdem cu poftă de toate poantele lui, în schimb Anton are în continuare o figură de parcă s-ar pregăti să cânte un pean.

La un moment dat ceva îmi atrage atenţia. La o masă, nu departe de noi, e un individ pe care l-am mai văzut parcă undeva. Sigur că da... E ciolănosul de pe plajă. Bea bere împreună cu un altul care pare a fi de statură mică şi cu fălci de boxer. Nu ne aruncă nicio privire, aşa că îi pierd din raza mea de interes şi ascult mai departe pălăvrăgeala de la masa noastră.

— Şi atunci i-am spus: dacă vrei să te iau de nevastă, fii a mea în seara asta. Numai aşa. Ea că nu, că mai întâi să ne logodim, să mă cunoască şi părinţii ei, să-i cunoască şi ea pe-ai mei. Am ascultat-o cu multă răbdare şi i-am zis din nou: ori azi, ori niciodată. A fost azi, izbucneşte în râs insul.

— Şi? întreabă Patricia.

— Ce şi?

— Ai luat-o de nevastă?

Bărbatul se uită la ea ca la o minune a lumii.

— Eram nebun? Femeie cu doi copii, iar eu tânăr cu viitor? Nu ţine schema! Altul să se frigă, nu eu!

— Eşti odios domnule, zise Patricia, dar se cunoaşte după glasul şăgalnic că n-o zice cu răutate.

— Ei, eu trebuie s-o şterg. Cât costă un stop de Mercedes?

— Lasă, îi zic eu. Ai plătit masa asta, ajunge.

La plecare, după ce achită nota şi schimbăm amabilităţile de rigoare, zice mai mult în treacăt că ar fi bine să duc la reparat maşina la Ciclopul de lângă cinematograful Scala.

Miercuri, ora 17

Intrăm în Bucureşti pe şoseaua Colentina, trecem de Bucur Obor şi în curând o luăm pe bulevardul Republicii şi ajungem la Inter. În faţă merge Anton ca să-mi arate drumul. Doar eu nu mă descurc decât pe via Appia. Depăşim bariera la care clipesc într-una luminiţe şi parcăm. Imediat spre maşina mea se reped din hotel doi băieţi care-mi iau bagajele. Patricia îmi spune că va dormi la nişte rude. Anton, după ce vede în ce cameră sunt cazat, îmi zice că dă o fugă s-o conducă pe Patricia, după care se va duce la Ciclop cu Mercedesul ca să-l repare.

Apartamentul meu de-aici e tot ce-am văzut mai luxos în materie. Nu înţeleg de ce signor Vincenzo îşi reţinuse un astfel de habitaclu cu două dormitoare şi un salon. În salon e o canapea formată din trei module care se pot dispune după capriciul locatarului. Patru fotolii pe rotile înconjoară cu prietenie o masă joasă de culoare albă pe care stă un sfeşnic cu trei lumânări. Bănuiesc că nu pentru cazul unei pene de curent electric, ci pentru a crea o atmosferă deosebit de agreabilă când eşti cu cine ţi-e drag. Dacă atunci când stai în salon nu te înduri să mai ieşi de-acolo, la fel se-ntâmplă şi atunci când penetrezi în dormitor. Cu condiţia, bineînţeles, ca nici aici să nu fii singur. Absenţa lumânărilor n-are cum să mă supere. Pereţii sunt albi, mobila albă şi doar câteva pete de altă culoare te îndepărtează de gândul că aici se pot petrece numai lucruri septice.

După ce desfac valizele şi-mi pun hainele în dulap, fac un duş ca să îndepărtez de pe epidermă praful călătoriei şi să-mi mai revigorez muşchii. Îmbrăcat într-un halat pufos, mă trântesc pe canapea cu telefonul roşu lângă mine şi încep să formez numere. Mai întâi la părinţi. Sunt bine, sănătoşi şi îi încredinţez că şi eu mă simt foarte bine pe litoral şi promit că n-am să intru în apă decât dacă are de la treizeci de grade în sus. Apoi, telefon la sora mea. Îmi răspunde nepotul meu care mă vesteşte că va veni şi el în curând la mare şi mă întreabă cum e vremea. Îi zic că e foarte cald. Mă mir, zice el nedumerit, acu' câteva clipe cineva a anunţat la radio că pe litoral plouă torenţial. Poate că n-ai înţeles despre ce litoral e vorba, îi răspund eu. Am sfeclit-o, mai zic eu în gând, şi-l informez pe băiat că da, în unele părţi ale litoralului plouă, dar aici, unde mă aflu eu, nu a picat niciun strop. Eşti şmecher, unchiule, las' că ştiu eu că nu vorbeşti de la mare! Dar de unde!? îngaim eu cu glas pierit. Eşti la munte cu fata aceea cu care te-am văzut acum vreo lună pe stradă şi nu vrei să

se ştie chestia asta. Şi-ncepe să râdă. E-n regulă, puştiule, îi zic, ai dreptate, dar să nu mai spui la altcineva.

După ce închid, am câteva clipe de şovăială şi mai formez în cele din urmă încă un număr.

— Alo! Duduia Margareta!

— Andrei! Unde eşti?

— Sunt în trecere prin Bucureşti.

— Nu vii acasă?

— N-am cum.

— Haide, că-i e dor lui Mecena de tine.

— Şi mie mi-e dor. Aş vrea să-l iau cu mine.

— Unde să-l iei, mititelul? O să facă insolaţie dacă-l duci la mare.

— Am eu grijă de el.

— Vrei să ţi-l aduc?

— Dacă nu vă supăraţi... Aduceţi-l în dreptul Intercontinentalului. O să mă găsească el.

— Cum să-l las singur? se indignează duduia.

— Lăsaţi că-i băiat mare. Aduceţi-l numai până la Intercontinental.

Mai zic sărut mâna şi închid.

De-abia pun receptorul jos că telefonul sună. Cine să fie?

E căpitanul. Furios la culme.

— Mladin?

— Da.

— Mult mai vorbeşti, frate.

— Aşa sunt oamenii de afaceri. Au probleme multe. Tocmai am vorbit cu cineva de la bursa din New York.

— Termină cu bancurile. Am nevoie de ajutorul tău...

— Ce? Vrei să-i pun o pilă omului tău să-şi ia înapoi permisul?

Îl aud hohotind.

— Eşti ceva de speriat! Nu poţi să fii o clipă serios?

— Parcă tu poţi?

— Vrând-nevrând. Dă telefon la Ciclop. Caută-l pe Dogaru. Am nevoie să-l îndepărtez câteva clipe de maşină şi n-am cum.

— Şi ce să-i spun?

— Ce vrei. Spune-i o poveste. Te descurci tu.

Închide după ce-mi dă numărul de telefon de la Ciclop.

Formez numărul. După ce sună ocupat vreo cinci minute, în sfârşit prind linia liberă şi-l rog pe cel care-mi răspunde să-l aducă la telefon pe individul care a venit cu un microbuz galben.

— Da? recunosc eu peste câteva minute vocea lui Dogaru.

— Aici e Vincenzo.

— Da, signor Vincenzo. Ce s-a întâmplat?

— Vroiam să te întreb cât durează reparatul maşinii.

— Nu-i mare lucru de făcut la ea. Termin repede.

În glasul lui se ghiceşte nerăbdarea.

— Şi după aceea ce faci? îl întreb eu netulburat.

E nedumerit.

— Ce să fac? Aduc maşina la hotel şi pe urmă mă duc la nişte prieteni la care o să dorm.

— Eu parcă aş bea ceva. Ce zici? O chemăm şi pe Patricia.

În glasul lui se simte o mare suferinţă.

— O, nu. Sunt făcut ţăndări.

— Hai, Antoane... Un poco.

— Regret, signor Vincenzo, dar mi-e imposibil să mai bag ceva băutură în gură. Îmi vâjâie capul şi-acuma.

— Pochissimo, Antoane.

— Zău, nu pot.

Dar îl simt că începe să cedeze.

— Dacă te rog eu frumos...

— Bine... La ce oră şi unde?

— La zece. Ad-o şi pe Patricia. Vă aştept la barul de sus.

— Atunci, la zece, şi vrea să închidă.

— Anton!

— Ce mai e?

Şi-a adus din nou aminte că a lăsat maşina singură şi că oricine ar putea-o cerceta în voie.

— Vezi să se facă treabă bună acolo, zic eu într-un sfârşit. Să nu dea rasol.

— Dacă mai stau la telefon, cum pot să am grijă de asta? îmi răspunde el cu năduf.

De data asta îl las să închidă. Iar eu îmi trag rapid nişte pantaloni, iau o cămaşă cu mânecă lungă şi cobor la restaurant să mănânc. După care ies din hotel şi o pornesc pe Magheru ca să-mi mai omor timpul. Trec de Dalles unde se amenajează o nouă expoziţie, mă uit în câteva vitrine care nu mă ispitesc cu nimic. La Scala rulează, în reluare, un film de acum zece ani. Librăria e închisă. Intru pentru câteva clipe la Simeza, unde împreună cu alţi vreo patru vizitatori ne întrebăm dacă nu cumva din greşeală câteva tablouri sunt atârnate cu susu-n jos.

— Altfel, sunt plăcut colorate, zice unul dintre ei.

Îi dau perfectă dreptate şi refac traseul pe partea cealaltă a bulevardului. Când intru în holul hotelului, recepţionerul îmi iese în cale roşu la faţă. E un tinerel prea lesne impresionabil, după opinia mea.

— Signor, ne pare foarte rău... Cred că va trebui să vă mutaţi într-un alt apartament.

— De ce?

— În apartamentul dumneavoastră a intrat un motan şi nu vrea să iasă de-acolo cu niciun chip. A zgâriat până acum trei femei de

serviciu.
— Înseamnă că nu i-au dat pace, filozofez eu.
Urc în lift, apăs pe butonul de la etajul 19 şi până s-apuc să-l ridic sunt deja sus. În faţa uşii mele e o mare agitaţie.
— Să nu-mi spuneţi că s-a baricadat pe dinăuntru înarmat cu o mitralieră, că nu cred, le zic eu femeilor şi după ce le dau un bacşiş le cer să plece.
Nu-l zăresc din prima clipă. De-abia după ce-l strig binevoieşte să apară de după o draperie.
— Bine, domnule, ai speriat lumea cu fărădelegile tale, îi zic eu şi vreau să m-aplec să-l mângâi între urechi, dar el deja mi-a sărit în braţe.
— Nu crezi că eşti cam obraznic? Ce-s familiarismele astea?
Dar tărcatul meu se întinde fericit. Îl aşez pe canapea. Rămâne cu capul pe lăbuţe şi se uită la mine languros.
— Nu te mai uita aşa că-mi dau lacrimile. Ştiu ce vrei să spui: că nu te-am luat şi pe tine la mare. A trebuit mai întâi să cercetez zona. Te duc peste câteva zile.
Îmbrăcat într-un costum de seară care-mi vine ca turnat şi urmat de Mecena sui la bar. Individul de la intrare vede cortegiul şi-mi spune cu cât regret poate pune în glasul lui dogit de băutură:
— Nu e voie cu animale!
Mă întorc spre Mecena şi-i spun cu mirare:
— Auzi, Mecena! Domnul te-a făcut animal. Ce impresie îţi face chestia asta?
Când îl vede pe motan cum începe să-şi arate ghearele şi colţii, individul o lasă mai moale.
— Pentru motani atât de drăguţi şi cuminţi se poate face o excepţie.
Toţi cei din bar rămân mască la apariţia noastră. Se comentează în mai multe limbi şi se ajunge la concluzia că asta e ultima modă la Paris. După care îşi vâră cu toţii pliscurile în pahare şi-şi văd de ale lor.
— Ce serviţi? ne-ntreabă un chelner după ce ne-aşezăm la o masă.
— Eu nu servesc nimic. Dumneata mă serveşti pe mine. Lapte aveţi?
Parcă i-aş fi dat cu o tingire în cap. Rânjeşte la mine şi vrea să fie spiritual.
— Regret, aici e un bar, nu o fermă de vaci.
— Bine. Adu o sticlă de whisky Haig. Şi uite o sută de lei pentru o sticlă de lapte. Sau ţi se pare prea mult?
Rânjetul îi dispare. Vrea o clipă să fie demn, să-mi spună din nou că aici nu e o fermă, dar suta e prea palpabilă ca să nu-l ispitească. O ia şi se îndepărtează.

— Hei!

Se întoarce cu un surâs cucernic:

— Da, domnu'?

— Îi e foarte sete, îi explic eu arătându-l pe Mecena care stă covrig pe un taburet. Aşa că te rog să găseşti o fermă de lapte mai prin apropiere.

Peste cinci minute Mecena lipăie dintr-o farfurioară lapte. Eu am început să respect legea prohibiţiei şi nu pun nimic în gură.

Nu trece mult şi apar şi Patricia şi Anton.

— Ce mai e şi cu ăsta? zice Anton ferindu-se să nu-l calce pe coadă pe Mecena.

— L-am găsit în apartamentul meu. I-am pus numele Mecena. E foarte drăguţ.

— Nu-mi plac pisicile, declară scârbit Anton.

— Nu-i pisică. E motan, rectific eu. Şi se pare că nici tu nu-i placi lui.

Într-adevăr, parcă jignit că l-am adus într-o asemenea companie, Mecena nu mai bea lapte şi se uită fioros la cei doi.

— O, mister Haig e iarăşi printre noi, zice Patricia. Salutare, mister Haig!

— Şi ducele de Kent e iarăşi prezent, zic eu şi arunc neglijent pe masă un pachet de ţigări. Apoi îl aştept pe Anton să dea pe gât licoarea vrăjită şi mă interesez:

— Ai reparat maşina?

— Da.

— Următorul nostru popas e deci la Craiova.

— Ar fi bine să plecăm mai de dimineaţă.

— Aşa va fi.

Pe uşă apar deodată doi inşi care îmi atrag imediat atenţia. Sunt ciolănosul şi cu cel mititel de la terasa Slobozia. Caută o masă liberă şi se aşază fără să ne dea nicio atenţie.

De data asta nu mai poate fi o coincidenţă. E clar că mă urmăresc.

Dar cine sunt?

Probabil că sunt oamenii căpitanului. Mă ţin sub observaţie să nu mi se întâmple ceva.

Îmbărbătat de o astfel de supoziţie, am curajul să răspund ocheadelor unei blonde care stă singură la o masă şi se pare că ar avea un chef irepresibil de conversaţie.

Joi, ora 9

Mai întâi, cred că mi-a vopsit cineva în somn părul. Îl văd cum stă împrăştiat pe pernă în şuviţe aurii. Apoi îmi închipui c-am fost decapitat fiindcă nu se poate să-mi stea trupul într-o parte iar capul tocmai la o jumătate de metru de el. De-abia după ce mă pipăi îmi dau seama că nu s-a întâmplat nimic rău. Pur şi simplu sunt în pat cu altcineva şi din buimăceala somnului mi-am făcut degeaba gânduri.

— Hei! Tu cine mai eşti? întreb eu dând cearceaful deoparte.

O recunosc dintr-o repede ochire. E blonda de la bar.

— Helău, scumpule! Te-ai trezit? zice ea încă somnoroasă şi se întinde cât e de lungă. Nu-i dai un pupic fetei tale dulci?

O împing uşurel din pat încercând să nu observ că n-are mai nimic pe ea. Mă reped la haina care mi-e pe covor şi scot de-acolo portofelul:

— Eu îi dau fetei mele dulci banii ăştia şi o rog să spele putina cu cea mai mare viteză fiindcă trebuia de mult să fiu pe drum.

— Toţi sunteţi la fel, oftează ea. Dar de la tine nu iau bani. Pentru o noapte ca asta ar trebui eu să plătesc. Totuşi, dacă stau să mă gândesc bine, scârbosul tău de animal mi-a făcut orele de-aici amare. Toată noaptea l-am auzit trosnind din fălci. A-ncercat şi să mă zgârie. Aşa că aş merita o recompensă, chiar şi în valută.

Fulgerător mi-aduc aminte de el.

— Mecena, băiatule! încep eu să-l căinez. Nici n-am să mă mai pot uita în ochii tăi.

Cu un glas care ar îndupleca şi o potcoavă să se-ndrepte, strig:

— Mecena!

De-abia la al treilea apel dumnealui binevoieşte să apară posac din odaia cealaltă. Se opreşte în mijlocul camerei şi şterge cu lăbuţa o pată imaginară de pe covor. Mă dau jos dezinvolt şi încerc să-l mângâi. Se fereşte.

— Acuma ce vrei să fac? Am dat-o-n bară, am dat-o! Lasă şi tu supărarea. Ne-aşteaptă un viitor strălucit.

Pare mai îmblânzit şi acceptă să se uite în ochii mei.

— Hai, fă-ţi bagajele că te scot în lume! îi mai zic eu şi îmi pun un halat pe mine.

Blonda s-a îmbrăcat în baie. Iese de-acolo odată cu mult abur. Îmi trimite o bezea şi dispare. Nu-mi va figura probabil decât în palmares şi fără nume. Răsuflu uşurat şi încui uşa după ea. În clipa aceea sună telefonul.

E căpitanul.

— Ce naiba faci de nu răspunzi mai repede? mă ia el la întrebări enervat.

— Eram în baie, mint eu cu seninătate.

Grozav ce mint în ultima vreme. Numai să nu rămân cu ticul ăsta.

Capătă puţină dulceaţă în glas.

— Iar ai fost magnific! Ai dat un spectacol pe cinste! M-am prăpădit de râs!

— Serios? Ai fost de faţă?

— Da. Numai că în meseria mea îmbătrâneşti repede, de aceea nu m-ai recunoscut.

— Parcă într-a mea cum e?! oftez eu. Apropo: băieţii ăia doi sunt ai tăi?

— Care băieţi? face el nedumerit.

Încep să-i descriu pe îndelete.

— Unul e înalt şi ciolănos. Are un gât subţire şi mărul lui Adam proeminent. Poartă un costum cenuşiu şi cravată chiar şi pe căldura asta. Celălalt e mititel de statură, cu mâini de lopătar, cu ochii saşii şi nas borcănat. Pare să fi făcut box. I-am văzut şi la mare, şi la popasul unde am fost tamponat şi aseară la Inter. E prea mult pentru a fi o coincidenţă.

— Nu e nicio coincidenţă, zice el rece. Am să aflu cine sunt şi ce vor. Acum altceva: am găsit marfa.

— Unde?

— În pereţii microbuzului.

— Ce tablouri sunt?

— Nu ştiu. O să ne spună experţii. Am făcut fotografii după ele.

— Şi-acum?

— La Craiova.

— Drum bun!

— Mulţumesc, la fel.

De-abia închid că telefonul sună din nou.

— Signor Vincenzo, suntem jos, zice Anton. Vă aşteptăm.

— Un momento, vin imediat, îi răspund eu şi închid.

Duşul, bărbieritul, datul cu Balafre, Rexona, îmbrăcatul, tot tacâmul şi peste douăzeci de minute sunt în hol unde în timp ce valizele îmi sunt duse la maşină, Anton îmi zice:

— Dom'le, aşa ceva n-am mai văzut şi slavă domnului c-am trecut prin destule în viaţă. Cum adică, se miră el, o vedeţi pentru prima oară, vă aşezaţi la ea la masă şi vă mai luaţi şi motanul? După nici zece minute vă şi duceţi cu ea în apartament? Bravo!

— Zece minute zici?! E clar: am început să-mbătrânesc, vorba cântecului acela de pe la voi.

Patricia mă studiază rece.

— Sunteţi obosit, signor Vincenzo?

— Nu prea. De-abia aştept să pornim.

Anton se urcă în Dacia lui şi ne deschide drum. Îl urmăm în microbuz eu, Patricia şi Mecena. Cum stă tolănit pe bancheta din spate, pare un tânăr om de afaceri pe care un şofer stilat îl plimbă pentru a-i mai alunga plictisul şi a putea dicta secretarei câteva din scrisorile pe care vrea să le trimită în cursul zilei.

Străbatem şoseaua Bucureşti – Piteşti cu o sută la oră ca să nu-l pierdem pe drum pe Anton.

Am început să mă simt bine cu el şi cu Patricia. Dacă n-aş şti că sunt nişte tâlhari ordinari, aproape că mi i-aş face prieteni. Beau însă cam mult. Lângă ei aş ajunge rapid la un institut de dezalcoolizare.

Deodată, Anton ne face din urmă semn cu farurile. Opresc, bag în marşarier, opresc din nou şi ne dăm jos din maşină.

— Am pană, zice el placid.

— Să te-ajut?

— Mă descurc singur.

Suntem în dreptul unei pădurici. Frunzele copacilor par opărite de fumul ieşit pe ţevile de eşapament.

Pe lângă noi trece un Oltcit alb. Mi s-a părut mie sau la volan era ciolănosul iar alături de el mititelul cu faţa de boxer?

— E gata, anunţă Anton. Să-i dăm drumul.

Pornim din nou la drum. Străbatem sate multicolore. Copiii ne fac semne. Le răspund cu nonşalanţă. Mecena a adormit pe banchetă.

Când ajungem la Craiova, Anton o ia din nou înainte ca să mă conducă pe străzile întortocheate, pline de sensuri unice, până la hotel Jiul.

Şi aici suntem aşteptaţi şi deci nu e nicio problemă în legătură cu cazarea. Ocupăm trei camere alăturate la etajul 1.

N-am făcut nici 300 de kilometri aşa că nu mă simt deloc obosit. Imediat cobor şi încep să colind de unul singur prin oraş. Doar sunt un italian care vrea să cunoască o ţară străină!

La întoarcere urc tot pe scări. O iau pe coridorul care duce la camera mea. Mă zăresc într-o oglindă aflată la capătul coridorului.

— Când au instalat-o? mă întreb eu. Parcă nu era când am venit.

Surâd spre imaginea din faţă şi chipul care se reflectă de-acolo se destinde într-o grimasă care poate eventual explica de ce blonda de la bar a acceptat numai în zece minute să coboare în apartamentul meu. Mă încrunt ca să par un dur şi nici aşa nu mi se pare a fi dezagreabil ceea ce văd. Fac câteva mişcări de box. Noroc că nu mă vede nimeni pe coridor, altfel ar crede c-am înnebunit. Mă apropii tot mai mult de oglindă şi în clipa în care sunt aproape de uşa camerei mele, imaginea se rupe din oglindă şi-mi administrează un pumn drept în falcă.

Am cumva halucinaţii?

— Hei, ce-i asta?

Următoarea lovitură mă încovoaie de durere şi aproape că nu mai pot respira. Simt că mă sufoc, că venele de la tâmple or să-mi plesnească. Când apuc să răsuflu zic:

— Care-ai stins lumina?

Nu mai văd nimic în jur. N-a stins însă nimeni lumina. Mi-a fost aplicat un leucoplast pe ochi. Nu mai am cum să-mi mai exprim mirarea fiindcă un alt plasture mă constrânge la tăcere fiindu-mi aplicat pe gură. Mai simt doar o lovitură după ceafă şi ultimul gând cu care cobor în neant e următorul: dacă vroiau să mă lovească în cap, de ce mi-au mai pus leucoplastul?

Vineri, ora 7

Am senzaţia că nu mai am senzaţii.

Mâinile îmi sunt legate la spate cu o frânghie subţire care mi-a intrat în carne. Pentru a nu se simţi neluate în seamă şi cu picioarele s-a procedat la fel. În jurul meu se află tot felul de boarfe. Nu reuşesc să văd nimic. Abia pe urmă îmi aduc aminte că n-am nicio astfel de posibilitate din moment ce mi s-a pus un plasture pe ochi. Dau să mă mişc dar nu prea am spaţiu vital. E probabil o debara unde pun femeile de serviciu lenjeria care trebuie dată la spălat. Miroase a încins. Cât o fi ceasul? De când zac în asemenea hal? Şi, mai ales, cât o să mai stau aici? Poate că în debaraua asta nu se umblă decât din an în paşte, care e destul de îndepărtat temporal. Dar dacă nu-i o debara şi am fost scos din hotel? Îmi mişc puţin capul, însă simt o durere atât de ascuţită în ceafă încât renunţ. Altceva parcă nu mă mai doare. Iată un lucru bun, mă felicit eu. Dacă n-ar fi zgomotul ăsta îngrozitor de parcă ar urla în capul meu o sirenă aproape că m-aş simţi fericit din moment ce totuşi trăiesc. Respir, aud, pipăi. Numai că nu văd şi nu pot vorbi. Numai că nu pot merge. Numai că sunt legat de picioare. Numai că sunt închis într-o debara sau naiba ştie ce-o fi asta...

Iar urletul ăla de sirenă nu încetează deloc. Ba parcă n-ar fi urlet de sirenă. E urletul unui animal care cere de mâncare. Sărăcuţul! E glasul unui motănel căruia nimeni nu-i dă lăptic. Aproape că uit în ce stare mă aflu şi mă înduioşez mai mult de soarta lui. Apoi, dacă aş avea mâinile dezlegate, mi-aş da o palmă peste frunte.

— Mecena! E mieunatul lui Mecena!

În gând îmi zic că bietul ins s-ar simţi jignit să afle că l-am confundat cu un motănel insipid. Deci, a dat de mine. Înseamnă că şi salvarea e aproape. Cu o sirenă de asta scoli un hotel întreg.

Încă nu mi-e clar cum am ajuns în situaţia asta. Deci, eu mă îndreptam spre oglindă şi oglinda mi-a dat un pumn. Nu. Cineva din dreptul oglinzii. Nici aşa, fiindcă mă vedeam doar pe mine...

Nu cumva...

Mă ia deodată cu frig.

O fi înviat adevăratul signor Vincenzo care vine să-şi ceară drepturile? Maşina, banii, actele, hainele, afacerile lui necurate...

Dar bine, căpitanul spunea că Vincenzo a murit. Eu însumi l-am văzut în fotografie. Dar dacă era vorba de un trucaj? Doar ştiu de la colegii mei fotoreporterii cât de simplu se face aşa ceva. Iei moaca unuia şi o lipeşti în situaţia care vrei şi după aceea pozezi din nou şi poţi să bagi pe unul la balamuc. Ce garanţie am de fapt că Manole Poenaru e cu adevărat căpitan? Am mers pe mâna lui cu prea mare uşurinţă.

Dincolo de uşă, Mecena miaună cu hărnicie. Aşa, frate, miaună să scoli tot universul ăsta. Să n-aibă linişte până când nu mă scoate cineva din cearceafurile murdare în care am fost vârât.

Dincolo de uşă se-aud paşi.

— Taci odată dracului, potaie! Dacă te iau de coadă şi te-arunc de la etaj, terci te faci!

E un glas de femeie. Probabil, o femeie de serviciu. Bodogăneşte ce bodogăneşte şi apoi simt că vrea să plece. Încep să dau cu picioarele în uşă, în timp ce Mecena continuă să miaune.

— Ei, drăcie! se miră femeia. E cineva înăuntru?

— Deschide odată, îi zic eu în gând şi nu te mai mira atâta. Deschide că ai ce vedea.

Aud zgomotul clanţei. O bruftuluiesc în gând în continuare:

— E încuiată, deşteapto! Altfel aş ieşi singur!

Apoi îmi dau seama că n-aş putea realiza performanţa asta.

— E încuiată, constată şi femeia. Unde-or fi cheile? Mario, ia vino să vezi, fa, ceva: un motan care miaună la o uşă.

Maria îi răspunde că n-are timp şi ştie ea ce i-ar face amărâtului ăla de cotoi. Auzindu-se făcut amărât, Mecena îşi intensifică mieunatul. Se aud cum se deschid uşi ale celor cazaţi în hotel.

Probabil că e dimineaţă din moment ce unul ţipă de se zguduie clădirea:

— Linişte! Vreau să dorm! Măcar în delegaţie să nu mă scol la şase!

Deci, e ora şase. Am stat în debaraua asta vreo douăsprezece ore. Fără pâine, fără apă. Nu poate fi omologat ca record de supravieţuire, dar tot e ceva.

Izbesc din nou cu picioarele în uşă.

— Mario! zice femeia. E cineva încuiat aici. Dă-mi, fa, cheile.

E clar că Maria a avut o noapte proastă. Îi răspunde că din partea ei n-are decât să se şi spânzure cel care s-a-ncuiat în debara, dar până la urmă se pare că-i dă cheia din moment ce aud umblându-se la broască.

Mecena a-ncetat să miaune. Aud cum se deschide uşa. Primul glas de femeie exclamă îngrozită:

— E-un mort în debara!

Maria însă o potoleşte zicându-i cu milă:

— Proasta dracului! Ai mai văzut tu, Sevastiţo, mort care să dea din picioare?

— E legat, tu! Şi are şi lecoplast pe ochi.

— Fă, proasto, nu se zice lecoplast, ci leucoplast! Măcar atâta lucru să ştii şi tu.

— De ce mă faci proastă?

Dacă n-aş avea plasturele la gură aş urla să se-audă până în constelaţia Lebăda. Noroc că în locul meu se-apucă Mecena de zbierat.

Femeile îşi dau seama că ar trebui să-mi dea o mână de ajutor. Mă trag din debara pe coridor şi încep să-mi dezlege nodurile. Se căznesc binişor dar până la urmă reuşesc. Îmi scot şi leucoplastul de pe gură şi ochi. În sfârşit, lumină! Mă ridic de jos şi încep să-mi frec încheieturile amorţite. Cu flerul meu caracteristic, îmi dau seama că femeia cu faţa morocănoasă e Maria şi cealaltă, cu o privire blândă ca de mieluşea, e Sevastiţa.

— Dar ce cauţi mata în debaraua asta? Om tânăr şi legat? Noroc de mine şi Maria că altfel cine ştie cât mai stăteaţi acolo, îmi zice femeia cu faţa morocănoasă.

Ei, poftim! Să mai cred că mă pricep la fizionomii!

— Cum să vă explic, stimatele mele doamne! Oricine are dreptul să-şi aleagă locul de dormit care-i place cel mai mult. Hai, Mecena!

Cele două femei rămân cu gura căscată.

— Auzi cum i-a zis: Mecena. Şi jigodia s-a luat după el! O fi vreun scamator. La noi în sat a venit odată unul care trăgea aghioase pe cuie. La urma urmei, ăsta dormea mai bine. Avea sub el un maldăr de cearceafuri. Când o să le spun alor mei nici n-or să creadă.

Merg pe coridor spre camerele lui Anton şi Patriciei. În ultima clipă mă salvez când îmi dau seama că nu e etajul meu, ci şase. Cobor cinci etaje şi ciocănesc la uşa lui Anton. Când intru, amândoi stau pe scaune, îmbrăcaţi ca şi ieri, semn că nu s-au culcat. Au cearcăne bogate la ochi. Când mă văd, rămân stane de piatră.

— Bună dimineaţa, copii, zic eu încercând să am vocea celui care zice bună seara, copii la radio. Ce mai e nou? Regret că n-am putut petrece împreună aseară dar treburi urgente m-au reclamat în altă parte.

Primul îşi revine din uluială Anton.

— Un... un... unde aţi fost? zice el bâlbâindu-se.

— A, a fost ceva deosebit de agreabil. O serată la nişte amici cam excentrici, dar cine nu e azi niţel sărit de pe fix? Nu-i aşa? îi zâmbesc eu languros fetei care îmi întoarce o privire din care înţeleg că e total în ceaţă şi plafonul de nori n-are şanse să se ridice prea curând. Da... amicii mei m-au invitat într-o debara unde mi-au servit un delicios leucoplast pe gură şi pe ochi şi m-au legat fedeleş, cum se zice, în astfel de ocazii solemne. E drept că nu mi-au precizat cât timp trebuie să stau aşa. Spre norocul meu, signor Mecena aici de faţă a binevoit s-o ia pe urmele stăpânului său, nesuportând deloc singurătatea. M-a găsit şi a chemat în ajutor două femei cu suflet cumsecade. Şi iată-mă acum tot eu cel vechi alături de voi, pentru a sărbători reintrarea într-un clan atât de simpatic. Nu e el chiar al sicilienilor, dar n-o să ne-apucăm să facem mofturi.

E rândul Patriciei să se bâlbâie.

— Tu... tu... eşti Vincenzo?

— În carne şi oase, scumpi. E drept, carnea mea e pe alocuri deteriorată, dar sper să nu mi-o luaţi în nume de rău. Însă ce-i cu voi? Nu luaţi puţină votcă? Pune sângele în mişcare.

Anton ia de pe masă o sticlă şi-şi toarnă rapid un pahar. Îl dă peste cap „d'un seul trait”, cum spun rudele noastre franceze.

— Scuzaţi-mă, zice el. Aveam mare nevoie de un întăritor.

— Mai ia, îl încurajez eu.

— Să ştiţi că aşa fac, îmi răspunde Anton şi se ţine de cuvânt, spre lauda lui.

După ce le mai studiez aspectul grafic îi iau la întrebări.

— Ei, dragii moşului, voi ce-aţi făcut aseară? Aţi fost cuminţi? Aud?

Şi-au mai venit în fire. Se uită unul la altul.

— Cine v-a bătut, signor Vincenzo? întreabă Anton.

— Nu ştiu. Cineva care semăna îngrozitor de bine cu mine.

— Deci, el a fost, dă Dogaru din cap.

— L-aţi văzut şi voi?

— Ba bine că nu. Am stat şi la masă cu el.

Îmi sare deodată ţandăra, dar nu prea departe de trunchi.

— Cum aţi stat la masă cu impostorul ăla?

— De unde să ştim noi că e un impostor? Asemănarea era atât de mare, încât la început n-am văzut nicio deosebire. Singura chestie e că avea nişte zgârieturi. Mi-a spus că s-a jucat cu motanul care şi-a încercat ghearele pe epiderma lui. Asta m-a cam pus pe gânduri dar nu prea tare. În definitiv, nu e motanul dumneavoastră decât de puţină vreme, ca să vă îngăduie să-l zădărâţi când vreţi. Dar a venit seara şi potrivit obiceiului ne-am dus să bem ceva. Ceva mai tare.

— Să beţi fără mine? strig eu în aparenţă indignat.

— Liniştiţi-vă! V-am spus doar că nu ştiam cine era individul. Ei bine, primul tur a mers. A mers şi al doilea, cu chiu cu vai. Dar la al treilea au început să-i sticlească ochii şi nu te mai puteai înţelege cu el. Atunci am intrat la bănuieli. Am lăsat-o mai moale cu băutura şi i-am făcut semn Patriciei să fie mai atentă. După cinci pahare insul a mărturisit totul. Cică l-au angajat nişte tipi să-l dubleze pe unul.

— Acela fiind eu, zic mai mult ca să mă aflu în treabă.

— Exact, răspunde Anton cu o privire de parcă m-ar admira pentru atâta perspicacitate. Nu ştie bine schema, dar i s-a spus că trebuie să treacă o maşină în Iugoslavia. N-are idee de tablouri, ceea ce înseamnă că respectivii nu vroiau să-l facă părtaş la pradă. Am stors cât am putut de la el. Îi dădeam câte un pahar de whisky după ce mai scotea ceva din ce are în cutiuţă.

Cântăresc în tăcere cele aflate, folosind kilogramul etalon păstrat la muzeul din Sèvres, dorind să fac o apreciere cât mai riguroasă a situaţiei.

— Unde-i acum? îl întreb pe Anton.

— Cine? se interesează el surprins.

— Dublura.

— A, l-am scos din circulaţie, zice el calm.

— Cum?

— L-am... şi face semn cu palma la gât.

— L-ai... zic eu şi fac acelaşi gest ca în transă.

— Sigur că da. Ce, aveam nevoie de codiţă după noi? Îmi pare rău doar că n-am pus mâna pe ceilalţi doi.

— Doi sunt?

— Da. Mi i-a descris exact. Unul ciolănos şi înalt, iar celălalt cu moacă de boxer.

— Îi ştiu, tresar eu. S-au ţinut după noi de la mare.

— Şi mie de ce nu mi-aţi spus? se tânguie Anton.

— N-am ştiut ce-i cu ei, mă scuz eu. Am crezut doar că e o coincidenţă.

— Nu se face aşa ceva, signor Vincenzo. E prea riscant.

— O fi poliţia? avansez eu perfid o supoziţie.

— Nu. E cineva care vrea să pună mâna pe transportul nostru. O să pună mâna când mi-oi vedea ceafa, se umflă în pene Anton.

— Cuvântul ceafă îmi spune ceva, îmi amintesc eu deodată. Am un cucui de toată frumuseţea. N-aveţi nişte spirt?

— Ba da, sare Patricia şi începe să mă oblojească. Mâna unei surori de front n-ar fi mai uşoară. Diferenţa e că în jurul nostru nu sar şrapnele.

— Şi deci l-ai... îi zic eu din nou lui Anton făcând gestul acela care îmi provoacă fiori.

— Am greşit?

— Nu. Dar preferam să-l cureţe subsemnatul, remarc eu pe un ton neglijent. Să se repeadă aşa la mine şi să-mi facă tot ce mi-a făcut! Mamma mia! De ce nu mi l-ai lăsat mie?! Să-l fi ars mai întâi puţin cu ţigara, pe la sprâncene, apoi să-i fi smuls unghiuţă cu unghiuţă, să-l fi jupuit de viu şi să-l ung cu miere să-l pape muştele ca până la urmă să mă roage el să-i iau viaţa, la care eu să-i spun nu, fiule, uite colo o frânghie, te spânzuri singur, eu nu-mi încarc cugetul cu sufletul tău necurat.

Patricia mă urmăreşte fascinată şi îngrozită în acelaşi timp. Nici privirea lui Anton nu e departe de admiraţie.

— Asta se cheamă vendetta la voi, nu-i aşa? zice el omniscient.

Dau din mână a lehamite.

— E cotoiul ăsta aici că altfel v-aş spune ce i-aş mai fi făcut. Dar mi-e milă de el: e o natură sensibilă din câte bag seamă. Iar acum, pe cai, îi zoresc eu. Pardon, în maşini. Trebuie să ajungem la Timişoara.

— N-ar fi bine să te duci la un doctor? mă întreabă îngrijorată Patricia.

— Doctor? Pentru fleacul ăsta? spun eu flegmatic şi mă strecor în camera mea ca să-mi strâng lucrurile.

Aici telefonul sună în draci. Ridic receptorul şi aud vocea căpitanului:

— Cu signor Vincenzo, vă rog.

— La aparat! îi răspund eu rapid.

— Unde naiba ai fost? Te caut de-aseară.

— Unde naiba ai fost tu! Ce protecţie îmi asiguri din moment ce laşi să fiu bătut?

— Cum?

— Nu pot să-ţi explic acum. Dar pune-ţi oamenii să caute prin împrejurimi un tip care seamănă al naibii de bine cu mine. Mai exact spus, prin porumbişti. A, să nu te mire că tipul n-o să-i salute când or să-l găsească. I-ar fi greu în situaţia în care se află.

Trântesc receptorul furios.

Vineri, ora 14

Suntem toţi trei rupţi de foame aşa că hotărâm să oprim la Drobeta-

Turnu Severin să tragem o colazione. Parcăm chiar în faţa celui mai grande hotel, defilăm prin dreptul recepţiei, după care coborâm la restaurant. Acolo ne tratarisim cu câte o ciorbă rece şi o friptură aşijderea, iar la urmă luăm câte un cataif uriaş, în reţeta de preparare a căruia nu figurează însă şi zahărul. Nici Mecena nu e uitat şi capătă o bucată de cărniţă tocmai cum îi place lui, adică mult os şi zgârci. La sfârşit, o ţigară capitalistă şi o cafea cu o aromă cam curioasă, dar, în definitiv, e fierbinte, aşa că nu mai are importanţă cât de curat era ibricul în care a fost fiartă.

Afară, soarele face asfaltul să se lichefieze. E pustiu ca în unele pânze ale lui Chirico. Toţi s-au adăpostit de caniculă pe unde-au apucat. Dacia lui Anton e parcată înaintea microbuzului. Ca să ne facă loc, el o porneşte uşurel la vale şi iese în şosea. Ceea ce nu vede e că şi eu şi Patricia suntem ţinuţi la respect de două pistoale la capătul cărora se află ciolănosul şi mititelul într-o dispoziţie nu prea prietenoasă. Tocmai când să-i întreb cine i-a supărat, aud:

— Fără nicio vorbă! Tragem la orice mişcare în plus!

N-avem încotro şi ne supunem. Imediat simt cum un plasture îmi retează orice posibilitate de a mă folosi de cel de-al doilea sistem de semnalizare. După care nu mai văd nimic fiindcă mi se pune un plasture şi pe ochi. După miros şi gust ar părea să fie calitatea celui din noaptea trecută. N-am apucat să le spun băieţilor că nu mi-a plăcut tratamentul la care m-au supus, aşa că ei s-au crezut datori să-l mai repete, încrezători în succesul lui. Mulţumesc, nu era nevoie de atâta deranj!

— Mâinile la spate! ordonă aceeaşi voce.

Simţind cum mă-mpinge din spate ţeava pistolului, duc mâinile în poziţia recomandată cu atâta energie. Imediat îmi sunt legate cu o frânghie care nu diferă nici ea de cea de ieri. Doamne, ce monotonie!

— Urcă! mi se mai strigă.

În drum spre maşină mă prefac că mă împleticesc.

— Fără bancuri cretine că trag!

Mă împinge pe unul din locurile din spate ale microbuzului şi trânteşte portiera după ce sunt vârât acolo ca un balot pe care nu scrie „fragil". Apoi unul dintre ei urcă la volan, iar celălalt se aşază lângă mine. Din câte îmi dau seama, Mercedesul a întors şi o ia pe partea opusă celei pe unde a ieşit Anton. Aud şi un claxon care se pare a fi al maşinii lui. Cu siguranţă că, nedumerit de faptul că nu l-am urmat, a venit să vadă ce se-ntâmplă. Într-adevăr, aşa e, fiindcă simt cum Mercedesul îşi sporeşte viteza. Claxonul maşinii lui Anton se aude încontinuu. Timpanele îmi vibrează şi de fluierul unui miliţian consternat de desfăşurarea unui raliu neanunţat în presa locală. După mai multe curbe luate aproape pe două roţi, înţeleg c-am ajuns la şoseaua naţională. Nu mai simţim caldarâmul oraşului. Dar încotro am

luat-o? Înapoi spre Craiova? Spre Timişoara? Nu pot să răspund. Mă clatin încolo şi-ncoace fără posibilitatea de a mă ţine de ceva. În stânga mă izbesc cu capul de geam. În faţă dau cu dinţii de scaunul şoferului. În spate, ceafa care continuă să mă doară de la runda precedentă ia contacte nu tocmai plăcute cu bancheta. Dar toate mi se par nesemnificative în comparaţie cu împunsătura ţevii pistolului pe care îl simt în dreapta.

Gonim cu viteză maximă. Aud câteodată vâjâind aerul când trecem pe lângă o altă maşină. Claxonul lui Anton însă nu mai răzbate până la noi. Probabil c-a rămas mult în urmă.

Tăcerea care a domnit până acum în maşină e întreruptă de cealaltă voce pe care încă n-am auzit-o:

— Las-o mai încet, Sile! Ne facem arşice!

Vocea celui care conduce răsună batjocoritoare:

— Ţi-o fi frică să n-o mierleşti!

— Ai milă de mine! Ştii că nu suport goneta!

— Trebuie odată şi-odată să te-nveţi cu ea! Când o să fii în Italia numai cu viteze de-astea o să zbori. Dacă mergi mai încet te bagă la zdup. Zic c-ai făcut ceva dacă ţi-e frică să dai bice.

— Bagi boala în mine, Sile! Calc-o măcar numai c-o sută!

— Eşti speriat de bombe, Mache! De-aia n-ai s-ajungi departe.

Dispreţul din vocea ciolănosului e evident. Mache se potoleşte. După care îl aud din nou.

— Bun golgotier e macaronarul ăsta! Ai văzut cum le suge? Duce sticla de lampă numărul cinci la gură şi nici că i-o mai poţi scoate dintre dinţi.

— Ăştia sunt învăţaţi de mici să bea. Gaborii bătrâni îi iau pe guşterii cei mici în cârciumi şi le dau să sugă la robinet ca să se deprindă de mici cu greutăţile. Care nu bea e luat la carabe.

— Băştinaşii noştri sunt mai cuminţi, îşi dă cu părerea Mache. Dar ce zici de pupăza roşcovană?

— Să nu-mi spui c-ai căzut pe bec după ea.

— Mă ştii om serios... Cunosc merchezu... Femei multe, grije multe... Ne-ne... Nu se prinde schema cu băiatul.

— Pe unde naiba o fi pârtia aia? îl întrerupe din filozofare Sile.

— Pe-aici... Dacă o roieşti ca nebunu' nici că m-ar mira să fi trecut de ea.

— Mai tacă-ţi trompeta că te iau la şuturi. Ridică-ţi bine pleoapele şi uită-te c-am ajuns. Na, că era să dau peste puştiul ăsta.

Microbuzul opreşte. Se aude cum ciolănosul dă geamul jos în dreptul lui.

— Bă, vită, nu te uiţi pe unde mergi? O-mbulinezi dacă mă dau jos la tine.

Maşina se pune din nou în mişcare. După zgâlţâituri îmi dau seama

că e vorba de un drum de ţară. Mergem cam vreo zece minute şi oprim.

— Coboară, c-avem ceva de gavarit, mă îmbrânceşte Sile.

Mă dau jos cu greutate. Sunt împins şi înghiontit fără menajamente. „Nu aşa se face cunoştinţă, domnilor”, aş vrea eu să le spun, dar mi-e gura pecetluită mai bine decât cu zece lacăte.

Din câte îmi dau seama am intrat într-o odaie. E răcoare. Îmi pot şi închipui ambianţa: o căsuţă părăsită sau o magazie... Şi-au calculat bine lovitura ticăloşii: şi-au pregătit dinainte scenariul şi m-au aşteptat la cotitură.

O mână îmi smulge cu brutalitate plasturele de la gură. Aproape că-l ia cu buze cu tot.

— Mai întâi, bună ziua, domnilor! Dacă aş fi avut condiţiile necesare v-aş fi spus asta de mult. Suntem doar între gentlemani, nu? Iar acum am să vă rog să mă dezlegaţi şi să mă lăsaţi să plec. Apreciez faptul că v-aţi gândit cât de mult mi-ar prii o schimbare de aer şi vă mulţumesc pentru asta, dar acum sunt aşteptat undeva şi mă grăbesc.

Glasul lui Sile exprimă o uluială deplină.

— I-auzi, Mache! zice că suntem între gentlemani. Păi dacă e aşa, hai să ne purtăm cu mănuşi.

— Cu mănuşi, că dăm mai bine, chicoteşte Mache dintr-un colţ. Nu ne doare pumnul.

— Măi, Mache, guriţă ăsta ne crede proşti? Bă, bilă, ia spune-ne nouă mai bine cine eşti? Fiindcă nu eşti Vincenzo Petcu din Livorno. De ăla am avut noi grijă.

Îmi trece un fior de gheaţă prin şira spinării.

— Cred că faceţi o confuzie. Sunt Vincenzo Petcu.

— Te-ai ţicnit, fratele meu alb! Ai chef de cotonogeală? Nu eşti de la poliţie, că te găbjea mandea de mult. N-ai mai fi stat cu ăia doi atâta vreme. I-ai fi dat în gât rapid. Tu eşti un barosan din altă bandă. N-ai gâlgâi aşa bine. Scuipă tot ce ştii!

— Trebuie să recunosc că mă simt excelent în compania dumneavoastră, domnilor, dar aşa cum v-am mai spus sunt într-o uşoară întârziere. Nu pot să mai rămân cu dumneavoastră.

— Faci mişto de mine? răcneşte Sile.

Şi-mi dă una în burtă de-mi taie câteva clipe răsuflarea. Când în sfârşit reuşesc să respir, zic:

— Foarte bine dat! Un scurt balans al braţului şi apoi lovit cu pumnul fără cruţare! Admirabil!

— Ăsta-i într-o dungă! zice cu mirare Mache.

Îmi pare rău că nu le văd fizionomiile.

— Numai dungi o să aibă pe spinare! zice Sile furios. Pune-i un căluş în gură că-l învăţ eu gentlemenia.

Mache mă scotoceşte prin buzunare şi-mi ia batista pe care mi-o

îndeasă în gură. Mă felicit c-am schimbat-o de dimineaţă şi am şi parfumat-o puţin. Dar bucuria mea e de scurtă durată. Peste trupul meu începe să se-abată o grindină de lovituri. Cu ce naiba dau în mine? Pare a fi o cravaşă.

— Daţi, băieţi, numai daţi! încep eu în gând un discurs îndreptat împotriva violenţei. Mă închipui într-o uriaşă sală de conferinţe în care personaje frumos îmbrăcate stau pe locurile lor şi aşteaptă în linişte ca să apar. Bărbaţii sunt îmbrăcaţi în fracuri şi au bărbi impunătoare, iar femeile au toalete pline de fast care le pun în evidenţă umerii rotunzi. Apar pe un podium în faţa lor, îmbrăcat şi eu în frac. Totul e aşa cum am văzut într-o litografie veche. Îmi dreg vocea şi încep să perorez.

— Doamnelor şi domnilor, bună seara! Obiectul conferinţei mele de azi e violenţa. Ţin să vă mărturisesc, onorat auditoriu, că de mic copil am urât orice formă de agresiune îndreptată împotriva oricărei fiinţe. N-am făcut parte dintre acei copii care trag cu praştia după porumbei, smulg aripile muştelor pentru a le vedea cum îşi dau duhul şi n-am făcut niciodată vreun insectar unde să înţep gângănii. M-am ferit totdeauna de bătăile cu colegii de clasă sau de cartier. Din pricina asta mi s-a spus că sunt un papă lapte, că sunt o domnişoară etc., o mimosa pudica fiindcă, în treacăt fie zis, nici să-njur nu-mi place. I-am lăsat pe toţi în treaba lor. Dar, în acelaşi timp, dormeam pe pietre vârâte sub cearşaf ca să mă călesc, mă frecam cu zăpadă iarna sau înotam în lacuri cu ape reci. Din pricina asta capacitatea trupului meu de a îndura e, presupun, destul de mare. Ca să vă dovedesc am invitat pe doi dintre distinşii mei colaboratori, Sile şi Mache, care mă vor maltrata pentru a vedea cât pot să rezist. Domnule Sile! Domnule Mache! Treceţi la fapte!

Pe podium apar ciolănosul şi prichindelul care fac mai întâi o reverenţă, apoi mă leagă şi încep să mă biciuiască. În acelaşi timp eu continui să vorbesc.

— Doamnelor şi domnilor, începutul e mai mult decât promiţător. În corp se instalează o căldură binefăcătoare. Numai primele lovituri se simt. Celelalte sunt deja inutile fiindcă durerile sunt atât de mari încât se anulează reciproc. Vă promit că n-am să leşin chiar dacă sala a început să se-nvârtească niţel cu mine, în sensul acelor ceasornicului.

Urechile îmi vâjâie groaznic. Aud deodată vocea lui Mache:

— Lasă-l, Sile, că-l omori şi ne mai trebuie.

Ploaia de lovituri conteneşte. Cineva îmi smulge căluşul din gură.

— Ei, domnule gentlemen, să-ţi auzim povestea. Cine eşti şi cu ce dichis te dai drept Vincenzo?

— Parcă asta ne interesează? zice Mache. Fă-l să verse mai bine unde-s ascunse tablourile. Să nu desfacem toată maşina, că-i păcat de

ea.

— Ai auzit? Unde-i marfa? îmi răcneşte la ureche Sile.

Încerc s-o mai fac pe viteazul deşi sunt mototolit rău de tot.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Mai sunt vreo zece sticle de whisky în portbagaj. Asta e singura mea marfă. În orice caz, vă mulţumesc pentru generozitatea cu care m-aţi întâmpinat în acest locaş pe care din păcate nu-l pot vedea fiind probabil noapte.

Sile trage o înjurătură grosolană.

— V-aţi lovit cumva? îl întreb eu deşi îmi dau seama că din gură mi se prelinge o şuviţă de sânge.

— Pune-i căluşul! ordonă Sile.

Şi loviturile încep să curgă din nou. Iarăşi mă-nchipui în sala de conferinţe.

— Cum vă spuneam anterior, nu se ştie cât e de mare capacitatea de rezistenţă a organismului. Iertaţi-mă însă pentru un moment. Deşi mai înainte vă promisesem că n-am să leşin, se pare că totuşi va trebui s-o fac.

Şi brusc rup orice contact cu lumea exterioară, de parcă m-ar scoate cineva din priză.

... Când mă trezesc sunt ud din cap până-n picioare de apă. Cineva mă stropeşte cu furtunul.

— Îşi revine, îşi dă cu părerea Mache.

— N-are baftă, îi răspunde batjocoritor Sile. Scoate-i căluşul.

Gura mi-e plină de sânge.

— Mulţumesc, domnilor, îngaim eu cu greutate. Am o gingivită accentuată. Tratamentul dumneavoastră îmi poate fi de mare folos.

Aud glasul lui Mache.

— Ăsta n-are sânge în vine. Numai whisky. Unde apeşi ţâşneşte din el doar băutură. Uite, domne, se minunează el, ce înseamnă o licoare fină!

— Ţi-am spus eu că pe ăştia îi învaţă de mici cu greul? Dar unde naiba e marfa? Hei, domnu' nu ştiu care, am desfăcut toată maşina şi n-am dat de ea. Unde e? Cine a manglit-o?

Cum adică au desfăcut Mercedesul şi n-au dat de tablouri? Curioasă chestie! Ia să fiu mai atent! Să le fi luat căpitanul? N-aş crede.

— Domnilor, vă repet că e o confuzie. Eu sunt Vincenzo Petcu şi n-am nicio marfă. O, da, în ţara mea v-aş putea oferi o marfă.

— Să nu-l ard cu ţigara? întreabă Sile.

— Dar dacă omul nu ştie? Poate că e doar un paravan. Ceilalţi doi or fi cu şmecheria. Pupăza cu şontorogul.

— Poate că ai dreptate. Dar unde îi găsim?

Deodată, aud un zgomot înăbuşit, după care urmează un icnet. Un corp se prăbuşeşte în apropierea mea. După care răsună un strigăt de surpriză, un icnet şi iarăşi zgomotul unui trup care cade, „come corpo

morto cadde”. Apoi aud cum se depărtează cineva în grabă.

— Ce-i asta? strig eu. Cine e?

Niciun răspuns. Mi-e ruşine dar n-am încotro şi ţip cât mă ţin puterile:

— Ajutor!

Strigătul vine parcă din fundul galaxiei. Poate că nu mai e viaţă pe Pământ şi sunt singurul supravieţuitor. Cine ştie câte lucruri nu se pot întâmpla pe o planetă ca asta în timp ce un gazetar e bătut!

Încerc să mă ridic dar cad la loc pe spate şi mă lovesc la cap. Atunci mă rostogolesc spre dreapta. Dau cu oroare de trupul unui om care zace întins cât e de lung.

— Scuzaţi, şoptesc eu, dar tare am impresia că nu are cine să m-audă.

Atunci încep să mă târăsc spre locul de unde vine o adiere de vânt. E clar că într-acolo e uşa care a rămas deschisă, după plecarea misteriosului vizitator. Cei doi metri care mă despart de ea îi străbat cu viteza unui limax în convalescenţă. În sfârşit, ajung la prag. Cu un efort supraomenesc mă ridic în picioare şi mă sprijin de cantul uşii. Potrivesc nodul de la frânghie chiar pe broasca ei şi încep o mişcare „du-te vino” cu mâinile. În curând le simt însângerate, dar n-am timp să fac fasoane. Trebuie să scap mai repede de legăturile astea şi să văd cam unde mă aflu şi în prezenţa cui.

În cele din urmă reuşesc să tai frânghia. Îmi smulg imediat plasturele de pe ochi şi zăresc în fine decorul în care mă aflu.

E o căsuţă cu două camere în paragină. Proprietarii au părăsit-o de mult. Pe podeaua pe care a-ncolţit până şi iarbă printre crăpături, zac Sile şi Mache. Primul are chiar în dreptul inimii o mică gaură din care se prelinge sânge. Celălalt pare să fie lovit în burtă.

Ies afară după ce mai întâi îmi desfac legăturile şi de la picioare. Sunt plin de sânge şi hainele îmi sunt sfâşiate. Mă gândesc o clipă cu toată recunoştinţa la signor Vincenzo care are o garderobă ce exprimă opulenţa.

Casa se află într-o „panta rei”. Nu se vede ţipenie primprejur. Mercedesul e parcat chiar în dreptul uşii. Nu e nicio urmă că s-ar fi umblat la el. Şi totuşi, dacă marfa nu mai e acolo? Nu m-ar fi bătut ei aşa de meticulos dacă nu era ceva în neregulă. M-ar fi lichidat urgent.

Mai arunc o privire prin casă şi descopăr cravaşa cu care am fost bătut, pe care Sile o fi găsit-o azvârlită prin vreun ungher. Eu am fost flagelat vreo două ceasuri, iar ei într-o clipă şi-au încheiat conturile pe pământ şi s-au transferat dincolo. Parcă tot mai bine e de mine. Nu că mi-ar fi teamă de necunoscut, dar sunt un om cam ursuz câteodată şi mi-e greu să stabilesc noi cunoştinţe.

Dau să mă sui în microbuz dar tocmai atunci aud zgomotul unui motor de maşină. Cine naiba o fi prin pustietăţile astea? De după un

cot văd apărând o Dacie roşie. La volan e Anton, iar alături stă Patricia. Opresc în dreptul meu şi se dau repede jos.

— Doamne Dumnezeule! izbucneşte Patricia. Ce ţi-au făcut!

— Mai nimic, o fac eu pe nepăsătorul. Mi-au aplicat niţel gradul trei. Au vrut să afle diverse chestii în legătură cu viaţa mea personală. Cum adică, mă mir eu, atunci de ce mai e viaţă personală dacă o trâmbiţezi în stânga şi-n dreapta? Am refuzat categoric. Nu, domnilor, le-am zis, nu merge aşa. Există un bun-simţ de care trebuie să ţinem întotdeauna seama. Altfel, unde-am ajunge? Ce? Suntem zuluşi? Aşa că ei s-au înfuriat şi au acţionat în consecinţă. Nu le port nicio ranchiună. Fiecare cu educaţia lui. Dacă azi şi-au dorit pe cineva să-l bată, de ce să-i împiedic eu?

Îmi şterg o şuviţă de sânge care îmi şiroieşte din nas şi continui:

— V-am spus adineaori că n-am păţit mai nimic. Ei bine, chiar dacă unii din cei prezenţi nu m-au crezut, am spus purul adevăr. Pentru că faţă de ce au păţit cei doi, bătaia pe care-am încasat-o e o floare la ureche, indiferent dacă e stânga sau dreapta!

Îi conduc în casă ca un ghid cordial, care, venind de atâtea ori în aceleaşi locuri, are posibilitatea să se gândească la altceva.

— Poftiţi şi admiraţi! Este c-am avut dreptate?

Cei doi se întorc spre mine cuprinşi de oroare.

— Cine a făcut-o? întreabă Anton. Dumneavoastră?

— O, nu! exclam eu. Din păcate n-am ajuns la stadiul în care să nimeresc o ţintă fiind cu ochii legaţi. Asta presupunând că aş avea o armă. Dar, după cum bine ştiţi, n-am, fiindcă de fapt detest violenţa. Un creier poate de cele mai multe ori să îndoaie ţeava unui pistol de orice calibru!

— Sunteţi mare, signor Vincenzo! zice cu tot respectul Anton.

— Da de unde! mă prefac eu plictisit de toată discuţia. Povestea a fost rezolvată de îngerul meu păzitor. A văzut din ceruri că nu e în regulă ceva cu mine, şi-a pus archebuza la ochi şi i-a chemat la el pentru a le cere referinţe despre mine. Sper să le dea favorabile.

Patricia se uită în extaz la persoana mea.

— E-adevărat ce ţi-am spus pe plajă, Vincenzo! Eşti un dur! N-am întâlnit vreun bărbat mai puternic ca tine.

— Înseamnă că de-abia ai început să faci ocolul Pământului, oftez eu cu înţelegere. Dar cum m-aţi găsit?

— Ea te-a găsit, spune încă mâhnit Anton. I-a arătat drumul un copil.

— Aşa e, confirmă fata cu precipitare în glas. Anton s-a luat după microbuz. Eu şi cu Mecena am rămas ca nişte proşti în faţa hotelului. Noroc că tocmai trecea un taxi. Am sărit în el şi l-am implorat pe şofer să urmărească Mercedesul. La început s-a codit, dar până la urmă a acceptat. Din păcate, l-am pierdut din vedere pe Anton. Pe drum am

întrebat o groază de oameni dacă n-au zărit un microbuz cu număr străin şi o Dacie roşie. Până când am dat, de un puşti care plângea...

— Îl făcuse unul dintre ei vită încălţată, aduc eu pedant lămuririle necesare, de parcă aş explica teoriile lui Saussure.

— Poate. Tocmai atunci se întorcea şi Anton care a înţeles că indivizii o luaseră pe un drum lăturalnic. Am dat drumul taxiului, m-am suit în Dacie şi am luat-o pe unde ne-a arătat puştiul. Asta e tot ce ştim, îşi încheie Patricia relatarea.

— Confuzia vine din puţinătatea datelor, nu din imprecizia relatării, zic eu îngândurat. Prea puţini biţi de informaţie. Ar trebui însă s-o ştergem de-aici. S-ar putea s-avem necazuri dacă suntem descoperiţi lângă două trupuri fără viaţă. Nu credeţi că am dreptate?

Vineri, ora 19

O baie fierbinte e întotdeauna relaxantă. Mai ales după ce ai încasat o mardeală, cum s-ar fi exprimat atât de dulce Sile şi Mache. Săracii! Cine le-o fi făcut felul? Căpitanul? Imposibil. Nu m-ar fi lăsat legat fedeleş la discreţia animalelor din grupa rozătoarelor. Am auzit eu un foşgăit suspect pe sub podea. Mecena ar fi făcut ravagii dac-ar fi ajuns acolo. În special spatele mă doare şi mă enervează că nu pot să văd cam cum arată. Şterg de aburi marea oglindă şi încerc să mă familiarizez cu noul meu chip. E o operaţie estetică destul de reuşită. Totuşi, nu prea m-au lovit în cap. Vroiau probabil să mă menţină în formă cât mai mult ca să afle totul. Încă o dată îi plâng. Nici n-au descoperit ceva şi nici nu mai figurează pe vreun ştat de plată. Dar cine or fi? De partea cui sunt?

Încerc să curăţ cu spirt cât mai bine rănile la care ajung. Mă ustură al naibii de tare şi ţopăi prin baie ca un posedat. Acum nu mai are rost să mă prefac că nu mă doare şi să joc teatru. Mecena împinge uşa de la baie cu lăbuţa şi se uită din prag la mine clipind din ochi cu înţelegere. M-a iertat de toate după ce-a văzut ce-am păţit în ultimele zile.

— Decât să te uiţi ca mâţa-n calendar, mai bine mi-ai obloji rănile de pe spate. N-ajung acolo. De-aia poate că-ntr-o zi o să mă-nsor.

Dă din cap a neputinţă şi se retrage strănutând. Aburul nu e prea corespunzător pentru nările lui fine.

Cineva ciocăneşte la uşa apartamentului. Mă învelesc până la brâu într-un prosop şi deschid. Sunt Patricia şi cu Anton. Se uită cu oroare la spatele meu. Într-un colţ zac aruncate boarfele rupte şi murdare pe care le-am purtat.

— Vincenzo, lasă-mă să te dau cu spirt pe spate, zice Patricia compătimitoare.

N-am nimic împotrivă, aşa că în timp ce Anton se plimbă prin cameră eu mă întind pe burtă pe patul larg cât un teren de fotbal. Imediat Patricia începe să mă tamponeze cu vată îmbibată în spirt.

— Ustură? întreabă ea cu milă.

— Da de unde! rânjesc eu. N-au ştiut cum să dea. Dacă îi luam eu la cotonogeală nu mai puteau suporta nici să-i atingă un fulg. Nişte ageamii. Ceea ce nu înseamnă, stimată domnişoară, că mâna matale nu e uşoară ca un puf.

— Mă întreb cine-or fi ăia? zice Anton.

— De ce te frământi atâta? Or fi fost dintr-o bandă rivală. Vor să ne ia marfa. M-au întrebat unde e.

— Şi? întreabă intrigat Anton.

Şi-a pus pe el un alt costum de o culoare mai închisă. E la fel de îngrijit şi manierat ca întotdeauna. Doar cuta dintre sprâncene îl arată preocupat de ceva ce nu înţelege.

— Le-am spus că nu cunosc decât o Marfa Ivanovna care e un personaj dintr-o carte. Fiind atât de înapoiaţi la lectură, s-au înfuriat şi au tăbărât pe mine cu şi mai mult temperament. După care s-au apucat să controleze Mercedesul.

— Şi? întreabă din nou nerăbdător Anton.

— N-au găsit nimic. Deşi, sincer să fiu, asta mă miră.

Anton începe să râdă. Încep să râd şi eu.

— Să ştii că eu râd fiindcă m-a gâdilat Patricia. Nu văd ce e de râs: unde e totuşi marfa?

— E în Dacia roşie. Am transferat-o acolo pentru mai multă siguranţă. Cine stă să caute într-o rablă ca a mea? În seara asta o pun la loc.

Fără să mai ţin cont de nicio durere aproape că sar în sus.

— Genial! E de-a dreptul genial! Într-adevăr, cine să controleze acolo?

Dar în gândul meu sunt îngrijorat. Şi tocmai acum nu pot să iau legătura cu căpitanul.

Parcă ghicindu-mi-se gândul, telefonul începe să sune.

— Nu răspundeţi? întreabă placid Anton.

— Ba da, răspund eu cu inima cât un purice. Apăs receptorul de ureche şi când aud vocea căpitanului nu rostesc decât: Greşeală!

— Parcă-s adormite telefonistele astea, bombăn eu. Dau legăturile aiurea.

— Se mai întâmplă, zice Patricia. Toţi suntem supuşi greşelii.

— Bun, reia cu încăpăţânare Anton. Aceia sunt dintr-o altă bandă. Au aflat – din ce sursă, treaba lor, dar noi trebuie să-i spunem bosului cel mare întreaga istorie – de transportul ăsta şi şi-au zis că nu le-ar strica să-l jumulească niţel. Toate bune şi frumoase. Dar cine i-a omorât?

— Ăsta e într-adevăr un mister, zic eu cu deplină sinceritate.

— Poliţia să fie? întreabă Patricia în timp ce strânge spirtul, vata şi cremele folosite cu o iscusinţă care ar recomanda-o oricând ca pe un cadru de nădejde al Crucii Roşii.

— Imposibil, zic eu categoric. În primul rând, nu i-ar fi împuşcat fără somaţie. Aş fi auzit-o. Ca să nu mai zic că nu m-ar fi lăsat să zac pe jos fără niciun ajutor. Doar vă spun că m-am dezlegat singur.

Anton a încetat să se mai plimbe. E vădit îngrijorat.

— În orice caz, cineva a intrat pe fir. Trebuie să trecem cât mai repede dincolo. Mâine seară suntem în Iugoslavia.

Eu însă mă gândesc la altceva.

— Dar dacă individul care i-a omorât o fi crezut că eu eram deja curăţat?

Anton se gândeşte o clipă.

— Nu-i exclus. Totuşi, cine-o fi? Şi de ce-a lăsat microbuzul? N-o fi ştiind de marfă? E mai mult decât bizar.

Patricia îl ia de mână.

— Hai să mergem. Cu siguranţă că Vincenzo are nevoie de odihnă.

Cei doi zâmbesc încurajator şi ies din cameră. Mecena s-a rostogolit după un ciucure de la perdeaua roşie iar acum se întinde pregătindu-se de culcare. În definitiv, de ce n-aş trage şi eu un pui de somn, mai ales că în ultima vreme n-am avut parte de asemenea confort? Să ştie ai mei cum am fost cotonogit, m-ar mai cotonogi şi ei fiindcă m-am lăsat dus de nas. Dar lasă că nu s-au încheiat încă toate conturile. Deşi parcă mi-e milă de nenorocitul ăla care semăna cu mine şi chiar şi de Sile şi Mache. Aveau limbă sprintenă! Dar parcă mâna lor nu era la fel?

Mă vâr sub cearceaf şi sting lumina. În vis mă văd boxând pentru

titlul mondial la categoria grea pe care-l câştig în vuietul unei mulţimi dezlănţuite.

Vineri, ora 22

Mai întâi cred că e ceasul şi întind mâna încă somnoros după el pe noptieră. De-abia pe urmă îmi dau seama că telefonul sună de zor. Asta-mi confirmă încă o dată că totul e invers. Duc receptorul la ureche fără niciun chef. E căpitanul.

— Salut, signor Vincenzo! Cum merg afacerile?

— Prost, domnule, zic eu morocănos. Cred că dau faliment.

— Nici la mine nu merg prea bine. Ştii ce mi s-a transmis de la expertiză? Dacă nu-nchideai ieri atât de iute îţi puteam spune: tablourile sunt pur şi simplu nişte falsuri grosolane.

— Cum?!

— Aşa cum ai auzit.

Încep să-mi ies din fire. Ştie toată lumea că-mi ies greu din fire, dar când o fac vreau să afle cât mai mulţi. Aproape că ţip:

— Adică pentru nişte falsuri îmi risc eu viaţa? Pentru nişte pânze care nu valorează nici o sută de lei bucata am fost eu bătut ca pe vremea inchiziţiei şi au murit patru oameni?!

La celălalt capăt al firului se aude cum căpitanul suflă precipitat.

— Cum patru oameni? Numai doi: Vincenzo cel adevărat şi dublura lui. L-am descoperit în porumbişte aşa cum ai spus. Care-s ceilalţi doi?

— Ciolănosul şi cu mititelul. Îi găseşti între Drobeta şi Timişoara. Într-o căsuţă părăsită, la capătul unui drumeag.

— Cine a făcut-o?

— De unde să ştiu? Eram legat la ochi. Dar voi pe unde-aţi umblat?

— Am mâncat şi noi la acelaşi restaurant. Până când să achităm nota, aţi şi întins-o. Nu v-am găsit decât la hotel.

La uşă se aude un zgomot.

— Trebuie să închid, şoptesc eu şi pun receptorul jos.

Peste câteva clipe se aude cum se deschide uşa şi cineva răsuceşte comutatorul. O lumină plăcută năvăleşte din plafonieră. E Anton.

— Iertaţi-mă, signor Vincenzo! Vroiam să văd cum vă mai simţiţi.

Mă prefac că tocmai m-am trezit din somn şi mă întind satisfăcut.

— Excelent. Mâine n-o să mai am nimic.

— Aşa să fie, zice cu îndoială Anton şi pleacă după ce mai întâi stinge lumina.

Sâmbătă, ora 3

Cineva trage de pe mine cuvertura. Este inuman să-mi facă cineva aşa ceva când visez un ansamblu de balet format numai din june de 20 de ani.

— Ce vrei? îl întreb pe Mecena care a înşfăcat de-un colţ cuvertura şi trage înnebunit de ea. Dacă vrei să-ţi încerci puterile, du-te la bâlci, domnule. Hai! La culcare.

Şi dau să mă culc pe partea cealaltă. Dar cuvertura continuă să gliseze.

Aprind lumina şi mă uit la ceasul de pe noptieră. E trei. Îi arunc o privire lui Mecena. Parcă a înnebunit. Patrulează de la uşă la pat. Deabia atunci aud şi eu zgomotul. E un zgomot uşor, făcut de cineva cu multă precauţie. Parcă ar vrea să deschidă uşa fără să ştie locatarul.

Să fie căpitanul? Mi-ar fi dat mai curând un telefon. Sau a mai apărut vreo dublură a lui signor Vincenzo care vrea să-mi ia locul? Iarăşi s-a găsit cineva dispus să mă ciomăgească?

Mă dau uşor jos din pat, dar oricât aş merge de precaut, tot mă împiedic de pantofii mei şi mă întind lat în mijlocul încăperii. Asta-mi

lipsea! Încă un cucui!

Zgomotul a încetat. S-au auzit doar nişte paşi furişaţi. Deschid cu prudenţă uşa. Pe coridor nu e nimeni. Încui la loc şi proptesc în uşă geamantane, mese şi scaune. Na! Să mai poftească să intre cineva! Acum pot să mă culc liniştit. Mecena însuşi se aşază în dreptul uşii. Orice încercare de a o deschide înseamnă să dea peste el. Şi doar v-am avertizat că insul trage nişte urlete de scoală un întreg bloc. Noapte bună, Mecena, mai zic eu şi adorm aproape cum pun capul pe pernă.

Duminică, ora 12

M-am trezit pe la zece, dar am lenevit în pat până acum. Mecena pare bucuros de iniţiativa mea. Zace prăbuşit pe o pernă şi sforăie uşor. În sfârşit, mă hotărăsc să mă duc în baie, să fac un duş şi să mă rad. Din nou Rexona, Colgate şi Balafre. E o zi deosebită, aşa că aleg un costum dintr-un material uşor şi iarăşi o cămaşă de culoare azurie care se pare că-i plăcea adevăratului Vincenzo. Pe faciesul meu se cunosc din plin ravagiile încăierării de ieri.

Telefonul sună. E Anton.

— Totul e în regulă? îl întreb eu ca un şef sever.

— Desigur! Marfa e din nou în microbuz.

Un surâs de triumf îmi luminează faţa. De-abia pe urmă înţeleg că n-am niciun motiv să fiu atât de satisfăcut.

— Ar trebui să discutăm ceva, şovăie el.

— Foarte bine. Vino încoace!

Mecena se mişcă vioi de colo-colo. Pare că s-a săturat să stea numai în casă.

Scot o sticlă de whisky dintr-un geamantan şi torn în două pahare.

Imediat îl dau pe gât pe-al meu.

— Care-i povestea? îl întreb eu pe Anton în timp ce-l invit să stea pe fotoliu.

Dar omul nu vrea să stea jos. Se uită la mine încruntat.

— Povestea e simplă, zice el pe un ton pe care nu i-l cunoşteam. Nu mai are nimic din manierele alese pe care le arbora faţă de mine. Un şarlatan s-a vârât în combinaţia asta. Nu ştiu ce hram poartă dar ne-a jucat până acum cum a vrut. Însă nu-i va merge jocul până la capăt. Chiar acum o să se mai lase de jucat teatru şi de făcut trucaje.

În mâna lui apare deodată un pumnal a cărui lamă se deschide cu un zgomot uşor la apăsarea unui buton. Mă uit mirat la Mecena. Acesta îşi încetează cursele şi se suie pe-un dulap.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, zic eu alene şi mai sorb din paharul de whisky. Nimeni nu poate zice că n-am nevoie de ajutor în clipa asta.

— Ba înţelegi foarte bine. Dar mă mir cum de nu m-am prins de la început că eşti dintr-o altă combinaţie. M-a prostit şi fata asta care zice că i-ai dat corect parola. M-au mai păcălit şi obiceiurile tale care sunt chiar ale lui signor Vincenzo cel adevărat. Vreau să zic povestea cu băutul şi cu fumatul. N-am întâlnit pe nimeni care să bea atâta şi să fumeze ca disperatul. Măcar pentru asta, jos pălăria. Apoi, m-a mai dus de nas şi felul în care ştiai să încasezi fără să murmuri. Pe ăia doi sunt sigur că tu i-ai lichidat. Dar cine eşti, domnule? Spune odată! Te-am auzit aseară cum vorbeai la telefon cu legătura ta. Care e?

Agită prin faţa mea lama cuţitului.

— Fii atent să nu te tai. Şi mişcă-l mai încolo fiindcă îmi bagi lumina în ochi! Sclipeşte prea tare!

Anton rânjeşte.

— Domnul e spiritual. Domnul are chef să mai dea un spectacol! Dar e ultimul, să ştii. Şi nu-l vede nimeni decât un motan care nu vorbeşte. Nici eu n-am să spun vreo vorbă de felul în care ai crăpat ca un porc ce eşti.

Şi dă să se apropie de mine.

Pentru o fracţiune de secundă nu mai sunt în camera de la hotelul Continental din Timişoara. Mă aflu din nou în sala de conferinţe menţionată mai înainte.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să mă iertaţi că am avut un mic moment de slăbiciune şi am leşinat. Aşa cum vă vorbeam anterior, mi-a displăcut din totdeauna violenţa. Dar asta nu înseamnă că am stat cu braţele încrucişate atunci când am fost lovit. Indiferent de cât de puternic era adversarul, nu refuzam lupta. Cum să vă explic? Nu cred că este o chestiune de curaj. E mai curând incapacitatea mea de a suporta să fiu umilit. În clipa respectivă mi se pune ca o ceaţă pe ochi şi m-arunc cu capul înainte fără să-mi mai pese de nimic. Vă voi demonstra chiar acum.

Stau în continuare pe scaun dar Anton simte că s-a întâmplat ceva. Arăt probabil ca un om care e încordat ca un arc şi aşteaptă să sară. Mai face un pas spre mine. În clipa aceea mă uit la Mecena care studiază cu atenţie câmpul de luptă.

— Acum! urlu eu şi-l las mai întâi pe Mecena să execute un salt acrobatic prin aer. Uluit, bărbatul se dă pe spate. În clipa următoare mă reped ca un taur înfuriat drept în burta lui. Anton scapă cuţitul din mână. Îl împing cu piciorul sub canapea.

— Canalie! scrâşneşte el şi se împleticeşte în căutarea mea. Atunci îi aplic cu amândoi pumnii strânşi laolaltă o lovitură drept în falcă. Se rostogoleşte peste pat şi alunecă încet pe cuvertură. Mai dă puţin din picioare, apoi se linişteşte.

— Mulţumesc, Mecena, îi zic eu motanului care s-a ghemuit pe o pernă. Acesta însă e prea plictisit de ceea ce se-ntâmplă şi nu dă niciun semn că m-ar fi auzit. Îl las în pace pe orgoliosul ăsta şi caut o curea cu care îi leg lui Anton mâinile la spate. Cu o alta îi fixez temeinic picioarele de cel al dulapului. Pe urmă, mă îndrept de şale, îmi troznesc pumnii care mă dor după tratamentul pe care i l-am aplicat lui Anton şi zic în continuare auditoriului meu invizibil:

— Doamnelor şi domnilor, sper să vă fi lămurit definitiv în legătură cu tema violenţei. Tema următoarei conferinţe va fi *Despre iubire.* Vă mulţumesc pentru atenţie. La revedere.

Ies din cameră dar nu sunt chiar atât de liniştit pe cât par. Mi-ar fi de mare folos să dau de căpitan. Dar cum s-o fac? Mă duc până la micul bar din hol şi sorb o citronadă. Dar tot nu-mi revin. Ce-i spun Patriciei? Să zic că Anton a înnebunit şi că are vedenii? Sau că e unealta cuiva care vrea să bage discordie între noi şi să ia el marfa? Nu pot să rezolv problema asta şi pace. Singura soluţie ar fi ca Anton să dispară. Sigur că da! Şi-i spun Patriciei că nu reuşesc să dau de el. Bravo, domnule Mladin! Ai reuşit şi de data asta să te descurci.

Achit ce am de achitat şi urc în apartament. Anton nu s-a mişcat din loc. Asta mă nelinişteşte. Mă apropii de el şi încremenesc de groază: în jurul capului său e o baltă de sânge.

— Nu se poate! L-am lovit atât de tare?

Mă uit mai bine la el şi văd între sprâncene o gaură din care se prelinge puţin sânge. Cineva l-a împuşcat. Cineva care a ştiut că e la mine, a venit pe urmele lui şi i-a tras un glonte între ochi. Cu un pistol care face doar plici! Sărmanul! Cred că nici n-a ştiut că trece în lumea drepţilor.

La uşă se aude un ciocănit uşor. Mă reped dintr-un salt acrobatic într-acolo. În prag e Patricia. Răsuflu uşurat. Apoi îi spun posomorât:

— Patricia! Îţi dau o veste rea. Anton a fost omorât!

Se face palidă la faţă, ca o femeie învinovăţită de erezie într-un veac în care un rug se aprindea mai uşor decât un chibrit azi.

— Cine l-a ucis?
Dau din umeri.
— Nu ştiu. L-a împuşcat drept între ochi.
— Unde e?
— În apartamentul meu.
Îi fac loc să intre. Se uită o clipă la trupul fără viaţă.
— Bietul Anton! Era atât de bun, suspină ea, de data asta precum aceeaşi femeie care îşi dă seama că un bărbat o cere de nevastă şi o salvează astfel de la scaunul caloric.
— Acum ce facem? întreb eu.
— Trebuie să ne grăbim. Nu mai putem sta aici. Oricând poate veni poliţia.
— În orice caz, eu zic să coborâm bagajele în maşină. Nu pot suporta să mai rămân în preajma lui. Pornim când se lasă întunericul.
— Te înţeleg, zice Patricia. Te-aştept jos.
Iese după ce mai aruncă o privire spre Anton.
Telefonul sună chiar în clipa în care ea închide uşa. Mă reped la el ca la o mântuire.
Din păcate, nu e, aşa cum speram, căpitanul.
— Signor Vincenzo, ar fi bine să ceri ziarele de la recepţie. Fii atent să rămâi singur când le citeşti, îmi zice o voce pe care n-am mai auzit-o.
— Hei! Cine-i acolo?
Dar necunoscutul pune receptorul în furcă înainte de-a apuca să rostesc primul diftong. Nu trec decât câteva clipe şi telefonul sună iarăşi. Poate că preopinentul meu va catadicsi să-şi decline de data asta identitatea măcar la nominativ. La capătul celălalt al firului e însă căpitanul.
— Cineva l-a omorât pe Anton, zic eu cu precipitare.
— Unde e?
— La mine în cameră.
— Lasă lucrurile aşa cum sunt. Nu te agita. O să fac în aşa fel încât să nu mai intre decât băieţii noştri după ce pleci din apartament.
Îmi cobor singur bagajele până jos unde sunt imediat înşfăcate de un băieţandru cu pistrui şi duse la maşină. În aşteptarea Patriciei cer ziarele. Le iau şi mă duc într-un ungher mai puţin luminat. Ceea ce descopăr ascuns în ele nu mă uimeşte deloc. Doar mă face să surâd batjocoritor.

Sâmbătă, ora 22

Pe şosea trece arareori câte o maşină. Probabil că toţi preferă la ora

asta să stea cu ochii pironiţi la televizor. Mi-o şi închipui pe Mirabela Dauer cum stoarce lacrimi telespectatorilor cu cântecul său „Roata morii se-nvârteşte ţac, ţac, ţac”... În microbuzul meu cântă Albano: „Lasciatemmi cantare”... Îl las să se tânguie, ba chiar îl şi acompaniez în sotto voce. E drept, la versul „io son italiano vero” am o uşoară ezitare dat fiind faptul că totuşi sunt un tip de caracter.

Peste câteva ore totul se va sfârşi. Transportul meu cu tablouri va lua destinaţia cuvenită. Iar eu voi redeveni Andrei Mladin. M-am cam săturat de identitatea lui signor Vincenzo, oricât de bine garnisite i-ar fi buzunarele în comparaţie cu ale mele.

Mai trec prin dreptul câtorva borne kilometrice şi nu peste multă vreme zăresc o barieră luminată. Încetinesc, iar când ajung în dreptul ei opresc rămânând numai cu becurile de poziţie aprinse.

De maşină se apropie un ofiţer împreună cu doi soldaţi cu armele automate pe umeri.

— Bună seara! Actele dumneavoastră! Prego, signore, zice el după ce-mi vede paşaportul.

— Să mă dau jos? întreb eu. Înţeleg perfect româneşte.

— Nu. Nu-i nevoie, zice el şi-mi luminează faţa cu o lanternă.

Nici nu clipesc în timp ce sunt astfel cercetat. Dacă ar fi minţit, Andrei Mladin s-ar fi roşit ca o domnişoară de pension care ar fi aflat de înfiinţarea primului liceu mixt. În schimb, lui Vincenzo Petcu n-are voie să-i tresară niciun muşchi, chiar dacă ar fi în preajma unui detector de minciuni.

Mulţumit se pare de persoana mea, ofiţerul începe să cerceteze maşina. Se opreşte cu privirea pe boxele mari ale staţiei de radioamplificare. Le vede deja sigilate de la vama din Constanţa aşa că nu mai întreabă decât atât:

— Au putere mare?

— Poţi să fii auzit de un întreg stadion cu ajutorul lor.

Apoi n-am de lucru şi-i spun ofiţerului:

— Pentru el n-am paşaport!

Şi i-l arăt pe Mecena care stă tolănit pe o pernă.

Ofiţerul începe să râdă.

— Tare mi-e teamă că deşi l-am reţine tot ar tuli-o după dumneavoastră. Buon viaggio!

— Grazie!

— Mergeţi cu viteză redusă până la bariera cealaltă, mai adaugă el şi reintră în căsuţa de unde a apărut.

Trecem de grănicerii români şi după câteva zeci de metri ne oprim din nou. Din nou sunt supus unui scurt control. După care trec şi de această barieră.

— Uf! Nici nu-mi vine să cred c-am scăpat aşa uşor, zic eu cu glas tare.

Mai parcurg câţiva kilometri în tăcere. Ciudat de pustie e şoseaua asta! Dar, în definitiv, e sâmbătă şi oamenii stau şi ei acasă, în familie, la o canastă şi un vin de regiune.

Farurile microbuzului mătură asfaltul negru. E o atmosferă înăbuşitoare. Probabil că o să plouă în curând.

Din beznă apare deodată o mare placardă galbenă pe care scrie: Belgrad, 35 de kilometri. Opresc chiar lângă ea. După ce trag frâna de mână, mă duc în fundul microbuzului şi ciocănesc într-una din boxe.

— Poţi să ieşi! Am ajuns!

Peste câteva clipe din boxă apare Patricia. E îmbrăcată într-un costum de blugi şi cum iese din maşină începe să-şi troznească oasele.

— Cam incomod mijloc de transport pentru o signora, remarc eu şi mă uit nostalgic la cerul plin de stele. Oare care-o fi a mea?

Patricia însă îmi răspunde batjocoritoare:

— Uită-te bine la el că n-ai să-l mai vezi!

— De ce? îi răspund eu blajin. Se pune contoar pe ele şi-or să strălucească mai puţin? Sau gravitaţia lor va creşte atât de mult încât nu va permite razelor de lumină să le părăsească suprafaţa?

Patricia caută nervoasă în poşetă şi scoate ceva. Ceva care nu-mi face nicio plăcere să-l văd.

— Să ştii că nu mă pricep la arme de foc, îi răspund eu cu tot regretul. Dacă mi-l arăţi ca să te informez ce marcă e, e zadarnic. Pot doar să-mi dau seama că e un pistol cu surdină după cilindrul acela din vârf.

— Îţi arde de râs? Bineînţeles că e un pistol cu surdină. Cum ai zis că face? Plici? Bună comparaţie. Şi glonţul care pleacă din ţeavă intră drept între ochi. E lovitura mea preferată.

— Deci tu l-ai lichidat pe Anton, zic eu fără mirare, ca şi cum aş bifa un nume pe un convocator.

— Eşti plin de perspicacitate azi, mă laudă Patricia. Sigur că eu i-am făcut felul. Începuse s-o facă pe nebunul. Luase acţiunea pe cont propriu. După cum vezi, nu i-a mers. Un dobitoc, mai adaugă ea cu dispreţ. Încerca să intre în lumea bună cu manierele lui. Nu făcea decât să copieze. N-avea pic de rafinament înnăscut.

— Oare? fac eu sceptic.

— Iar o faci pe prostul? N-am văzut în viaţa mea un ins care să joace atât teatru. Eşti o maşină de minciuni.

— Da de unde! zic eu jignit. De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Acum însă ţi s-a înfundat. O să ai ce meriţi.

Şi dă un ordin cu glas răsunător într-o limbă care ar putea fi engleza dacă n-ar avea rezonanţe spaniole şi eventual ar fi germană dacă n-ar aduce mai mult a italiană. Asupra noastră năvăleşte imediat lumina de la farurile mai multor maşini despre existenţa cărora n-aveam habar. Lângă ele zăresc umbre neliniştitoare.

— Pe toate le-ai prevăzut, numai la asta nu te aşteptai. Crezi că nu mi-am dat seama că eşti de la poliţie şi vrei să dai de firul întregii poveşti? Ei bine, ai zbârcit-o! Ai căzut singur în capcană şi nimeni nu te mai poate scăpa. O să-mi facă o mare plăcere să-ţi găuresc pielea. Prea ţi-ai bătut joc de mine şi de nenorocitul ăla de Anton. Te dădeai mare la băutură şi la femei! Ne făceai nouă spectacole! Iar noi cădeam laţi de admiraţie! Durul din Livorno! N-ai călcat niciodată în Italia. Iar dacă te ia cineva mai repede nici nu mai ştii ce-i aia passato remoto.

Înţeleg c-am intrat, potrivit bunului meu obicei, din nou într-o încurcătură îngrozitoare. Dar o întreb pe Patricia cu un glas mieros:

— Bine. Mă dau bătut. Ai dreptate. Sunt de la poliţie. N-am grad de dorobanţ, dar ceva stele au răsărit şi pe firmamentul epoleţilor mei. M-ai dat de gol. Dar înainte de a-mi face felul, spulberă-mi şi mie o nedumerire: unde e marfa?

N-o văd prea bine din pricina farurilor care-mi bat în ochi, dar probabil că e plină de satisfacţie.

— Este c-a fost genial? În pereţii microbuzului am pus nişte falsuri. Asta pentru a-i păcăli pe cei care eventual îşi băgau nasul unde nu le fierbea oala. Dar marfa adevărată e în altă parte. Mâine, un Oltcit cu număr de înmatriculare românesc va trece graniţa în Iugoslavia. O maşină ca oricare alta, la prima vedere. Peste alte două zile, o Dacie argintie va proceda la fel. Ambele maşini vor fi conduse de nişte turişti obişnuiţi. Probabil însă că la graniţă nimeni nu va avea timp să cerceteze cu mai multă atenţie cauciucurile maşinilor respective. Fiindcă acolo e marfa şi valorează milioane de dolari. Anton se juca mutând pânzele falsificate, din Dacia lui în Mercedes, încât nimeni nu mai înţelegea nimic. Ce zici?

— Or să fie pânze şi în roţile de rezervă? întreb eu cu candoare.

Patricia îşi iese din sărite.

— Îţi arde de bancuri? Înseamnă că eşti nebun dacă nu pricepi ce te-aşteaptă.

— Frumos lucrat, încerc eu s-o împac. Ei, mia sorella, înţeleg că ultima mea dorinţă a fost îndeplinită. Foarte bine. Fă ce vrei.

— Bineînţeles că fac ce vreau. Te voi pocni drept între sprâncene.

— Sper s-o faci din primul foc, o încurajez eu. Nu de alta, dar am oroare de sângerările abundente.

O văd cum ridică pistolul. Deşi închid ochii, întrezăresc un fulger în direcţia mea. Cad la pământ şi mă rostogolesc. Dar pe onoarea mea că mă rostogolesc de râs. Mă ridic din nou în picioare hohotind. Patricia se uită buimacă la mine.

— Un singur glonte între sprâncene. Plici! fac eu şi râd în continuare. Nu m-ai nimerit, surioară. Mai trage o dată. Ca la loz în plic.

— Cabotinule! zice ea şi apasă din nou pe trăgaci.

Din nou plici! şi fulgerul acela. Iarăşi cad, şi mai spectaculos decât prima oară, semn că repetiţia est mater studiorum. Şi iar dau drumul unei cascade de hohote. Şi iar mă ridic.

— Scena n-a reuşit nici de data asta. Hai s-o mai repetăm, îi zic eu serios Patriciei.

O aud cum scrâşneşte din dinţi.

— Vezi să nu-ţi muşti limba, o sfătuiesc eu binevoitor.

Trage din nou. Plici! Fulgerul. Dar nu mai cad. M-am plictisit.

— N-ai pic de imaginaţie! Dezgustător! Tragi întruna cu un pistol cu gloanţe oarbe.

— Câine! se repede ea la mine să mă sfâşie cu ghearele. Gheruţele ei date cu sidef.

— Poate mai curând motan, fetiţo. Motanii sunt mai vicleni. Nu atacă decât dacă sunt atacaţi. Altfel, stau cuminţi şi torc. Nu-i aşa, Mecena?

Dar individul doarme prea adânc ca să-mi răspundă.

În clipa în care Patricia îşi ratează ţinta, din microbuz se aude o voce:

— Ce-ar fi să nu vă mai jucaţi ca nişte copii cretini?

Patricia rămâne încremenită.

— Tu... Cine mai eşti? Şi ce cauţi în boxă?

Eu însă redevin stăpân pe situaţie.

— Cum? Nu vă cunoaşteţi? Vai, Patricia, dar permite-mi să-ţi prezint un bărbat remarcabil: căpitanul de miliţie Manole Poenaru.

Manole sare din microbuz. Ţine în mâna dreaptă un pistol şi are o expresie posomorâtă.

— Termină odată, îmi zice el cu dispreţ.

Mă uit la el resemnat şi oftez.

— Deci nu ţi-a priit călătoria într-o boxă. În boxa în care ar fi trebuit să meargă Anton. Bine... Dacă e să sfârşim povestea, aş zice să mai fac o dată prezentările. Patricia! Am onoarea să ţi-l prezint pe şeful tău, Manole Poenaru. Numele real nu i-l ştiu. Ştiu doar că s-a dat vreme de câteva zile drept căpitan de miliţie.

Patricia rămâne încremenită. Bărbatul îmbrăcat într-o bluză maro şi cu pantaloni de aceeaşi culoare se uită gânditor la mine. De când a apărut din maşină nu i-am zărit pe faţă niciunul din semnele care mi-l făceau atât de simpatic mai înainte. Mai înainte... Cât a trecut de-atunci?

— Deci, ai înţeles singur, zice el cu mirare. Dar nu te-ai trădat nicio clipă.

— Aveam vreun interes?

— De când mă bănuieşti?

— De când i-ai omorât pe cei doi. Vreau să zic pe ciolănosul şi pe prichindel. Nu că-mi pare rău de ei, dar merită să fie răzbunaţi.

— Fii liniştit, n-ai cum să-i răzbuni. Dar cum m-ai dibuit?

Îmi iau o mină extrem de serioasă, ca şi cum aş ţine o comunicare despre palatalizarea consoanelor.

— După pantofi.

— Cum aşa? îngaimă el cuprins de perplexitate.

— La mare ţi-am admirat urmele pe care le-ai lăsat cu pantofii în nisip. Ai un desen complicat pe tălpi, imposibil să nu te frapeze şi să nu-ţi rămână în memorie. Aceeaşi urmă de încălţăminte am găsit-o şi lângă căsuţa unde şi-au dat obştescul sfârşit cei doi ipochimeni.

— Da... da..., zise falsul Poenaru. E mai simplu decât credeam. Ei, ce să-i faci? Ai măcar bucuria de a te duce pe lumea cealaltă având în minte limpezi toate datele problemei.

— Nu mă duc nicăieri, îi răspund eu îndărătnic. Nu mi-am terminat concediul. Dar mai am o nelămurire. Deşi cred că pot s-o spulber şi singur. Patricia şi Anton m-au luat din întâmplare drept un altul. Tu însă ştiai cine sunt. Ai intervenit doar ca să-mi alungi orice bănuială şi să mă faci să cred că sunt în slujba legalităţii. Am judecat bine?

— Afurisit de bine, încuviinţează el. Păcat că se pierde o minte ca a ta, dar n-am încotro: trebuie să dispari.

Aproape că-mi vine să-i plâng de milă.

— Măi băiatule, măi, tu chiar vrei să-ţi agravezi situaţia? Ameninţi tu cu pistolul un gazetar român în viaţă care n-are niciun chef să nu trăiască până la o senectute adâncă? Ai recunoscut două asasinate, ai recunoscut că tu eşti de fapt, din umbră, adevăratul şef al bandei. Astalaltă, Patricia, mai modestă, n-are la activ decât un singur omor. Pot s-o asigur că s-a sfârşit cu cariera ei de asasină. Ca dealtfel şi-a ta. Măi copii, măi, îi compătimesc eu, dacă aţi şti voi câte urechi v-au înregistrat declaraţiile şi mai ales ale cui, n-aţi mai fi atât de colţoşi. Cum adică? mă prefac eu surprins. Par chiar atât de idiot încât să facilitez trecerea peste graniţă a unor falsuri? Hai să lăsăm mascarada că mă umflă râsul. Ia veniţi mai aproape, oameni buni!

Mai înainte ca aşa-zisul Poenaru să-şi vină în fire, din dreptul farurilor înaintează un grup de cetăţeni înarmaţi excesiv, după opinia mea, însă în orice caz îmbrăcaţi după ultima modă a miliţiei române. Unul dintre ei îi smulge lui Poenaru pistolul din mână. Un altul se apropie de mine.

— Bună seara, Andrei Mladin! Daţi-mi voie să mă prezint: sunt maiorul Ştefan Adumitresei.

— Deci, maiorul Ştefan Adumitresei are şi un corp, nu e doar o voce care dă sfaturi la telefon, îi răspund eu şi-i întind mâna. Cum a fost reprezentaţia?

— De nota zece, râde el şi dă câteva ordine pe care subordonaţii lui le execută la iuţeală. În câteva clipe Patricia şi falsul Poenaru sunt îmbarcaţi într-o maşină care dispare în întuneric.

De atâtea zgomote era firesc ca şi bătrânul Mecena să se trezească. Se dă jos şi păşeşte cu smerenie pe marginea drumului prin pulberea moale. Mă aplec şi-i mângâi blana care absoarbe umezeala nopţii.

— Sper că nu eşti dezamăgit. Ţi-am promis un voiaj în străinătate şi când colo tot pe solul patriei calci. Iartă-mă, frate, că ne-am învârtit kilometri în şir pe acelaşi drum şi nici măcar nu ne-am apropiat de graniţă. Dar aşa ne-a spus să facem maiorul Adumitresei în biletul pe care ni l-a strecurat în ziare. La urma urmei, nu trebuie să fii supărat: luni te duc să te prăjeşti pe ţărmul Mării Negre.

Duminică, ora 14

Stau împreună cu maiorul Ştefan Adumitresei în holul hotelului Continental. Beau cu mare plăcere un pepsi. În faţa maiorului se află un mic recipient cu cafea care abureşte. În scrumieră e doar ţigara care-i aparţine şi la care mă uit cu silă.

— Până la urmă s-a terminat totul cu bine, zice el. Dar altă dată ar trebui să fiţi mai atent când vă arată cineva o legitimaţie.

— Sfatul se reţine, aprob eu.

— Staţi, zise el uşor jenat, unii spun că aţi cheltuit exagerat de mult.

— Le dau dreptate, încuviinţez eu. Nu sunt prea parcimonios. Să ştiţi însă că am predat cu inventar tot ce mi s-a încredinţat ca fiind al răposatului Vincenzo.

— Aşa-i procedura.

După ce soarbe o gură de cafea începe cu laudele.

— Aţi fost de-a dreptul nemaipomenit. Ne-am interesat ce-aţi făcut pe tot traseul. În special scenele de beţie se pare c-au fost fabuloase.

— Credeţi? zic eu în doi peri. Pe mine m-au demolat. Şi sper să n-ajungă la urechile părinţilor mei.

— Vă asigur! zice el cu însufleţire. Mare actor aţi fi putut fi. Cum de n-aţi urmat teatrul?

— Nu pot să sufăr să mă dau în spectacol, îi zic eu rece.

Cumpăneşte o clipă în timp ce mai trage din ţigară.

— Cu fumatul cum v-aţi împăcat? Am auzit că nu fumaţi de obicei!

— Nu mă mai întrebaţi! Numai când văd fum de ţigară mi se face rău.

Mai stă o clipă şi zice uşor stingherit:

— Cum să vă spun... Ne-am interesat în legătură cu dumneavoastră... Nu prea păreţi potrivit pentru un astfel de gen de aventuri... Mai mult prin biblioteci... Mai mult cu scrisul... Cum de-aţi putut îndura tot ce-aţi îndurat? Păreţi mai curând, sincer să fiu, un...

un…

Începe să se bâlbâie.

— Papă lapte, îl ajut eu mărinimos.

— Iertare, dar asta e expresia.

— N-are importanţă. Sunt obişnuit cu ea.

Din nou sunt în sala de conferinţe. Distinsele doamne s-au ridicat ajutate de distinşii domni. Luminile au început să se stingă în sală în timp ce mulţimea începe să se îndrepte spre ieşire. Nu mai bagă în seamă la conferenţiarul care a rămas pe podium.

— O clipă, doamnelor şi domnilor, vă rog să mai rămâneţi o clipă. Cred c-am uitat să vă spun ceva foarte important. Mai important decât tot ce v-am spus până acum. Mai important chiar decât toate experienţele prezentate.

În sală rumoarea încetează. Toţi se întorc spre mine.

— Cum să vă explic? De fapt, trebuie să ţineţi minte că pe un om nu e bine să-l aduci în situaţia de a nu-i mai păsa de nimic. Atunci el poate îndura totul şi nu mai poate fi controlat. Reacţiile lui vor fi imprevizibile. Nu mai răspunde la comenzi aşa cum ne obişnuise. Când întâlniţi un astfel de om, feriţi-vă!

— Aţi spus ceva? mă întreabă maiorul.

— Nimic. Vorbeam de unul singur. Sunt obişnuit să vorbesc de unul singur. De fapt, vroiam să spun că în tot jocul ăsta eu am fost o ţintă. O ţintă în mişcare spre care trebuiau să se-ndrepte armele. Cel care trăgea în mine putea să mă nimerească sau nu. În orice caz, el se demasca.

— Nu-i chiar aşa, protestează maiorul. Cel puţin pe noi ne-aţi ajutat foarte mult. Am aflat toate legăturile pe care le aveau Anton şi Patricia la Bucureşti, Craiova, Timişoara. Încercarea lor de a trece tablourile prin ţară n-a reuşit. La asta ţi-ai adus o contribuţie de preţ. Îţi mulţumim din toată inima.

— Etc., etc… zic eu şi mă ridic, pentru că, după cum bine ştiţi, mie îmi fac rău ocaziile solemne.

Luni, ora 12

Sunt din nou la Mamaia, în dreptul tăbliţei cu inscripţia „Consumaţi peşte oceanic”. Dar acum, alături de mine, sub o umbreluţă pe care i-am confecţionat-o din resurse locale, se află Mecena. Stă cu lăbuţele în sus la umbră şi se uită galeş la peştele din tava bucătarului a cărui faţă parcă e şi mai congestionată de efort decât acum o săptămână. Obişnuita hărmălaie de copii. Chiar dacă vântul adie, soarele pare a fi dat la maximum. Asta nu mă împiedică să urmăresc în continuare peripeţiile lui Stephen Dedalus dintr-un *Ulise* ascuns vederii cu o învelitoare de plastic.

Deodată, simt că de mine s-a apropiat cineva. Ridic privirea şi văd o roşcovană cât se poate de fermecătoare, zâmbindu-mi şi dând din şolduri molatec. O scrutez o fracţiune de secundă.

— O, nu! strig eu şi mai apuc să-i spun lui Mecena doar atât:

— Fiule, e jale! Fugi unde poţi!

Iar eu m-arunc în valuri.

Observații

[←1]

Vedeţi peripeţiile lui Andrei Mladin din romanul anterior, *Atac în bibliotecă*, editura Eminescu, 1983.